

247

19
140

AZ

EGYESULT-ALLAMOK,

AZ

ÖNKORMÁNYZAT ÉS A CAESARISMUS.

IRTA

✓
PORTALIS A. EDE.

*„La liberté de conscience est
le vœu de toutes nos lois.“
Portalis.*

SZERZŐ FELHATALMAZÁSÁVAL FRANCIÁBÓL FORDITOTTA

SZATHMÁRY GYÖRGY.

4.

PEST.

LÉGRÁDY TESTVÉREK.

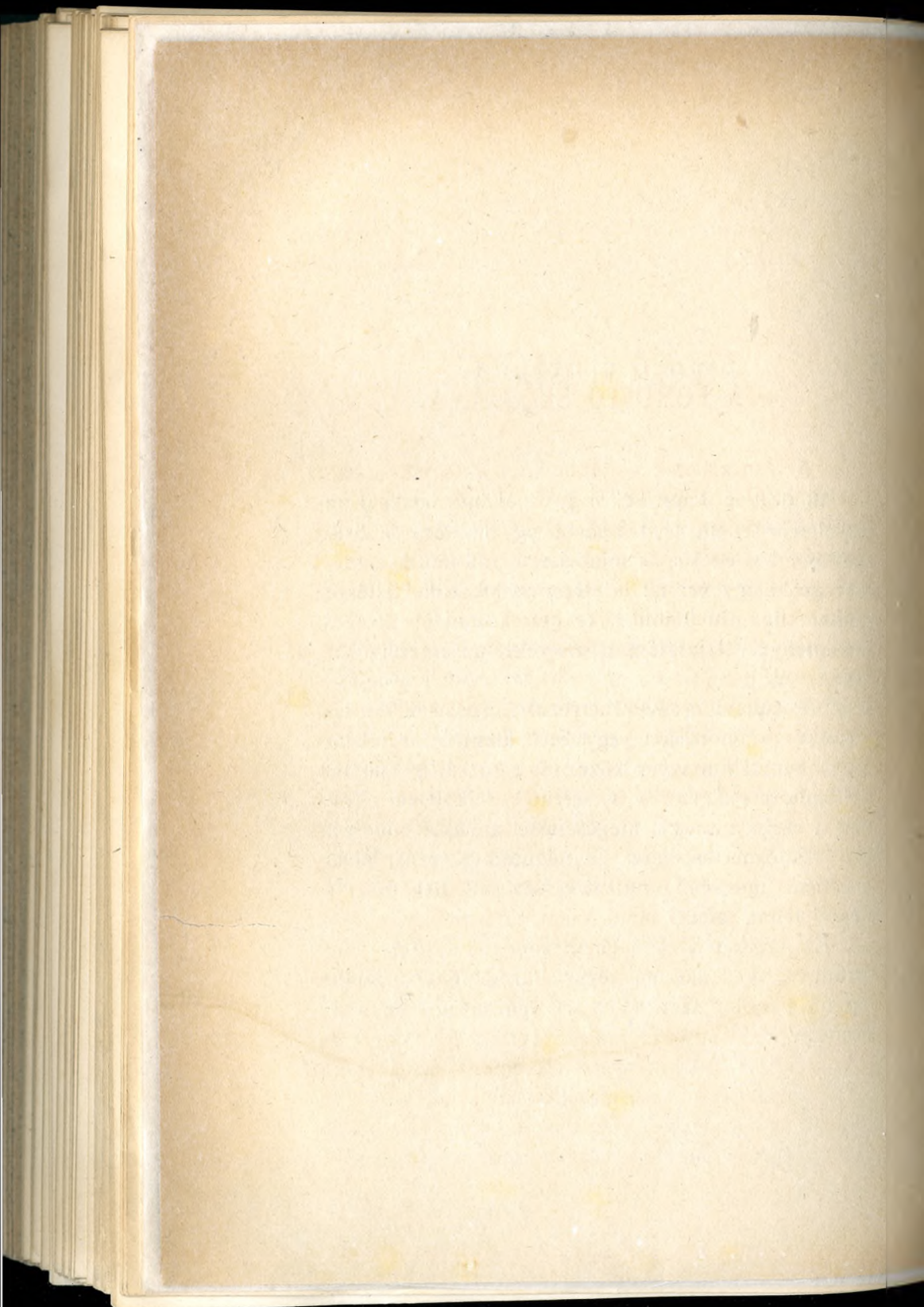
1872.

SZERZŐ ELŐSZAVA.

AZ OLVASÓHOZ.

Megjöttem Amerikából s e néhány lapra írom észleleteimet. Bocsásd meg olvasó barátom az összefüggetlenséget s — meglehet — az unalmat, melyet azokban fogsz találni. Nem voltak azok közlésre szánva, de oly különös és oly különféle elveket hirdettek a választási mozgalom alatt, melyben részt fogok venni, hogy ma már minden polgár kötelességének tartom, hogy véleményét, vagy legalább tapasztalt benyomásait nyilvánítsa. Egyébiránt nekem csak egy czélom volt: hogy egy perczre figyelmedet az Egyesült-Államokra tereljem, s felköltsem benned a vágyat, hogy meglátogasd e földet, melyet oly találóan neveznek új-világnak. Szerencsésnek érezném magamat, ha erre fognálak birhatni. Ne késsél tehát, menj!

Ez utazásból, hidd el nekem, sokat fogsz tanulni, és nagy hasznod leend; mert ott tartózkodni hat hóig többet tesz, mint tanulni másutt tiz esztendeig.

A FORDITÓ ELŐSZAVA.

A francziáknak — többi közt — egyik kétségtelen nagy érdeme az, hogy az északamerikai Egyesült-Államokat, a szabadság, egyenlőség és függetlenség e classikus és mintaszerű földjét az emberiséggel, s így velünk is alaposan megismertették, mi által kiszámíthatlanul sokat tettek azon elvek és intézmények terjesztésére, melyeket az amerikai Unió képvisel.

Tocqueville-s Laboulayenak Amerikáról irt s nyelvünkre is lefordított nagybecsü munkáit széles körben ismeri a magyar közönség ; hozzájuk csatlakozik most Portalis is, szerzője e jeles kis munkának, mely mintegy kiegészítése annak, mit a két előbbi Amerikáról irt. E tekintetben tehát hézgapótló, s így én politikai irodalmunknak hasznos szolgálatot véltem tenni annak lefordításával. Jelen munka becsét sokban emeli azon, az egész könyvön vörös fonalkint végig huzódó összehasonlító modor, mely szerint szerző párhuzamosan kimutatja egyfelől a közoktatásügyével egybe forrt demokratia és önkormányzat lélekiemelő vívmányait az Egyesült-Államokban, másfelől azon sajnos és a civilisatiót hátraterelő állapotokat, melyekbe a kormány gyámkodása s a burokratia sergétől pórá-

zon vezetett nép jutott Franciaországban. Szóval, két ellentétesen kormányzott népnek két ép oly ellentétes helyzetét tünteti föl úgy, a mint azt a közvetlen szemlélet és tanulmány alapján megismerte.

E munka, igaz, alkalmilag iratott; de ez mitsem von le érdeméből, mert e körülmény csak okul szolgált szerzőjének arra, hogy Amerikát mintaképnek tüntesse fel honfitársai előtt; az elv, az ügy, melyért tollat ragadott: örök.

A figyelmes olvasó sok analógiát fog találni a mi viszonyaink s a között, mit Portalis a guny, élcz és alaposság fegyverével megtámad. Ebből hasznot, okulást merithetünk a magunk számára is.

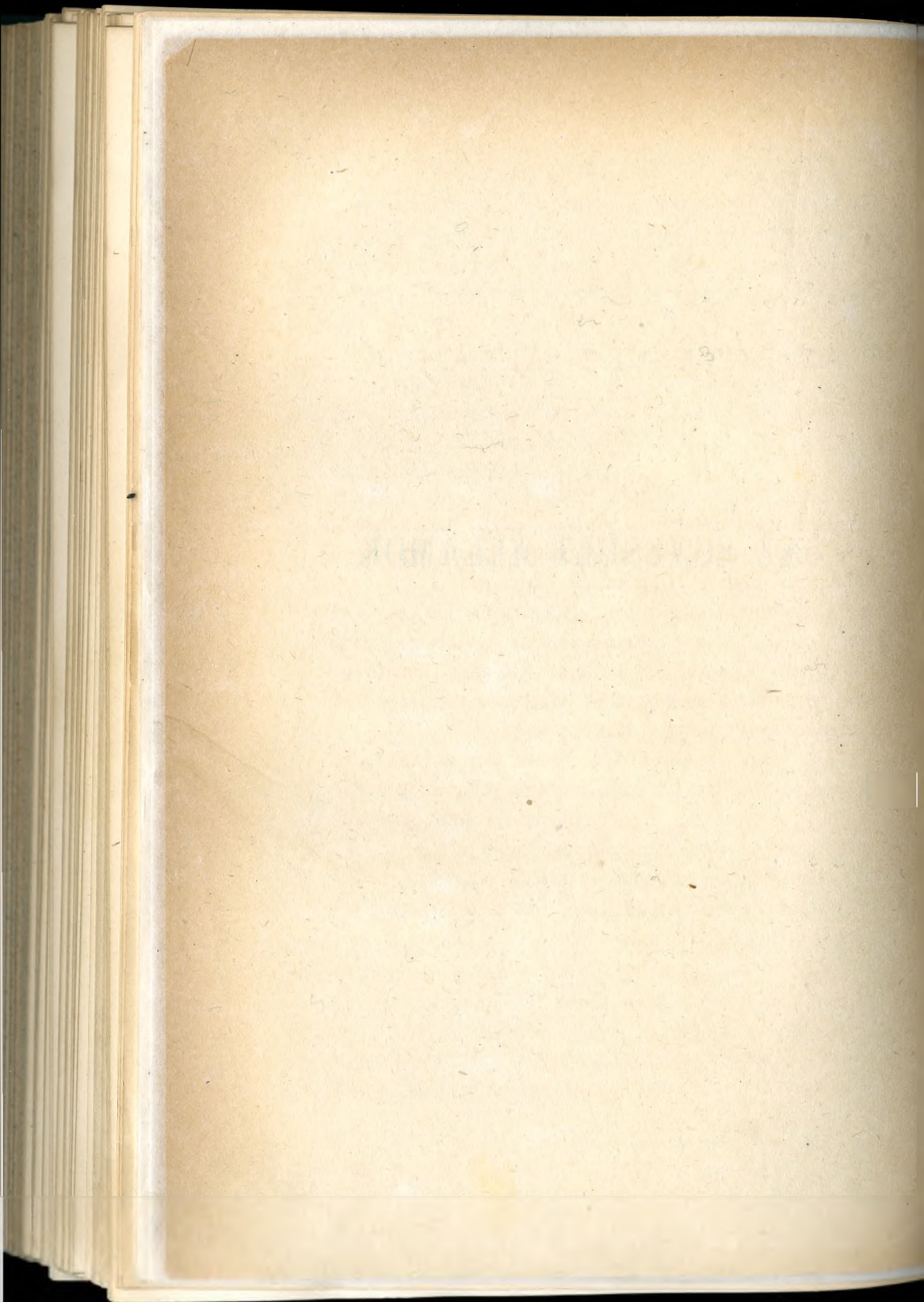
Azt akarjuk magunkkal elhithetni, hogy demokraták vagyunk, nézzük meg: vajjon az amerikaiak is így fogják fel a demokratiát, mint mi? Vallás-, nyelv- és pártkülönbség nélkül feljajdulunk közoktatási ügyünk szégyenletes állapotán: nézzük meg azon — a mi fogalmaink szerint — mesés áldozatokat, melyeket az amerikaiak a művelődés oltárára tesznek. És okuljunk.

E szempontok vezettek engem, midőn e munkának nyelvünkre átültetéséhez fogtam, melyre szerző készséggel adta beleegyezését, nem kívánva egyebet, mint azt, hogy azon elvek és intézmények, melyek a nemzeteket nagygyá, szabaddá és műveltté teszik, nálunk is minél nagyobb elterjedést nyerjenek. E kívánsághoz csatlakozom én is lelkem egész bensőségével.

Pest, jun. 10. 1872.

Szathmáry György.

AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK.

AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK.

I.

CHICAGO.

Cobden Richard azt mondá egyik barátjának*): „Ha itt már nem láthatsz egyebet, menj el Amerikába megnézni a Niagarát és Chicagot.“

Cobdennek igaza volt. Niagara és Chicago két nagy csoda. A geologusok szerint a vizesések képződésére négyezer év kellett; Chicago harmincz-négy év alatt keletkezett. A Niagara a természetnek, Chicago az embernek remekműve.

Ha azon tizenkét nyomorult kunyhónak lakosa, melyek hajdan Chicago folyama torkolatánál elterültek, visszatérne ma, harmincz év leforgása után szülőföldére, mekkora bámulat fogná el!

Háromszázezer polgárt találna ott, ahol ő büzhödt kloákát és mintegy husz tudatlan, következőleg szegény halászt hagyott hátra.

Egy város, egy nagy város! oly széles, oly népes utcákkal és sugárutakkal, mint Páriséi; kö- és márvány-vendéglőkkel, bank- és kereskedelmi házakkal, melyek nagyszerűségben egyenlők azon palotákhoz, melyekben ministereink elrejtik nagysá-

*) Smith Goldwin tanár.

gukat, de hasznosság tekintetében felülmulják azokat; operaház, tágas színházak, egyetem, collegiumok, iskolák, kórházak és nagyszámú templomok. Ime a mocsár, melyet ő — meglehet a rossz szag*) és környékének egészségtelensége által elüzetve — harmincz év előtt elhagyott! Ki azon ügyes kormányzó, aki pálczájával érinté e mocsáros földterületet, hogy abból virágzó polgárzatot hozzon létre?

Minő jeles praefect szárihatta és építhette ki, teheté egészségessé és szeldehette át vasutakkal ezen ingoványos pusztaságot, az emberi életnek fele: harmincz év alatt? Mert Chicago keletkezése bizonyára sokkal csodálatosabb, mint Páris átalakítása. Kérdezz meg egy melletted elmenőt: „Ki építette újra Párist?” Ő neked azt fogja felelni: „Teringtét, Haussmann!” — Ki építette a sugárutat? — „Haussmann!” — Ki építette e templomot? — „Haussmann!” — Ki a színházat? — „Haussmann!” — Mindig csak Haussmann. Szóval Páris átalakításának egy oka van: Haussmann. Chicagóban egészen másként áll a dolog. — Kíváncsiságból kérdezém: „Ki száritotta ki e mocsárt és építette e templomot?” Bolondnak tartottak és szemem közé nevettek: „Bohó, hát ki építhette volna más, mint az amerikaiak!” — Értem, de miféle amerikaiak? — „Mygood! mily ügyetlen e francia; — hát chicagói amerikaiak.” Érted ezt? a polgároknak volt bátorságuk és oktalanságuk, hogy önmaguk építsenek várost, melyben lakjanak. Nem, nem érted, — ez igen furcsa! Ha legalább utczáik szűkek, görbék, ha emlékszóbraik hiányosak volnának . . . de nem! ezen min-

*) Chicago indiai nyelven rossz szagút jelent.

den nemzetből gyakran üldözött és a semmiből összehozott emberek, ezen durva vándorlók merészeltek egy szép várost építeni, volt bátorságuk azt oly szép s a Haussmannéinál tán sokkal szebb emlékszobrokkal felékesíteni. Megfoghatlan, de az ember a büszkeségnek nem tudom mily nemét érzi, ha elgondolja, hogy egyszerű halandók, mint én és te, fizetés, czim és palota nélkül oly várost teremthettek, mint Chicago, egyedül törekvéseik és akaratjuk egyesítése által.

1830-ban Chicago állott egy erődbe, melyet husz katonából álló helyőrség tartott megszállva; három kocsmából, hová az indiánok jöttek bőr- és dohányszereiket szesznémüekért elcserélni, egy kovácsműhelyből és egy kunyhóból, melyben az indián főnökök tanyáztak átutaztukban, s mindez erdőben volt.

1831-ben a tél közeledtével az egész lakosság, az az — mindent ide számítva — összesen tizenkét család az erődbe menekült. A következő évben a számosabb lakók elhatározták az első középület építését. Összegyűltek megbeszélni és megállapítani az adó-összeget, azután golyószavazás útján egy adószedőt, végül pedig egy bizottságot neveztek ki, megbizván ezt a munkálatok feletti őrködéssel (board of public works) és az első középület felépült. „Városház lett belőle?” Nem, nem találtad el. „Praefectura talán?” az sem. „Egy fogház bizonyára!” Nem; középület parkkal a barmok számára.

Fölnevelték az állatokat. Aztán eladták. A vásárok pénzt hoztak be. Mit tegyenek vele? Az államra bizzák? — minek? Összegyűltek és alapítottak egy bankot. Ez volt a második épület. Kiki elhelyezte abban pénzét, melyből azután hat perczent jövedelmet húzott; az új birtokosok, az iparosok és a

vállalkozók kaptak itt pénzt kölcsön ugyanezen kamatért. *)

Ezelőtt közösen imádkoztak egy csürben. De a föld termékenysége és a bankok vonzották magukhoz a kivándorlókat. A folyam, mely ki van tisztítva és mely jövőre a hajóknak kényelmes és biztos kikötőt nyújt, a tavak kereskedelmét vonzza magához. A népesség szaporodtával a csür nagyon szűk lett. A hivek csaknem ugyanegy időben kinyilatkoztatták, hogy ők nem ugyanazon vallásos hittel bírnak. Egyikök kalvinista, másik lutheránus, mások végül katolikusok. A protestánsok a piaczon gyűltek össze. A katolikusok a tó partjain. Mindnyájoknak templom kellett. De honnan vegyék a pénzt? Nagyon egyszerű — megadóztatják magukat. De lelkipásztorra vagy papra is volt szükségök; megadóztatják tehát magokat újból, hogy papot hozathassanak s független állást biztosítsanak számára. Chicagónak ma száz negyven temploma van, melyek mind ily módon épültek: minister és vallásügyi budget nélkül. Amerikában, hol a vallásos érzület nagyon el van terjedve és a hol senkisémet teljesen indifferens, sem atheista, minden polgár templomba jár. Minden protestáns felekezetnek — Chicagóban husz ilyen van — megvannak a maga templomai és lelki pásztorai; az unitáriusoknak, kik csak egy istent hisznek egy személyben, az universalistáknak, kik nem hisznek másban, mint csak a természetben, a zsidóknak és katolikusoknak, szóval mindnyájoknak megvannak a maguk templomai és lelkipásztorai. Ha az állam avatkoznék itt bele a papok fizetésébe,

*) Chicagóban tizenhat nemzeti bank van, melyek bankjegy kibocsátási joggal bírnak. Tőkéjük mintegy harmincz millió frankot tesz.

nem volna rá képes és a közadósság még sokkal gyorsabban felszaporodnék, mint Franciaországban. Egyébiránt az egyház elkülönítése az államtól az amerikai papoknak sokkal magasabb állást biztosít, mint minövel az öreg Európában levő collegáik bírnak. Im egy néhány kivonatos adat a new-yorki templomokról ujjabban közzé tett jelentésből, melyek kétséggel sok gondolkozásra fognak alkalmat szolgáltatni. Doctor Potter a new-yorki anglican püspök unokaöcscse és Grace Church papja, a parochiájához tartozók lelki üdvéről gondoskodik nyolcz ezer dollár*) évi fizetés és egy kis márvány palota használatáért Broadwayban. A presbyterian egyház papja a város felső részén, az egyenesen Dublinból jött doctor Hall évenként tíz ezer arany dollárt huz. Doctor Dix Morgan a közbuzgóság nagy könyvébe tizenkét ezer dollárt tevő jövedelemre van bejegyezve. Végül a tiszt. Wingfield tizenöt ezer dollárt kap jutalmául azon szellemi gondoskodásoknak, melyeket a „Megváltóról“ czimzett gyülekezetnek szentel.

És ez még nem minden! A templomok padjait eladják a papok javára s ezen eladásokból némelykor mesés összegek folynak be. Hogy csak egy példát idézzek, a plymouth-churchi padok árverésen eladása Brooklynban kilenczvenötezer dollárnyi tekintélyes összeget jövedelmezett. Ezen összeg java-dalmasa a szabadságnak, emberi méltóságnak és egyenlőségnek fáradhatlan apostola, a művészetek nagy pártfogója, és az egyesült államok képtárai

*) Körülbelöl 28,000 frank.

egyik legszebbikének tulajdonosa és ez a híres abolitionista:

Beecher Ward Henry.

Vagyonának eredetéről ezeket beszélük: Két testvérnek sok építkezési anyaga volt, melylyel nem tudták mit csináljanak. Ennek hasznosítása tekintetéből azon gondolatra jöttek, hogy templomot építsenek. A speculáció abból állott, hogy a templomba hiveket gyűjtve, a padokat árverésen eladják. Hogy látogatottá tegyék a templomot, erre szükség volt először azt szép stylben építeni s azután abban egy tehetséges lelkészt alkalmazni. Az egyik testvér felügyelt a munkálatokra. A másik egy hitszónok felkeresésére indult s kevés tudakozódás és keresés után egy erdőben elrejtőzött faluban véletlenül felfedezett egy Clergyman t, kinek hitszónoklata melegség- és eredetiséggel teljesnek tünt fel neki. „El akar ön jönni a mi templomunkba predikálni Brooklynba?“ — mondá a speculáns a vallás embeérének — „a jövedelmet megosztandjuk.“ Henry Ward Beecher az ajánlatot elfogadta, elhagyta szegény papi állását s — mint tudjuk — híres emberré lett, kinek szava az Unio legtávolabb pontjairól vonzza magához a hiveket. Én csak egyszer hallottam őt, midőn azon csodálatos tételt fejtegette, hogy „a bizalom minden erény anyja, és hogy annak gyakorlata a legjobb eszköz az emberek javítására.“ „Ne tegyétek fel soha a rosztat,“ — mondá ő — „és senkinek sem fog eszébe jutni, hogy azt elkövesse. Ha egy bankjegyet mutatnak nektek“, — folytatá, a pénzügy elveihez fordulva — „minek azt megvizsgálni, ha vajjon hamis-e? Inkább tegyétek ki magatokat annak, hogy néhány dollárt elveszítse-

tek, hogysem igazságtalanságot kövessetek el egy emberen, feltéven róla, hogy képes hamisat csinálni." Ez volt az egész amerikai morálnak összefoglalása.

A katolikus papok sincsenek rosszabbul fizetve mint a protestáns lelkészek. Egy violaszinü seelyembe öltözött és márványpalotában lakó szent püspök azt a vallomást tette nekem egy alkalommal, hogy jövőre reá nézve lehetetlen volna gyakorolni a püspöki teendőket Franciaországban. Sőt mi több — én azt hiszem, — ha választaniok kellene, elébe tennék a schismát az állam kicsinyes zsarnokságának.

Ezek után nem lehet csodálkozni, ha a papok az egyesült államokban különös tekintettel viseltetnek azok iránt, kik nekik ily szép jövedelmet nyújtanak: nem kívánnak hiveikre nyomást gyakorolni, hanem csak vezetik azokat; nem kötelesek állásuknál fogva elfojtani minden új eszmét; ellenkezőleg, megvitatják és némelykor osztják is azokat. Nem függvén mástól, mint istentől és hiveiktől, nagy függetlenséget engedhetnek meg maguknak, — s nem is élnek azzal vissza. Ha nem tartanék attól, hogy hazám papjaiban ingerültséget keltek, megmondanám nekik, hogy egyuttal fogalmuk legyen az amerikai papság véleményéről, miszerint ennek legfelvilágosultabb tagjai nem hiszik, hogy a pápa sokáig maradhatna Romában. Miért riadtok úgy fel? Ha az ideiglenes hatalom szüette széke össze-roskadna, romlásnak indulna ezért a catholicismus s az egész társadalom? Itt a hivek jól fizetik püspökeiket, fizetni fogják pápájukat is, ki az első és legnagyobb püspöke lesz a világnak, a helyett, hogy

annál zsarnokibb kis király legyen, minél szegényebb és gyengébb különben.

Mennyire kellene meglátogatni ez országot némely felfuvalkodottabb főpapjainknak s követniök amerikai testvéreik példáját! Meglátnák, hogy lehet az embernek hite, lehet hasznos, és tehet sok jót, anélkül, hogy intolerans legyen. A szabadság azon kiváltsággal látszik birni, hogy felnyissa mindazok szemeit, kik hozzáközelednek; mintha szükséges és elégséges volna az embernek, hogy szabad legyen, az, hogy értelmes legyen. Itt senki sem tartja magát csalhatatlannak és nem ígér szomszédjának örök lángokat.

A lelkiismeretnek a törvényekbe iktatott szabadsága átment az erkölcsökbe. Egyébiránt ha a püspököknek kedve telnék abban, hogy harczra keljenek az unitáriusok ellen, egyházi átkokat szórjanak az universalistákra, hogy kiátkozzák a vallástalanoikat s főleg, hogy védelmezzék a syllabust: a hivek nem lennének oly együgyűek, hogy őket herczegileg lássák el és tartsák fen! A kath. vallás az Egyesült-államokban önmagára hagyva és körülvéve ellenségektől, melyek a proselytismust képezik, mindenki általa szerettetik és tiszteltetik. Így van ez Franciaországban is? Itt az állam, mely azt fentartja és pártfogolja, kijelentette, hogy az a francziák többségének vallása! Franciaországban védi magát, támad, és folyton tért veszít; itt anélkül, hogy még felelne is, az ellene intezett támadásokra, nyer.

Vegyük fel újból Chicago keletkezésének történetét. Miután mindenki felépítette a maga templomát, a gyermekek sorsával kezdetek foglalkozni; ez uttal minden polgár, lett légyen bárminő hitval-

lásu, egy helyen gyült össze; megvitattak különböző javaslatokat, azokból elfogadtak egyet s ennek keresztülvitelére megadóztatták magokat: és az első iskola nem sokára felépült. És kihez fordultak ennek helyben hagyásáért, a ministerhez vagy praefecthez, mint kik egyedül illetékesek belátásra és a polgárok szükségeinek elintézésére? Sem az egyikhez, sem a másikhoz. Önmaguk a családtyák választottak egy tetszésök szerinti tanítót, megállapították annak fizetését és hogy az iskola ingyenes legyen, megadóztatták magokat. *)

De im egy vad csoport elhajtott két tinót, elpusztított egy mező vetést és felgyújtott egy épületet. Ez uttal bizonyára kérték a washingtoni kormányt, hogy küldjön nekik fegyveres csapatokat! Vagy legalább fegyverviselési engedélyt kértek tőle? A világért sem. Kiki fegyvert fogott és vasárnap az egész felfegyverzett lakosság összegyült a köztéren.

Egy öreg vadász és egy kovács viszik az ezredesi teendőket. Egyik rész a vadász, a másik a kovács után indult; a kovács, ki legnagyobb csoportot gyűjtött maga körül, ezredesnek választott, a vadász a sorok közé állott mint egyszerű katona. A századosok és hadnagyok hasonló módon választattak; a polgárkatonaság szerveztetett és elűzte a vadakat. Ezután meghatározott időközökben a köztérre gyült hadgyakorlatokra.

Ha egyenetlenség támad két polgár között, a bíró azonnal meg van választva.

Egy másik nehézség is fordult elő: Chicago igen népes és igen élénk nagy várossá lett. A Washington

*) Lásd a közoktatásról szóló fejezetet.

utczában egy nőt lesodort lábáról a szekér. Rendőrségre lett tehát szükség, mely rendezze a kocsikat, kísérje a nőket, kik az utczán **) átkelnek és befogja a bünhönczöket. Sem a kormány, sem a praefect, még kevésbé a maire törődik a rend fentartásával és a rendőrség szervezésével. Azonban egyik rendőr sem mozdult helyéről. Erre egyiknek sem volt kedve; mert jól tudták, hogy polgártársaik visszatorolnák annak, a ki közülök valamely büntettest befogni, vagy valamely kocsit rendre utasítani merészkednék anélkül, hogy erre előleges meghatalmazást nyert volna. Amerikában azok, kiket a nép szavazata hatalomra emel, megkülönbéztetett működéssel, hatáskörrel bírnak, melynek természetét büntelenül meg nem változtathatják és melynek horderejét sem kisebbitni, sem nagyobbítani nem képesek. Egy polgárról, ki képesnek ítéltetett arra, hogy maire legyen, nem tételezik fel, hogy birja egyszermind azon tulajdonokat is, melyek a biráskodó rendőrség tisztjében szükségesek. A praefect nem tartatik alkalmasnak, méltónak arra, hogy rendőr-ügynök legyen és viszont. Midőn a rendőrség szüksége érezhetővé lett Chicagóban is, a nép külön hivatalnokokat választott, a kik nem kaptak és nem hajtottak végre más parancsokat, mint az övéit. *)

Ha egy tanácsos, lett légyen az érsek, azt indítványozná, hogy a párisi rendőrség oly módon szerveztessék, mint Chicagóban van, biztos vagyok

*) Minden amerikai városban találni rendőröket, kik minden utczaszegleten állomásoznak, azon kötelességök lévén, hogy az utczán átmenő nőket kísérjék és minden eshetőségtől megóvják.

**) Az amerikai hivatalnokok ritkán függnek egyik a másiktól (Tocqueville, I. kötet 117. l.)

benne, hogy elzárnák Charentonba, sőt még — meg lehet — forradalmi időben is.

A chicagói rendőrség a nép által minden második évben választott három biztos ellenőrzése alatt áll. Ezen biztosok magok neveznek ki egy főfelügyelőt és egy követet, kiknek parancsa alatt kétszáz ötven ember áll.

Chicagóban a rendőrség, mint az összes Egyesült-államokban, nincs a kormány kezeire bízva; nem függ attól semmi tekintetben és nem függ mástól, mint a polgároktól, kiktől hatalmát kölcsönzi.

Az ily szervezetnek azon bizonyos alkalmatlan oldala van, hogy nehézzé teszi az önkényes befogatásokat és az államcsinyeket. Ez az általános szavazati jognak alkalmazása, a melyre mi soha sem gondoltunk. Mi még eddig — úgy szólva — nem választottunk mást, mint képviselőket, kiknek hatalmában állott megszavazni az eléjükbe terjesztett törvényeket és ellenőrizni egy felelősség nélküli kormánynak kiadásait. Meg is jártuk vele, midőn egyszer alkalmunk volt egy ügynököt választani. Azt nyertük vele, hogy választottunk egy személyt, ki miután elmozdithatlanná és nem felelőssé lett, minden szabadságunkat elconfiscálta.

Szóval ez volt a problem, a melyet a chicagói amerikaiaknak megoldani kellett: a pusztaság közepében lévén egy mocsár, azt

1-ször Az állam segélye nélkül egy nagyszerű, templomokkal, iskolákkal, színházakkal, bankházakkal, jótékony intézetekkel sat. sat. ellátott várossal helyettesíteni.

2-szor. Semmiféle kormánynak a segélye nélkül fentartani az összhangot és jó rendet háromszáz-

ezer emigrans között, kik Európa különböző pontjairól jöttek át s kik hazájokban hosszú időt töltöttek mint bűnhönczök.

Ezen problémát ők megoldották és pedig oly könnyen, hogy ő felségeik az Állam és a Kormány ezután úgy fognak tekintetni, mint régi gépek, melyet oly nép, mely önmagát megbecsüli, semmi szin alatt sem vehet igénybe, sem város építésénél, sem templomok, színházak és iskolák emelésénél, sem pedig rendőrség felállításánál.

II.

OMAHA.

Chicagoból Omahába kívánczol? Tekintsd meg a „Chicago“ és „Northwestern Railway“ nevű kikötőket. Menj be egy oly mozgó házba, melyet az amerikaiak „Car“nak neveznek. Itt fogsz együtt találni embereket, kik alsznak, esznek és isznak. Huszonnégy órai tartózkodásod alatt egy ily járó-kelő vendéglőben ötszáz mértföldnyi utat (nyolczszáz kilométer) teendettél meg. A civilizatio Hercules-oszlopaira fogsz találni.

Omaha alapítását egy oly embernek tulajdonítják, a minökkel különlegesség gyanánt csak Amerika látszik birni, s kik úgy eltűnnek a civilizatio elől, mint a vadállatok. A városnak, mely nem sokára a leghiresebbek közé fog számíttatni, mert a világ leghosszabb vasutjának főpontján fekszik, tudatlan alapítója, meghatva a fekvés szépsége által, 1854. év tavaszán megállapodott azon zöldelő dombok egyikén, melyeknek láncolata a Missouri völgyét övedzi körül. Nem sokára csatlakoztak hozzá mások is. Ezután látva, hogy kunyhója mellett egy erős, tartós épület emelkedik, futásnak indult s újból magányba bujdosott. Így ment ő, fölötötte sátrát távolabb, én nem tudom hol, mely elkalauzolatja a civilizatiót nagy utjában nyugot felé.

A képzelet alig foghatja fel, mivé lett egy fél-század alatt ezen város, melynek alapját egy pusztadombon vetette meg egy tudatlan kalandor. Utczái oly tágasak, minők még a mi boulevardjaink sincsenek és nagyszerű épületei kihívólag látszanak tekinteni a pusztaságra, mely a várost környezi.

Már fényes raktárai, nagyszámu iskolái, bankházai, templomai és egy nagyon szép színháza van. Nem sokára össze lesz kötve egy óriási hid által Council-Bluff várossal, mely a Missouri szemben levő partján fekszik.

E hidnak, mely egyike lesz a világon a legszebbeknek, építése épen Omahában létem alatt határozottatott el; és ez a mi franczia szokásainkkal annyira ellentétes módon történt, hogy közlése megérdemli a fáradságot. Egy este, a városnak minden lakosa, összehiva a városi tanács tagjai által, kiket selectmen*)-eknek hívnak, a köztéren gyült össze.

Miután néhány óra hosszáig meghallgattak egy pár ellenvéleményü szónokot, még azon gyűlésben megszavaztak kétszázötvenezer dollárt és megbizták az „Union pacific Railroad“ társulatot, hogy nekik a Missourin hidat építsen. Ugyanazon este, ugyanazon időben Council-Bluff lakosai is megszavaztak kétszázézer dollárt. Közvetlenül és minden ceremonia nélkül megkezdettek a munkálatok és oly gyorsasággal folytak, hogy ezen két óra alatt megszavazott hid egy év leforgása előtt a forgalomnak fog átadatni.

A mennyire mi hozzá vagyunk szokva a köz-

*) A municipális tisztviselők minden évben választatnak a polgárok akaratának végrehajtására. Ők állítják össze a választási névjegyzéket és hívják össze a községi gyűléseket (Lásd Tocqueville I. kötet.)

igazgatási gépezet vezetőihez, kik legszerényebb kívánságainkat is hatalmukba keritik, hogy megvizsgálják, megvitassák és helyben hagyják, mielőtt teljesítenék, e gyorsaság bámulatba ejtett! La Fontaine és előtte Aesop ezt mondák: „Ne támaszkodjál másra, mint önmagadra!“ És e mondás, mely áll az egyénekre nézve, nem kevésbé áll a községekre nézve is. Ha Omaha és Council-Bluff lakosainak szükségök lett volna, hogy egy törvény*) által hatalmaztassanak fel négyszázötvenezer dollár, közel két és fél millió frank kiadására; ha kötelesek lettek volna megvárni egy alpraefectnek értesítését, — mit mondok? — engedélyét, mely alpraefect a praefecthez, ki ismét a ministerhez fordult volna: mielőtt a hidnak első ivezete felépül, legalább még egy nemzedék kelhetett volna még át a Missourin uszva vagy ferry **) segélyével. Azonban nézzük, mi történik nálunk. A hivatalnokok, a községek szükségletei és érdekeinek legfőbb birái, mielőtt kimondanák ítéletöket, hosszasan szoktak gondolkozni. Idejököt minden megerőltetés nélkül töltik el és — hitem szerint — helyesen teszik, miután a sietésből semmi hasznuk sincs. Minő hasznot huzhatnának ők például egy hid építésének befejezéséből, mely valamely helyiség lakóira nézve oly szükséges? Semmit. Ők nem tartoznak sem a városhoz, sem pedig a megyéhez; ők a folyónak sem egyik, sem másik partján nem birtokosok; nekik nincs országuk, sem kereskedelmök, sem iparuk és alkalmilag oly idegenek polgártársaik szükségéi, mint azon helyek irányá-

*) Az 1837. jul. 18-ki törvény.

**) A „ferry“-k gőzhajók, s valódi mozgóhidak, melyeken kocsik, vasuti vonatok és gyalogjárók kelnek át a folyamon.

ban, melyeknek kormányzásával vannak megbízva. Miért ne vallanók ezt be? Legnagyobb részöknek egyetlen gondja: az előléptetés, — a többit csak tréfára veszik. Ez nem annyit tesz, mint hasznosnak lenni valamely városra nézve, hanem azt elhagyni. Változtatni a székhelyet: ez az ő nagy hivatásuk. Egész Franciaország területén ők az urak. És a legboldogabb, ki — gyorsan, vasuton, — a legelsőnek érkezik a ministeriumba, hogy helyet kapjon. Mi gondjuk van nekik? Tetszeni az általuk kormányzottaknak vagy ministeröknek? — Annak, ki őket kinevezi, érdem- és rendjelekkel feldiszíti és leteszi.

Mit törődnek ők azon nyomorult tömeggel, mely nekik se nem szolgálhat, se nem árthat; mely tetteiket se nem helyeselheti, se nem gáncsolhatja; mely őket se nem jutalmazhatja, se nem büntetheti! Ezen nyomorult tömeg pedig, olvasó barátom, nem más, mint én, te és mindazok, kiket te nem fizetsz, oly emberek, kik képesek megítélni egy hid hasznosságát és vezetni azon politikát, melyet a praefect és alpraefect urak, de kik nem törődnek az ilyen dologgal, nyilván azért, mivel az őket legkevesbé sem érdekli. Ha neked volnék, ezen hivatalnok-bábákat, — ha ennél is nem rozszabbak, s kik nem ismerik a te szükségleteidet, visszaküldeném családjaikhoz. Utánoznám az amerikaiakat azon okból, mert ha valamely ember, legyen az praefect, vagy császár, átalakította Párist, te is, te nyomorult, megtehetnél volna ennyit. Polgárok, munkások és földmivesek igen jól építették Chicagot, Omahát s mind az amerikai városokat, a mi pedig — ha nem csalódom — sokkal nehezebb és

hasznosabb volt, mint keresztül hasitni a Réaumur utcát.

Ha, a mi példánkra, nekik is várni kellett volna az egész hivatalnok-seregnek, ide nem is számítva a törvényhozótestületet helybenhagyására a végből, hogy magukat megadóztassák, kölcsönöket költsenek, utakat nyissanak, templomokat, iskolákat és színházakat építsenek s utczáikat kiköveztessék, ma már nem beszélnek Omaháról. Ezen helybenhagyási folyamodványok ez órában is valamely praefectura irományai között lennének eltemetve és a város nem léteznék.

Ez valóban nagy kár lenne, mert Omaha fekvése bámulatos. Oly ponton lévén fekvése, a melyen a világ legnagyobb folyama: a Missouri és a világ legnagyobb vasutja: a csendestengeri, találkoznak össze az „Union pacific Railroad“-nak minden kellő anyagot szolgáltat; ő látja el mindazon utazókat, kik az amerikai continensen átkelnek s kiknek száma évenként, mint mondják, megközelíti a három száz ezeret. *)

Mi több, minden lakosa jól van ruházva, kényelmes lakással bir, jól táplálkozik és mindent felszámítva, marad még mindenkinek zsebében estére néhány dollár, hogy azon egy pohár italt vagy jó szivart vegyen és kifizesse helyét a színházban vagy hangversenyen.

Ne higgyétek, hogy a jólét, melyet Omaha lakosai élveznek, azon helyhez van kötve, melyben laknak. Vigyétek át e várost Californiába, a Michigan vagy az Atlanti tenger partjaira, vagy bárhová akar-

*) Hon. E. D. Mansfield communer of statistic for the state of Ohio.

játok, csak Amerikában legyen; nevezétek azt Cincinnatiak, Bostonnak vagy Chicagonak, mindenütt ugyanazon jólétet és felvirágzást fogjátok találni, mert sehol sem fogtok csavargókkal és élődi emberekkel találkozni. Ott, hol a munka kivétel nélküli szabály, a gazdagság általánossá lesz. Az Egyesült Államokban a gazdag úgy, mint a szegény dolgozik és hasznossá teszi magát. Az aristokratia, akarom mondani a meggazdagodottak, lendületet adnak a vállalatoknak és azokat igazgatják. Holtukig üzérkednek, némelykor tönkre jutnak, de szüntelen dolgoznak. A „New-York“ és „Union-Club,“ a „Jokey“ és az „Egyesült Államok kis köre“ tagjainak egy hivatalos helyiségök van Walsstreetben, a város alsó részén, hová naponkint kétszer elmennek. — Azok is, a kik Európában elszoktak a munkától, nem kevésbé kénytelenek jó hírnevök megóvása tekintetéből naponta néhány órát tölteni ily helyiségekben, ha nem is egyébbel, legalább hirlapolvasással. Nem szabad az embernek haszontalannak lenni, vagy legalább annak látszani; emitt a tétlenség inkább megbecstelenít, mint nálunk a kézi munka. Lássuk most a különbséget az amerikai városok és a mi francia városaink legnagyobb része közt. Nálunk vannak katonák, papok és hivatalnokok, kiket mi nagy költségek árán lelkiismeretesen tartunk fen, egy tétlenekből álló aristokratia, mely jövedelméből haszontalanul él; oly férfiak, kik vadászatra és különböző társaságokba járnak, oly nők, kik látogatások és gyónások közt osztják meg idejüket, szóval nálunk van egész nagy serege az élősdieknek, kik legfőlebb arra valók, hogy egy tengődő kereskedést fentartsanak, melyet e semmittevők apró szükségletei

alig képesek táplálni. Mellettök kinlódik azon megvetett osztály, melyet hivatalnokaink, aristokratáink és polgáraink népnek neveznek s mely magában foglalja a szolgákat, munkásokat és szegényeket, s mindazokat, kik dolgoznak és koldulnak. A mit egyikök termel, azt mások elfecsérik. Az előbbiek dolgoznak és koldulnak azon remény nélkül, hogy egész éltükön át sorsuk jobbra fordultát láthassák. A szerencsésebb utóbbiak alig huzzák ki az év egyik végétől a másikig, gyermekeiknek folyton csökkenő vagyont hagynak hátra, mely haláluk után még tovább oszlik. Ez egész tengődő éltük célja és eredménye.

Amerikában ellenben semmi sincs egyéb, mint munkás, mindannyian építenek, művelnek, gyártanak, gondolkoznak, feltalálnak és tökéletesítenek. Kezdve a szegény kivándorlótól fel a jólétnek örvendő bankárig, mindnyájan többet termelnek, mint a mennyit elfogyaszthatnak. Nyomorultak sem léteznek. Mindenki bir annyival, a mennyiből megélhet, sőt ennél is többet.

Omaha lakossága tizennyolcz ezer munkásból és mindenféle nemzetnek önkénytes vagy önkénytelen száműzötteiből áll. Némelyek származnak Amerikából, mások Angliából, de legnagyobb részök Németországból veszi eredetét. Az Amerikában nagyszámu németek előzőnlötték a nyugoti termékeny sikéságot, hol ők mindenütt a lakosságnak magvát képezik. Ok birják legnagyobb mérvben a gyarmatosítás szellemét. Amerikába jönnek visszatérési szándék nélkül s uj hazájok iránt forró hazaszere-tettel viseltetnek cserében azon szabadság- és jólétért, melyet az nekik nyujt. Ok ürelnemesek, mun-

kások és becsületesek. Mig a yankeet kalandos szelleme mind tovább és tovább üzi, s mig az írlandi csak napról-napra éldegél, a német letelepedik és tartós épületnek veti meg alapját. Magával viszi át feleségét, zenéjét és sörét. Amerikában közönségesen azt mondják, hogy a németnek hivatása a pusztaságokat benépesíteni, az angolnak pedig államokat alapítani; a francia, mint látszik, nem való egyébre, mint hogy a vadakra vadászson. Más szavakkal, azt mondják, a francia kikaparja a gesztenyét a tüzből a szász és az angol-szász számára, kik . . . önök tudják a végét. Tény az, hogy mi nagyon kevés hasznot huztunk a híres nyugat-indiai társulat birtokaiból. De nekünk volt, a miből fejlődészsük gyarmatügyünket, mielőtt a birtokok nem terjedtek a Hudson-öböltől a mexikói öbölig.

De La Salle lovag távol volt attól, hogy előre lássa, miszerint két századdal később fajunk — úgy szólva — nem lesz képviselve a Missisipi és Missouri partjain, melyeket ő, a legkeresztényebb király: XIV. Lajos ő felsége nevében ünnepélyesen elfoglalt. Igaz, hogy hébe-korba megsétáltattuk harczri riadóval katonáinkat a messze partokon azért, hogy — — onnan visszajöjjenek, mindannyiszor bizonyítékát adva a hősi önzetlenségnek, — de nem aratva mindig a remélt dicsőséget, — hogy a bevégzett tények és a helyzetnek urai lehessünk.

Mi a szászok és angol-szászok által helyettesítettünk, kik saját nevökben foglalták el a Missisipit és Missourit. És valóban, de La Salle helyében a német házat épített, földet művelt, és családot alapított volna, mielőtt arra gondolt, hogy hazájába visszatérjen, királyának hódolatot teendő felfedezése ügyében.

A királynak nem lett volna alkalma fényes és költséges ünnepélyt rendezni, de, mint velem együtt önök is hiszik, a nép annál többet nyert volna.

Mi tehát minden más amerikai birtokaink után elvesztettük a Missisipit; de kénytelenek voltunk ezen veszteség felett nem aggódni, elgondolva azt, hogy gyarmataink rendesen többbe kerülnek, mint a mennyit jövedelmeznek és látva, hogy mily kevés okuk van gyarmatosainknak magokat boldogoknak tartani azon védelem és pártfogás miatt, melyet nekik az anya-haza nyújt.*) Egyébiránt ha ez vigasztalás, Spanyolország és Anglia nem sokára elvesztendik birtokaikat, melyek még fenmaradtak. Cuba azon van, hogy megszilárdítsa a szövetséget az Egyesült-Államokkal és Canada bekebelezése oly tény, melyet minden canadai elkerülhetlennek és közellelvőnek tart. Bármit mondjon is erre nézve Galt, sokan óhajtják ezen annexiot és az Alabama által emelt panasz csak sietteti kívánságaik valósisítását. Félő, nehogy az amerikaiak, az összes értelmes emberiség rokonszenve által felbátorodva, oly fokra csigázzák követeléseiket, hogy ez által sajnos conflictust idézzenek elő.**)

De a mi ezen veszteségeknél reánk nézve sokkal szomorubb és lealázóbb, az, hogy a francia faj — úgy szólva — lobogóinkkal egy időben tünt el a Missisipi és a Missouri partjairól. Saint-Louisban például ez előtt husz évvel csak francziául be-

*) Mutatják ezt a december 2-ki események a „Reunio“-ban.

**) Az amerikaiak szemében és felfogása szerint Sz. Domingo, az Antillák, Mexico, sőt magának Közép-Amerikának annexiója nem egyéb időkérdésnél. Szerintök Washington a művelt világnak legelső politikai fővárosa, New York és San-Francisco pedig két legfontosabb piacza lesz.

széltek, mint ezt a régi lakosok bizonyítják; ott már csak angolul és németül beszélnek. A franczia úgy eltűnt az angol-szászszal és a szászszal való érintkezésre, mint a hogy eltűnik az indián a fehérrel való érintkezés következtében. Még az oly városokban is, melyekben hazánkfiak nagyszámmal vannak, kevéssé vehetők észre. Visszavonult és meddő életet folytatnak. Senki sem gondol velök. Ugy látszik, hogy a franczia önmagára hagyva, tehetetlenné lesz.

Mihelyt élteinek minden cselekvényei már nem szabályoztatnak és nem vezetnek, nem képes másként haladni, mint tapogatózva a sötétben, hasonlólágon azon növényekhez, melyek csak árnyékban nőnek; neki is arra nézve, hogy tengődjék, szükség van a despotismus árnyékára és a kormányzó gyámra. Franciaország már meg van büntetve Amerikában, fiaik személyében azon konok lemondásért, melylyel sorsát a hatalom kezébe tette le.

III.

A CSENDESTENGERI VASUT.

Reggeli öt óra van; a nap halványan emelkedik ki a hegyek mögül. Itt-ott egy zsálya vagy egy cactus látszik küzdeni a nap heve ellen. A pusztasíkság közepén tizenkét nagy vasuti kocsi nehezedett mozdulatlanul a tömör kerekre s e kocsikból — mint egy méhkasból — azonnal háromszáz munkás özönlött ki.

Oldalvást egy falka öszvér fülhegyezve és türelmetlenül várja az abrakot; és az ökrök is hiába keresnek egy szál füvet, míg egyik közülök vacsorára lebunkóztatván, testrészei egy távirdai póznán csüngnek.

A vasutak és távirdák következtében az önkény által felállított válaszfalak, melyek az óvilág nemzeteit még ma is elkülönítik, napról-napra veszítenek fontosságukból. Az egymástól kevésbé elisolált népek kezdenek meggyőződni arról, hogy nincsenek ellentétes érdekeik és kezdenek egyesülve élni az uralkodók nagy bánatára, kik ily módon látják kisiklani kezeik közül a királyi hatalom leg szebb előfeltételeit.

Semmi határ, semmi háboru, következöleg semmi hadsereg, s ugyanazért egyszersmind lehetlenség az uralkodókra nézve, hogy néha azon

jártassák eszöket, hogy a harcz mezején dicsőségesen meghalt alattvalóik sirjáról ismét babérokat szedjenek; „meghaltak ezek hosszú időre“ — mondja az ének. Ideje volna, nézetem szerint, hogy pl. a derék francia számot vessen azzal, hogy mennyibe került neki az, a mit az ő chauvinismusának neveznek.

Addig is, míg a népek képesek lesznek egyetérteni abban, hogy lerontsák a tudatlanság vagy hiúság által közöttök emelt válaszfalakat, nem kell nekik mától kezdve lerontani mindazon válaszfalakat, melyek ugyanazon nemzet tagjai, a polgár és megbizottjai a szegény és gazdag és végül a munkás és főnöke közt fenállanak? Mindezek Amerikában soha sem léteztek. Itt a nap minden órájában bárki kezét szoríthat az elnökkel s leplezetlenül megmondhatja véleményét ennek kormányzási modoráról. Az elnök és a magánzó, a szegény és a gazdag, a főnök és a munkás oly polgárok, kik foglalkozás, vagyon és munka tekintetében különböznek ugyan egymástól, de kik ugyanazon jogokkal bírnak. Nincs közöttök semmi különbség és pedig azon egyszerű oknál fogva, mert volt annyi helyes tapintatuk, hogy ilyesmit nem hoztak létre. Ugyanazon asztalhoz ülnek anélkül, hogy holmi surlódástól félnének. Így tették a csendestengeri vasut mérnökei és a munkások is, kiket a csengetyü fölébresztett.

Én is hozzáláttam ezen demokratikus étkezéshez, melynek étlapja ez volt: beafsteak, pörkölt sertéshus, sült burgonya és italnak fekete kávé.

Szomszédom egy sánczásó volt, ki előttem azzal dicsekedett, hogy — mint minden collegája — há-

romszor étkezik naponta, melyről nekem a jelen reggeli csak halvány fogalmat adhat. „Teringettét, — gondolám — mily táplálék! e ficzkók sokkal jobban táplálkoznak, mint a mi tanulóink a lyceumokban.“ A vállalkozó jól tartja őket. Tán philantropiából teszi ezt? oh dehogy! — hanem jól tudja, hogy hasznot lehet huzni abból, ha az emberek jól vannak tartva.

Látni e munkásokat dolog közben, mielőtt az ember őket száltalnál látná, elég ezen eljárás helyességének megítélésére. Ők többet dolgoznak, mint esznek, és ebben logika van. Rájok nézve a munka nem fáradság, hanem gyakorlat, melylyel egészségöknek és étvágyuknak tartoznak. Az amerikaiaknál azon elv uralkodik, miszerint a gőzgépnek jól be kell fűtni, hogy jól működjék. És e vállalkozó eszembe juttat egy hajós-kapitányt, ki a Missisipin hajózva terpentint vetett a katlan tüzére, hogy egy versenytársát elhagyhassa. És sikerült. A kávé és a beefsteack, melyet minden amerikai szokott enni, oly hatással van rájuk, mint a terpentin a gőzkatlanra, s innen van, hogy ők hátrahagynak minden népet haladás tekintetében. Egyébiránt e kézi munka, mely nekik oly bőséges táplálékra ad jogot, nem önt a csendestengeri vasut munkásaiba semmi alázatossági érzetet; ellenkezőleg, ők átérzik a munkának, melyet teljesítenek, egész nagyságát s magukat a civilisatio munkásainak tartják. Egész héten dolgoznak és vasárnap olvasnak, így mutatván meg, hogy azért, hogy az ember jó sánczásó legyen, nem szükséges tudatlannak lennie. Ismertem e derék emberek között több németet, kik havonként kétszer küldöttek a hazájokbeli hírlapokba tudósításo-

kat, melyekben leírták a vidéket és elbeszélték a bevégzett csodákat. Mások írnak nejeiknek vagy jegyeseiknek, kiket el fognak venni, ha a vasut be lesz végezve. Gazdálkodásuk által jószágot fognak kibérelni Californiában vagy Utahban, a világ legszebb ege alatt s csendben élvezendik a magányt, melyet hivatalnokaink legnagyobb része megirigyelne, főleg ha azt koruk virágában élvezhetnék. Lám, mily veszélyes példa a fiatalságra nézve! Im' a munkások, kik nem voltak számfelettiek és kiknek nincs pártfogásuk, jó és őszinte arczuk van, melyet nem torzított soha kétszinü mosoly, és anélkül, hogy őket valaki nógatná, naponta tizenöt-huszonöt frankot keresnek. Nem veszi-e ez el kedvét az embernek arra nézve, hogy a kormányt szolgálja?

Ezen fizetések, melyek nekünk tulságosaknak tünnek fel, semmi rendkívüliséggel sem bírnak az Egyesült-Államokban, hol egy munkás hetenkint középszámitással tizenyolcz dollárt *) és kilencvenhat cent-ot szerez meg: **) oly összeget, mely elégséges egy egész család föntartására. A háboru előtt a munkás nem szerzett többet, mint tizenkét dollárt és tizenhat cent-ot, de aranyban ***), és amint az élet olcsóbb, lett, képes volt, habár családjával oly kényelmesen élt, mint ma, minden héten egy dollárt és harminczegy cent-ot aranyban megtakarítani.

A fizetések ezen folytonos emelkedése oldja

*) Egy dollár papírpénzben körülbelöl 3 fr. 50 C.-tet ér jelenleg.

**) Lásd Wells, külön jövedelmi biztos jelentését.

***) Az arany dollár 5 fr.-ot 35 C.-et ér. A cent a dollárnak százdrésze.

meg Amerikában a modern polgárisodás legnagyobb kérdéseit. A törvénytől sokkal jobban tiltja meg a koldulást, az állam gondoskodásánál és nemzeti műhelyeknél sokkal jobban fojtja el a nyomort.

Amerika kétségkívül anyagi körülményeinek földje terjedelme és gazdagságának köszöni a más civilisált nemzeteknél hallatlan szerencséjét, hogy nem ismeri a pauperismust. De vajjon így volna-e ez azután is, ha ez okok megszűnnének létezni? Oly országban, hol, mint láttuk, kiki dolgozik és termel, ezen kérdés azon másik kérdésre vihető vissza, hogy a kettő közül melyik fog győzedelmeskedni a jövőben, a munka-e vagy a tőke? Az amerikaiak minden tétova nélkül azt felelik: „a munka“; vagyis más szavakkal: azt mondják, hogy az Egyesült Államokban a munkát soha senki sem fogja a tőke zsarnokságának alávetve látni. Mint minden despotismus, úgy ez is a beléegyezésen alapul, s megtörésére elég az egyetértés. Ezután számos munkás fog egyesülni a munkabér eltörlésére és eredmény fogja koronázni törekvéseiket.

Minden részvény munkás és minden munkás részvényes. Amerikában úgy, mint Európában a munka napról-napra szaporítja követeléseit és megosztja a tőkét akarva, nem akarva. De ez nálunk ellentáll és védi magát. Védelmül apellál az állandó hadseregekre, melyek nagy budgetekkel vannak összekötve, s melyek az előbbieket megelőzik és követik, szóval apellál minden otromba eszközzel, melyekkel a despotismus, a rend és a tulajdon védelmének ürügye alatt körülveszi magát, de melyeknek súlyos terhei a népeket szerencsétlenül tétlen-

ségre és bukásra, vagy társadalmi forradalomra vezetik. Itt ellenben a munkát mindenki fölebbvalónak tartja a tőkénél. Maga Lincoln elnök proclamálta ez elvet második követsége alkalomával a congressusban, anélkül, hogy valaki tiltakozásra gondolt volna. Egyik a másiknak kölcsönösen segílyt nyujt. Es e jó egyetértésök megtizszeresiti erejüket. Kettő közül az egyiknek sorsa, hogy eltűnjék, ezt ő jól tudja és érzi. Távol van tehát attól, hogy sorsa ellen zugolódjék, hanem megnyugszik a tények logikájában és az emberiség haladásában. Mindenre nézve hozzáférhetővé teszi magát. A mig szükséges lesz, élni fog, de anélkül, hogy ön magát ámitni akarná és ha már ütött az órája, csendesen el fog enyészni. A munkabér el fog tűnni az Egyesült Államokban, de minden rázkódás nélkül, miután senki sem gondol annak védelmére; közakarattal létrehozott társadalmi intézmények által fog eltöröltetni.

Miután a csendestengeri vasut munkásai jól táplálkoznak, jól fizetettek és jó bánásmódban részesülnek, annál jobban dolgoznak. Az ő dolgozó helyök hü képét adja az amerikai társadalomnak; ott senki sem téltén, haszontalan vagy irigykedő; mindenkinek meg van a maga külön foglalkozása s az ember azt hinné, hogy ezer karu gépet lát dolgozni. Némelyek padló-deszkákkal rakott kocsikat tolnak mások azokat lerakják, némelyek a töltésre hánvják, mások a fészterben helyezik el. Nem sokára megjelen egy sinekkel terhelt vasuti kocsi, ők lerakják, s a kocsi tovább halad. Hátnul vas fogakkal szoritják le a munkások a sineket, elöl a sánczásók emelik a töltést vagy repesztik a sziklákat. A mérnökök

lőháton, folyton vágatva, osztják a parancsokat és bátorítják a munkásokat; ily módon építnek ők naponta öt-hat mértföldet, az az nyolcz-tíz kilomert *)). Jövő július hóban elfogják érni azon vonalat, mely San Franciscohoz vezet és már szeptember hóban azon utazó, ki kedden vagy szerdán elhagyta Omahát, vasárnap a Nagy-oceán partjain ebédelhet, miután keresztül tört a sziklás hegyeken, végig ment a Sós tó hosszában és átkelt a Humboldt hegyeken s a Sierra Nevadán.

A New-York és a San-Francisco közötti egész távolság — e vonal rajza szerint — 3257 mértföldet vagyis 5211 kilomert tesz **). Az atlanti tenger felől Omaha a kiindulási pontja a csendes tengeri vasutvonalnak; a csendestenger felől pedig Sacramento-ból indul ki. New-Yorktól Omaháig — érintve Chicagót — 1450 mértföldet, San-Francisco-tól pedig Sacramento-ig 150 mértföldet tesz. Itt tehát 160 mértföldnyi pusztaság volt, melyre vasutat kellett építeni. A munka nehéz volt, keletre a sziklás hegyektől a nap heve és a föld szárazsága oly nagy mérvben voltak érezhetők, hogy a munkások, fenyegetve az éhség és szomjuságtól, kénytelenek voltak — a munka-szereken kívül — magokkal vinni élelmi szereket és vizet a magok és az

*) Itt mértföldenként 1600 méter van alapul elfogadva.

Egyébiránt tudnivaló, hogy nem sokára Amerikában is kilométer szerint fognak számítani. Jelenleg a méter rendszer a törvényes az Egyesült-Államokban. 1866-ban a congressus következő czimű törvényt fogadott el: „An act to authorize the use of the metric system of weight and measures“, Anglia 1864-ben hasonló törvényt hozott. A metrikai rendszer tehát nem sokára az egész világon használatban lesz.

***) A New-York és San-Francisco közötti távolság — Panamán át — 9730 kilomert volt.

állatok számára. Küzdeniök kellett ezenkívül a Cheyenne, Arapah és más vad törzsek ellen, melyek minden héten magokat vörösre festve és harcra kelve, megrohanták a fehéreket, kiknek istentelen munkája, mely elijesztette a vad bivalyokat, őket kiéhezette. A vadak gyakran megfoszták őket eleségüktől s mikor teheték, lerombolták a munkálatokat. Némelykor megragadtak egy munkást, kit azonnal átszolgáltattak a squawoknak*) s a szerencsétlennek választani kellett a megscalpirozás vagy megégetés között.

Nyugaton a leküzdendő nehézségek, habár más természetűek voltak is, nem voltak kevésbé rettenetesek. Itt a Sziklás hegyek nem emelkednek magasabba 10,000 lábnál a tenger színe fölött**), de a hegyoldalokon mindenütt sziklameredélyek emelkednek; következő ezután az örökös hóval fődött Sierra Nevada, a mi legyőzhetlen akadálnak látszik.

Egy ily rendkívüli vasut építésének elősegítésére a szövetségi kormány is felajánlotta segítségét. Még azon pillanatban is, midőn az Egyesült-Államok egy rettenetes háboru csapásai alatt görnyedeztek, és midőn a világ azt hitte, hogy ha nem is széttagolását ezen nagy köztársaságnak, de legalább romba dőlését azon intézményeknek fogja megérni, melyek annak hatalmát alkotják, a kormány elhatározta a csendestengeri vasut kiépítését — az összes polgárok helyeslésétől kisérve, kik már a legterhesebb áldozatokat hozták a forradalom elfojtására. A congressus 1862. jul. 1-én az

*) Vad nők,

**) A sziklás hegyek 3500 kilométernyi hosszúságra nyulnak. A legmagasabb pont a Frémont csucs (4500 kilom.); a Mont Blanc 4765 láb magasságú.

„Union pacific Railroad“ társulatnak a sikságon épített vasutra minden mértföldje után 16,000 dollárt, a hegyek közt épített vasutra mértföldenkint 48,000 dollárt, s végül vegyes területen az, az hegy és völgy közt épített vasut minden mértföldjére 32,000 dollárra menő államsegélyt engedélyezett. Az összes subventio 49.453,130 dollárt tesz. Egszersmind 12,800 hold földet adományozott a társulatnak mértföldenkint, hogy minden oldalról új vonalat nyisson.

Eddig nem fordult elő ilyesmi az Egyesült-Államokban. A 49,545 kilométerre menő kiépített és 1865-ben a forgalomnak átadott vasutak az államnak egy fillérjébe sem kerültek. Franciaországban a 13,057 kilométert tevő vasutak, melyek ugyanezen időtájban adattak át a forgalomnak, az államnak 970 millió frankjába kerültek. De siessünk hozzá tenni, hogy nyolczvan évi lejáratú idő után a vasutak Franciaországban kizárólagos tulajdonaivá lesznek az államnak, mely — kétségkívül — ingyen fogja szállítani az utazókat, — ha csak nem fogja jobbnak tartani: elnyomni a vasutakat, — a a mi még megtörténhetik. — Látjuk, hogy Franciaországban az állam mindent elnyom!

Azonban nálunk az egyszerű utas nagy hasznot huz az állam és a társulatok által kötött szerződésekből. Ő fizet a préfet-kért, kik ingyen, — a katonákért, kik leszállított áron utaznak és fizet magáért is egy 10%-nyi adót, melyet a társulatok — árszabályaik szerint — az államnak fizetnek. Hogy mindenki könnyen és olcsón utazhassék, úgy kellene, hogy az egész világ préfet legyen. De aztán ki tartaná fön a vasutakat? — Az állam, vagyis az

összes polgárok, az otthon ülök úgy, mint az utazók, mindenki köteles volna helyét megfizetni, akár utazik, akár nem. Ne nevéssenek önök! — ez a jövő vasutja.

Az Egyesült-Államokban egy kilométernyi vasutat sem kezel az állam, hanem 559 versenyző társulat használja a 63,110 kilométer hosszúságú vasutakat az állammal való verseny és annak közrehatása nélkül, s — mint mondják — ily módon épült minden évben 3563 kilométer vasut.

E számok felette bőven igazolják, hogy az állam visszatartózkodása az iparvállalatok tekintetében nem hogy gátolná azok fejlődését — sőt elkezöleg. Mi a csendestengeri vasutat illeti, a mű és az érdekek, melyek ahhoz fűződnek, oly nagy-szerűeknek tünnek fel, hogy az egész nemzet egyesülni akart annak kiépítésére. Az Egyesült-Államokra nézve nem kevesebb forgott szóban, mint az, hogy megkétszerezék gazdagságukat anélkül, hogy kardot rántsanak, békésen, mint az amerikaiakhoz illik.

A munkások, kiket dolgozni láttunk, kalapács és kapa ütésekkel azonnal hét országot hódítottak meg, melyek közül többen oly nagyok, mint Franciaország: Nebraska, Dacotah, Wyoming, Montana, Colorado, Utah, Nevada és ha ide számitjuk a tervezett bekebelezéseket: Idaho, Oregon, Washington, Texas, Uj-Mexico, és miért ne maga Mexico is, Coahuila, Chihuahua, Sonora, Sinaloa és Alsó-California. Minden lerakott sin győzelem a sivatagon. Ime egy, a történelem évkönyveiben bizonyára nem olvasott hódítás. Gazdagságot hozott létre és városokat teremtett, a helyett, hogy mindezeket romba dön-

tötte volna. Teremtett, — ahelyett, hogy pusztított volna — és minő gyorsasággal! Ott van Fort Lamaric, Cheyenne, Benton, Green-River, melyeknek neveit tegnap lehetett csak először hallani, ma már két, három, négy és ötezer lakossal bírnak. A mai falvak holnap 10,000, holnapután 100,000 lakóval bíró városokká lesznek. Tartsátok meg jól emlékbem e neveket, a történelem fog rólok beszélni és — meglehet — a legközelebbi világkiállításon látni fogjátok, mint diszítendi fel érdemjellel, valamely uralkodó a cheyennei vagy green-riveri gyárost, — a mint III. Napoleon is megjutalmazott egy chicagói zongora-gyárost. Ő az érdemjelt kitüntetésnek vette s raktárának kapujára ezt iratta fel: „A becsületrend lovagjához.“ Itt, hol Grant tábornok nem diszített fel érdemjellekkel, az ilyen decoratio még megkülömbözteti az embert és legalább réclame-ul szolgálhat.

Én nem tudom, hogy mi mindent fognak ezen új városokban gyártani, de nagyon kételkedem abban, hogy érdem- és rendjeleket gyártsanak. Itt bizonyára nem fognak sem puskát, sem ágyut készíteni; hanem mernék fogadni, hogy inkább varró-gépeket, bámulatra méltó ekéket vagy szélilabdákat. Az ipar által teremtett ezen új világban az emberek boldogulásuk eszközét fogják keresni, mielőtt azokat keresnék, melyekkel egymást tönkre tehetik.

Ha összehasonlítom azon hódításokat, melyekről mi ábrándozunk — pl. a rajnapartiakról — azokkal, melyeket az amerikaiak mindennap véghez visznek, anélkül, hogy egy csepp vért is öntenének, nem tudok magamban egy fájó érzést elnyomni. Minő haszna lehet egy ily rajnaparti hódí-

tásnak? Az emberiség érdekében történnék az? Képes lenne-e létrehozni egy várost, vagy akárcsak egy falut is? Létrehozná a hivatalnokok szaporodását, a mi elég szép eredmény volna azokra, kiket az államfő kegyes keze kiválaszt, de annál silányabb a többi polgárokra. Az igaz, hogy ily körülmények között a győzők avval foglalkozhatnak, hogy vigasztalják és meghonosítsák a legyőzötteket, vagy ha úgy tetszik, a meghódítottakat, vagy még inkább megtanítsák őket francziául beszélni — a nemzeti-ségek nagy elvének nevében.

Beszéljetez nekem amerikai hódításokról, s sivatagokon épült városokról, megtermékenyített és bevetett földterületekről, felfedezett és művelt bányákról: ezeket csodálom. A Csendestenger felől a föld tele van arany- és ezüstrészekkel. A kapa és ásó elfoglalandják ezeket s az eke a mezőségeket nemsokára a világ magtáiraivá fogja tenni.

A csendestengeri vasut befejezése oly fontos az emberiség történetében, mint a könyvnyomtatás, a gőz és villanyosság feltalálása. Az amerikaiak megvalósították Kolumbusz Kristóf bámulatos eszméjét; ők létrehozták azon egyenes vonalat, melynek ő felfedezéséről álmodozott. Európa és az Indiák között. Bebizonyították azt is, hogy semmiféle akadály nem képes őket feltartóztatni. A mint keresztülfurták a Sziklás-hegyeket, át fogják törni a panamai földszorost is. Akkor közelebb lesznek Chinához, mint Európa bármely népe. Összevásárolhatják a „világ közepe“ birodalmának terményeit: selymet, theát, fűszert; és az ó-világ az ujnak adófizetőjévé lesz.

Nincs tehát semmi meglepő abban, hogy az

amerikaiak mindenre készek voltak a csendestengeri vasut kiépítéseért. Azonban a vonal egy magántársulat birtokában maradt, melyre nézve az állam nem egyéb, mint hitelező. S nem is tartott fen magának egyebet, mint másodfoku jelzalogot a társulat ingatlanaira. Első sorban a részvényesek állanak

Mult év szeptember havában már 850 mértföld vasut volt készen. A Sziklás-hegyek áttörtetek, a Sierra Nevada átfuratott és reá vasut építettett. A gőzmozdony majd a mély hegytorkolatokban jár, majd pedig a hegyormokon látszik csüngeni. Granitba tizenöt alagutat vágtak, melyek egyike — a mely a Sierra Nevada csucsán megy keresztül — 1659 láb hosszu; magassága 7042 láb. A Csendestenger felől chinaiak vannak, kik vasuti munkálatokra használtatnak. Ők előkészitik emancipációjukat s az emberiség előhaladásán munkálnak. Minden válaszfal le van rontva!

A „Pacific railroad“ a többi amerikai vasutakról eszközeinek és anyagszereinek gazdagságában különbözik. „Sleeping-cars“-jai bámulatosak, és minden kocsija nagyon kényelmes. Maga a vonal nagyon szilárd és a legnagyobb gonddal van építve. Különben ezzel, az igaz, nincs sok mondva. Keskeny föld- vagy homoktöltéseken keresztbe tett darab fák tartják fenn a sineket, melyeken a közlekedés történik. A tavak vagy folyók felett a vízbe vert czölöpökre vízszintesen fektetett gerendák átlátszó hidat képeznek. Ezen durva építmények szármalmas mosolyt keltenének a mi tudós mérnökeinkben. Azonban a faragatlan hasábokra fektetett két darab vas egyesülési szerződésként össze fogja

kötni a két legrégebbi civilizációt a legfiatalabb és legerőteljesebb nemzettel. E tökéletlen út útér lesz, melyben az egész világ gazdagsága circulálni fog. Eddig még ismeretlen főállomásai oly piacokká lesznek, melyeken Páris és Peking fogják kicserélni terményeiket. Az utazók és az áruk egy hét alatt fogják bejárni az amerikai continenst.

California egymás végtébe épített vasutai által husz, China pedig harmincz nap távolságra lesz Páristól „Without change of cars.“*)

*) Utóbbi hírek szerint a csendestengeri vasut jelenleg tökéletesen készen van.

A MORMONOK (A.)

Meghatva a vasuti munkálatok által, waggonba ültem oly szándékkal, hogy visszatérjek Saint-Luisba. Nem sokára megállott a vonat *Point of Rockscity* állomásánál, mely akkor az utolsó volt ezen vonalon. Néhány sátor szikár hegyek közepette, távirda, egy istálló, egy kocsi, melyből a lovak ki voltak fogva: im' a város. Kérem, kié ezen kocsi és mi a rendeltetése? Mire azt felelék, hogy e kocsi a „Wells, Fargo et C.“ társulaté s a csendes-tengeri vasut utolsó állomása és a „Great salt lake City“ közt tartja fenn a közlekedést — ily nevet adtak a mormonok azon városuknak, melyet a nagy Sóstó partján alapítottak.

Omahában azt mondá nekem a vendéglős: „Menjen ön a Great salt lake Citybe, — ott felséges gyümölcsöt fog enni.“ Cheyenne és Fort-Laramie városokban meg azt mondták nekem, hogy: „Menjen ön Great salt lake Citybe, ott fog felséges vizet inni.“ Ezen megjegyzések anyagot adtak nekem a gondolkozásra, mert az amerikaiak ennél jobban meg nem dicsérhették a mormon várost. Ok annyira szeretik a gyümölcsöt, hogy a legnagyobb vendéglőkben látni tekintélyes embereket megtömni zseböket baraczkkal vagy szőlővel az ebéd elején; és

annyira szeretik a friss vizet, hogy salonokban, hálótermekben, vasuti kocsikban és hajókon találni csöves kutakat jeges víz számára. Point of Rockban egy canadai még ezt mondá nekem hamis tekintet kíséretében: „Menjen ön Great salt lake Citybe, felséges nőket fog ott látni.“

„Ugy!“ — mondám egy francziának, ki engem kísért — a Sóstó környékén e szerint minden oly felséges: a gyümölcs, víz és a nők?“

„Van ezeknél ott jobb is“ — felelé ő, konyhájok igen jó, a mi ritka dolog Amerikában — és az emberek boldogok.“

„Hisz az akkor paradicsom!“

„Ugy van, és ezen új paradicsom oly helyen van, mely a minap annyira kietlen pusztaság volt, hogy a vörösbőrűek lakhatlannak tartották. Ezen átalakítás — mint mondják — a csodával határos.“

„Mennyi idő alatt lehet bejutni ezen édenbe?“

„Két nap és két éjjel; ha megengedi, én kísérni fogom.“

A kíváncsiság magával ragad. Elhagyók tehát a Car-ok kényelmét — s egy sátorban találtunk menedéket — úgy a hogy — a szél ellen s vártuk a jármű indulását. Ez egy oly kocsi, melyben hat személy fér el nagyon rosszul, és miután az első és hátulsó ülések közé még egy karnélküli lóczát helyeztek, szokás volt kilencz utazót ültetni e szekérbe. Mozdulni lehetetlen, lélekzeni nagyon bajos volt; de mint mindennek a földön megvan a maga jó oldala, az ut roszasága nemsokára áldani kényszerített azon gyötrelmet, mely osztályrészemül jutott; a lökések, döcögések, ha az ember közösen, tár-

saságban érzi és türi, kevésbé kegyetlenek és én kénytelen vagyok bevallani, hogy az utasokat ily módon összepoczkolni annyit tesz, mint azok egészsége felett örködni.

Napkeltekor egy csoport farkassal találkoztunk, melyek egy ló hulla szétmarczangolásánál voltak elfoglalva, de lassankint szétoszladoztak, hogy nekünk utat nyissanak.

A vidék igen zord. Egy tenyészet nélküli hegyláncz. A szem nem lát egy szál füvet, sem fát, sem zsályát, vagy cactust; csak egy kopár szikla emelkedik ki a hegyormon mint ősi várkastély. Távolabb a nagy, homokos és pusztatérsegen köből alakult gulák magaslanak, melyeket az esőzések meg rongáltak.

Utazásunk második éjjele a legzaklatottabb volt. Azon pillanatban, midőn mi egymásra dőlve elszunyadtunk, a kocsi ruganyos labdaként elkezdett szökkenni a tömérdek gömbölyü kavicscsal borított meredek hegyoldalon.

E rázódások, döcögések hajnalig tartottak. Ekkor már nem volt oly rossz az ut. Egy roppant granit sziklafalaktól övedzett szűk hegyszorosba jutottunk, melyek sötét kék alapszinen vérvörös színben tündököltek. E szorosban zöldelő völgyek terültek el, majd újból hegyek magaslottak ki és képeztek hegytorkolatot. Jobbra balra zöldelő hegyek, — alatt pedig egy hegyi patak ezer kanyarulatban majd rohan, majd meg - megáll. Az egerfák és kuszó növények árnya, melyek leveleiket terjesztik ki annak tiszta vize felett, örökös frisséget kölcsönöz neki. A mormonok „Ezüst pataknak“ nevezték el. Minél előbbre ha-

lad az ember, a hegyek annál jobban magaslanak ki és oldalaik annál meredekebbek. Az ember azt hinné, hogy az égbe, majd a pokolba száll. Felkapaszkodva a kocsí fedelére, melyet hat ló ragadt magával vágatva a szűk és tekervényes uton s magam felett látva a sziklákat, melyek úgy tűntek fel, mintha talapzataikról lezuhanni akarnának, alant pedig lábaimnál a nagy mélységet, az egész tiz mértföldnyi ut alatt folyton a félelem és bámulat érzetei között ingadoztam. Nemsokára a hegyek elnyeléssel fenyegetnek, utunk egyet fordul s mi a mélységben vagyunk. A torkolat rögtön megnyílik, s előnkbe tárul a víz folyása által öntözött zödelő térség. Látni nyájakat, egy édes vizes tavat, mely a mosolygó várost mossa és a távolban a Sóstó azurkék színét. Hóval fődött és a lenyugvó nap által megaranyozott roppant hegylánczok övedzik körül e panorámát.

Már éjszaka lett, midőn Salt-lake-Citybe érkezünk. A kocsí egy csinos pásztorkunyhó előtt állott meg s egy illatszeres vendéglős adott nekünk hálóhelyet. Vendéglősünk mormon pap (minden mormon egyszersmind pap) s még hozzá szent is, *) mivel négy felesége van s itt a szentség a feleségek száma szerint méretik.

Vacsora előtt színházba **) vezetett minket. A szép dori stýlben épített színház a londoni Drury-Lane színházra emlékeztet. A szintér, mely oly

*) Minden Mormon szent. Ők magokat „latter day saints“ — az utolsó nap szentjeinek — nevezik. De én itt e szót: „szent“ európai értelemben használok.

**) E színház aláírások utján épült.

nagy, mint a Théâtre-Françaisban, fehér és arany-szinüre van festve. Az előcsarnokok, hol a próféta nejei és leányai tartózkodnak, fehércepke-redőnyökkel vannak elkülönítve. A számos néző között több nőt lehet észrevenni, mint férfit. A nők még nincsenek párisi divat szerint öltözve. Az anyák nagy szalmakalapokat, a fiatal leányok pásztorkalapokat viselnek.

A darab Shakespearétól van. A színészekben nem hiányzik a tehetség. De ha az ember ezen előadást és színészeket másutt, például Londonban látná, kétségkívül igen közönségesnek tünnének fel. Hagyjuk el a nézőhelyet és menjünk a színpalak mögé. Bármily finnyás légy is, nem fogsz a széles, kényelmes és tiszta folyosókon semmi gáncsolni valót találni, sem pedig a színészek melegedő szobáján, melynek inkább fényét és nagy terjedelmét fogod csodálni. Megszemlélheted a színésznőket is — pirulás nélkül — öltöző szobájokban, melyek csinos termek és igen különböznek azon helyiségektől, melyekben színházaink legnagyobb nevezetességei festik magokat. Itt minden oly illemes, még a színésznők is. Látod ama szép fiatal leányokat, kik épen kilépni készülnek a szípadra? Az Alice és Zina, Brigham Young prófétáik két leánya.

Ime, mint megbotránkoztál! Keveset gondolsz arra, hogy leányaidból színésznőket nevelj, — hát ha még pápa vagy uralkodó volnál, mit tennél?

De honnan származik az előítélet a színészmesterség ellen. Ti játszatok szindarabot a termekben és a legmagasabb személyiségek a deszkákra lépnek, ha valamely jótékony cselekményről van szó.

Hát a közönségnek erkölcsi oktatást adni, azt egészen felvidítva, nem-e szintén oly jótékony cselekedet, mint enyhíteni a nyomort?

A színészetben nincs semmi szégyelni vagy lenézni való; a színész oly tiszteletreméltóvá lehet, mint a hitszónok, ha szereplésével a közönségben nemes érzelmeket képes kelteni. És jegyezzétek meg, hogy mihelyt e mesterség tisztességes kenyérkeresetté lesz, azt nem karolják fel mások, mint csak a tisztességes emberek. Ekkor az írók oly darabok szerzéséhez fognak, melyek méltók azok előadóihoz és a színészek lassankéntigen előnyösen helyettesítik a censurát.

Ilyen véleményben van Brigham Young is; és azért akarta azt, hogy két leánya színésznő legyen.

Brigham nem közönséges pap. Ugyanazon időben, midőn egy óriási templomnak vetette meg alapját, épített egy színházat és egy táncztermet. A táncz művészetében maga is kitünő. Nagy kedvelője levén a zenének, előadatja a legnagyobb messternek: Mozart, Meyerbeer és Rossininak dalműveit Salt-lake-Cityben. Mint minden élvezetnek barátja, a Sós-tavon csolnak-versenyeket, s a Jordán *) partjain tűzijátékot rendez.

Ha igaz az, hogy az éghajlat szépsége és valamely város szerencsés fekvése befolyással vannak a lakosok kedélyére, a mormonoknak több okuk van arra, hogy szép kedélylyel birjanak, mint bármely más népnek. Találhattok-e okot szomorunak lenni egy szép tavaszi napon, midőn a falevelek

*) Kis folyó, mely a Sóstóba szakad, s melynek a mormonok Jordán nevet adtak a héberek emlékezetére.

oly üdék, s midőn a madarak vig dalokkal tiltakoznak a szomorúság minden érzése ellen. A lég oly tiszta Salt-lake-Cityben, hogy az ember azt hinné, miszerint tekintetével keresztülhat az ég kék boltozatán. A láthatár, a hegyek világos légkörben usznak. A mi városaink utczái helyett itt tágas fasorokat látni, melyek fűzfákkal vannak beültetve; egészségtelen patakjaink helyett oly tiszta vizet, mint a kristály, mely vigan csörgedez a pázsiton át. A lomboktól félig eltakarva látni egy fehér házikót, melynek erkélye és kívülről lépcsőzete van. — Előtte virág-kert és körülette a legszebb gyümölcsökkel terhelt fák vannak.

Már most képzelj a fehér rácsozatok mögött, — melyek a kertet körülveszik, vagy a mousseline-redőnyökön belül kecses termetű nőket a pázsit-szőnyegen, vagy a selyemmel bevont kereveten elterülve. Képzeld, hogy körül vannak véve egy csoport virgoncz gyermektől, kik a virágok közt játszadoznak és fogalmad lesz azon benyomásról, melyet Salt-lake-City gyakorol az utazóra.

Mily távol vagyunk itt az Egyesült Államok zajos városaitól. Látva e gyümölcskerteket, árnyás sétányokat, e tiszta vizet, és csendes várost, azt hiszi az ember, hogy más csillagzatba jutott. Azonban még Amerikában vagyunk, és mi több, az Egyesült-Államokban. Azon nagy utca, melyben bankárok és kereskedők laknak, tetszetős miniatúra gyanánt aligha fog ama városokra emlékeztetni, melyeket eddig láttunk. Az új szentek, mielőtt mormonok lennének, amerikaiak, mint a hogy mi — felteszem — francziák vagyunk, mielőtt katolikusok lennének.

Sokat irtak és beszéltek a mormonok ellen. Minden bírálathoz, melynek ők tárgyát képezik, leg-súlyosabb az, mely azt veti szemére ezen új társaságnak, hogy nyomasztó és despotikus uralomnak van alávetve; miből én először azt következtetem, hogy ők nem amerikaiak. Pedig azok és ezt tudva, hajlandó voltam gondosan megvizsgálni azon titokszerű kéz nyomait, mely — mint nekem mondák — Utah összes lakóira nehezült, de a szolgáltatásnak még jeleit sem fedeztem fel. — Ők amerikaiak, jegyezték ezt jól meg, és a mit az „amerikai“ jelent — az soha sem jelentett rabszolgát.

Ők osztoznak az Egyesült-Államokkal azon bámulatos alkotmány jótéteményeiben, melynek első javítmánya minden törvényhozási teremnek homlokzatát kellene hogy diszitse. Ide írom ezt, elvárva, hogy a Bourbon-palota kapujára fog vésetni: „A congressus nem hozhat oly törvényt, mely valamely vallási intézményre vonatkozik, vagy annak szabad gyakorlatát tiltja, mely megszorítja akár a szólás- vagy sajtó-szabadságot, akár pedig a népnek békés gyülekezési és azon jogát, hogy sérelmei orvoslására a kormányhoz kérévényeket intézzen.“*)

Utah tartomány, (B) s mintilyen ugyanazon politikai intézményeket élvez, melyeket az Unio többi részei. A végrehajtó hatalmat itt közvetlen az Egye-

*) Congress shall make no law respecting an establishment of religion, or prohibiting the free exercise thereof; or abridging the freedom of speech, or of the press; or the right of the people peaceably to assemble, and to petition the government for a redress of grievances. Előterjesztetett 1789. szeptember 24-én és elfogadott háromnegyed törvényes szavazatszámmal 1791. sept. 15-én.

sült-Államok elnöke által kinevezett kormányzó gyakorolja, kinek működése rendszeren négy évig tart. *) A törvényhozó hatalom két kamara által gyakoroltatik; az egyik, a senatus, tizenhárom, a másik, a képviselőház, huszonöt tagból áll. A követek e két kamarába, Utah által a washingtoni congressusba küldött senatorok s általában mindazon hatósági tisztviselők, kik nem a szövetséges kormány által neveztetnek ki, közvetlenül általános szavazat útján választatnak. Utah minden férfi polgára jogosítva van tizennyolcz éves korában szavazni, **) kivéve az Egyesült-Államok rendes hadseregének tisztjeit és katonáit. Ha különbözik a mormonok politikai alkotmánya valamiben az Unio többi államai és tartományainak alkotmányától, melyekben a honpolgárok csak huszonöt éves korukban lehetnek választók s a törvény némelykor bizonyos értelmi feltételeket kíván meg, — ez abban áll, hogy a mormon már tizennyolcz éves korában választó-képes.

Utahban az általános szavazatjog nem hiábavaló intézmény és nem rejt kelepcczét magában, miután a mormonok oly felvilágosultak, hogy saját önálló ítélő tehetségök után indulva szavazhatnak. Ha elgondolom, hogy mielőtt az általános szavazatjogot gyakorolták volna, több szabad és ingyenes iskolát

*) A tartományokban a kormányzó hivataloskodása rendszeren négy évig tart, mivel az elnök által kinevezett minden hivatalnok azzal együtt változik. Általában minden hivatalnok igen rövid időre választatik, s azok, kik más hivatalnokok által neveztetnek ki, azokkal együtt változnak, kiktől hatalmukat nyerték.

**) Kivéve a négereket. Egyházi választásoknál a nők szavazati joggal bírnak.

nyitottak, mint a világ bármely más népe: meg nem magyarázhatom magamnak, hogy miként lehetett csak egy perczig is feltenni azt, miszerint a mormonok társadalmi helyzete despotikus. Igaz, hogy nincsenek collegiumaik. Fiatal embereik nem tudnak sem görögül, sem latinul; ők nem meritik sem Plutarchból, sem Titus Liviusból a lovagias eszméket; nem tanulják Horatius vagy Virgiliusból szeretni a despotismust, sem pedig Boileauval és Boussuetvel az antik ismeretek magasságára nem emelkednek; nem tanulják a holt nyelveket, melyeket soha más nem beszélt, mint csak ur és rab-szolga; azonban tanulják az angolt: a szabad nemzetek nyelvét. Ok nem tekintenek hátra, hanem előre. Szóval, a mormonok embereket nevelnek olcsón, a helyett, hogy butákat neveljenek nagy költséggel.*)

A birói hatalmat egy főtörvényszék, három kerületi törvényszék és békebirák gyakorolják. A polgári hatóságnak kevés teendője van a szenteknél először, mivel ritka eset, hogy valamely szent büntényt kövessen el s azután mivel a polgári ügyek általában az egyházi törvényszékekhez vannak utasítva. E kitüntetés nyugtalanít tán téged és holmi papi machinationora gyanakszol? Korántsem. A panaszlók nem jámborságból, hanem gazdasági szempontból fordulnak a papokhoz. Elintézhetik pörös ügyeiket anélkül, hogy megnyitnák erszényöket s az egy-

*) Hepworth Dixon beszéli, hogy midőn ő nagyon elcsodálkozott azon, hogy a mormonoknak nincsenek collegiumaik, Brigham Young azt felelte: „Mi nem nevelünk nagy költségen tompa elméjűeket.“ Lásd „Uj-Ameriká“-t. Irta Hepworth Dixon, angoltól fordította Philarète Charles. (Libraire internationale.)

háziak által gyakorolt igazságszolgáltatás nem kevésbé bölcs mint részrehajlatlan — s ez is ingyen történik. (C.) A mi Utahnak polgári törvényeit illeti, azok majdnem egyenlők az Unio többi államainak törvényeivel, sőt meglehet, ezeknél szabadelvűebbek is. Például az adós javait csak azon esetben szabad lefoglalni, midőn ő azon nyilvános szándékkal hagyja el a tartományt, hogy rászedje hitelezőit. Nincs törvény, mely megszoritná a végrendelkezési vagy a házasságkötési szabadságot; de ez utóbbi esetben a mormonok a vallási törvényhez szoktak ragaszkodni. Az első házasságot nem több nehézséggel kötik, mint a többi amerikai. Polgári házasság nem létezik s jelenleg az elnök: Brigham Young ad engedélyt az egyházi házasságokra. Az elválást szintén ő mondja ki. Ha valaki egy második nőt akar elvenni, mindenek előtt kötelessége első feleségét megkérdezni és ennek erre nézve beleegyezését kinyerni, azután azon fiatal hölgyhöz fordul, kivel családját szaporítani akarja, továbbá ennek szüleire s végül az elnökhöz.

Röviden, a mormonok ugyanazon politikai szabadságot élvezik, melyet az amerikai Unio minden alkatrészének lakosai, ugyanazon törvények uralma alatt állnak, csupán vallásuk és erkölcsi szabályaik különbözök. Vallásuk a judaismus, protestantismus és katholicismus vegyülete lévén, e három vallásból csak azt tartották meg a mormonok, mit legjobbnak találtak; — különben a mormonismusban magában véve nem volna semmi, a mi figyelmet érdemel és csodálkozást kelt, ha erkölcs-tanunkat felforgatva nem érné el azon czélt, melyet vallásunk és erkölcs-tanunk folyton szem előtt tart ugyan, de a

nélkül, hogy azt elérje. Meg kell vallani, — és e pontban egyetértenek az utazók, — hogy a Sós-tó partjainak legnagyobb furcsasága: a lakosok erkölcsisége. Egész Utah területén hiába keresnél prostituált személyt; nem találni ott soha részeg embert, sem a fogházakban gonosztevőt.

Hogy lehessen aztán vitatkozni ez erényes emberekkel? Ők saját erényeikre s a mi hibáinkra mutatva felelnek. A rábeszélésnek minden szokásos eszköze elégtelen velök szemben; s a logikának következtetései nem képesek megingatni meggyőződésüket. Vallásuk isteni eredetében hisznek és meg vannak győződve arról, hogy őket isten kormányozza; ők ezt így hiszik — s ezzel minden meg van mondva. Minden merészség nélkül mondhatom, hogy könnyebb volna őket az utolsó emberig kiirtani, mint vallásuktól és intézményeiktől eltántorítani. Prédikálj nekik a katolikus vallásról, s bizonyosan nem fognak hiányzani érvek, hogy azt jellesnek tüntesd fel, ők azt fogják felelni, mint nekem felelt az egyik, ki Európában hittérítő volt:

„Katholikus-e Olaszország?”

„Igen.”

„Hát Spanyolország?”

„Az is.”

„Katholikus-e Franciaország?”

„Szintén.”

„No nekünk ilyen vallás nem kell.”

„És miért nem, ha szabad kérdenem?”

„Mivel mi a vallást az ahhoz szítók és az erkölcsök szerint ítéljük meg. Ha visszagondolok azon országra, melyben hosszú ideig tartózkodtam, látom egyfelől, mint kedvelik és utánozzák az ud-

varonczoikat, mint írják le a regényírók, éneklék meg a költők és dicsőítik a szinpadok — a házasságtörést; látom végül a prostitutiót, mely szükségessé lett, melyet türnek és pártfogolnak. Más felől látok egy sereg angolkóros és görvélyes gyermeket, kik rémülve kérdezik önmaguktól: „Ki az én atyám?” Mielőtt vallástokat prédikáljátok nekünk — változtassátok meg erkölceiteket. Nálatok a prostitúció mindenütt ott van, az udvarnál úgy, mint a városban; a hadseregnél úgy, mint a vidéken, és ha nem vigyáztok magatokra, minden osztályból származott szabad személyeitek eltöltik a világot bujasenyves nemzetekkel!“

„Vallástok és intézményeitek nem képesek ezen bajok orvoslására: nekünk tehát nem kellene!“

„Ha nem volna egyebünk az egészségnél, mit nektek felmutassunk, már ez is elég volna megszügyenítéstekre.“

Bármennyire magasztalják is Franciaországot, e szájaskodások daczára, lesznek néhányan, kik jó gyakorlati észszel bírnak, s megmondják a szomorú igazságot. Az üres szavakkal a tényeket fogják szembe állítani, a mi oly módja a vitatkozásnak, mely sok mással felér.

A mormonok át lévén hatva az eredmény által, mit náluk a polvgamia előidézett, meg nem foghatják a boszuságot, melyet a pogányokban*) a többnejűség kelt; pedig ez oly természetes, — mondják ők, — hogy a többnejűs társadalomban több nő születik, mint férfi. Egyébiránt — így folytat-

*) A mormonok, mint hajdan a zsidók, pogányoknak nevezik mindazokat, kik nem egy hiten vannak velők.

ják — mit kívánnak tőlünk? Mi találtuk-e fel a többnejűséget? Előttünk Abrahám és Dávid polygamok voltak, — hasonlóképp az első keresztények is, míg az egynejűség mindig csak kivétel volt bolygónkon.

Igen sokszor azon szemrehányást tették a mormonoknak, hogy a nőt rabszolgai állásra alacsonyítják. De ők győztesen utasítják vissza e vádat, hivatkozva arra, hogy náluk a fiatal leány maga választja meg férjét. Ha férjhez ment, kérheti és megkaphatja az elválást. Tagadhatlan igaz az is, hogy a mormon nő igen jó bánásmódban részesül és semmire sem kényszerítik, ha csak nem arra, hogy becsületes legyen. Csakhogy gyermekei nevelésével s a háztartás gondjaival lévén elfoglalva, nincs oly fényes szerepköre, mint az Egyesült Államokban vagy Európában. Ezt leszámítva, társadalmi állása gyakran előbbre való amazokénál és mindig jobban van védve a becstelenség ellen.

Misem botránykoztatja úgy meg a mormonokat, mint azon felelősség-hiány, melylyel szokásaink és törvényeink felruhazzák a férfit a nővel szemben. E tekintetben osztják az összes amerikaiak véleményét. Az Egyesült-Államokban az elcsábított leányt nem tagadja ki saját családja, sem a társadalom meg nem veti; a helyett, hogy összeroskadjon a szégyen és becstelenség sulya alatt, büszkén emeli fel fejét és övétől gyámolítva a törvényszékhez fordul. A csabított elítélhetik roppant pénzbírságra, fogságra vagy egybekelésre. Azonban legtöbbszörre egyesség jó létre, miután a férfi, ki megrabolta egy nő becsületét, inkább hajlandó önként végrehajtani magán a büntetést, mint végig menni egy már előre is elveszett botrányos pör-

nek minden phásisán. A fiatal leány, ki magát elcsábítottnak vallja, már — úgy szólva — az üres szóra is hitelre talál. S a bizonyos eliteltetéstől való félelem nagyon is megmagyarázza az amerikai fiatal emberek közmondásos tartózkodását a fiatal leányokkal szemben. Ha az emberek az Egyesült-Allamokban kevésbé óvatosak és finomabbak volnának, az elcsábítás módja, egy kis számitással, igen jövedelmező üzérkedéssé válhatna. De a yankee-k e tekintetben nem értik a tréfát s csak az Amerikába tévedt francziák feledkeznek meg magokról néha s követnek el költséges oktalanságot. New-Yorkban volt egy barátom, ki az előtt igen szép vagyonnal birt. Hozzá szokva az európai szerelem könnyü sikeréhez, s elcsábítva az amerikai fiatal nők szabad járása-keleése által, igen sokat szeretett — ugymond — de annál többet fizetett. A kiegyezések tönkre tették; s miután szegény lett, annál végezte, hogy akarva-nemakarva elvette utolsó kedvesét.

A mi a mormon rendszert illeti ez ép oly egyszerű, mint szigoru. Minden férfi, ki valamely nővel élt, köteles azt elvenni, neki nevét adni és szükségait fedezni. Ez az elv. Im' annak alkalmazása. Az elcsábítás bünténye, ha nem követi házasság, husz évi fogság és ötszáztól ötezer frankig terjedhető pénzbírsággal büntettetik.

Mi azon véleményben vagyunk, hogy a többnejűség oly bün, mely akasztófát érdemel; azonban — azt hiszem, hogy szigoru erényességünk aligha fog ezen büntetéshez alkalmazkodni. Elvenni két nőt, — fi donc! De megbecsteleníti tized, — ez már más, ez megy! A mormonok még nem érték

el a civilisatio e fokát; távol attól, hogy bámulják, irgalom nélkül elítélték volna Lovelace-t, ha magát valaha a Sóstó partjain mutatni merészli.

De megleher, hogy a szüzesség elrablói ellen kimondott büntetések nem elegendők arra, hogy megvédjék a fiatal leányokat minden támadástól, ha ők magok nem viselnek lehetőleg elég gondot, hogy megóvják e törékeny kincsöket. Elérvén azon időt, melyben férjhez mehetnek, sietnek is férjhez menni. Ily módon teszik ők magokat szentekké. S ti ezen csodálkoztok! Bármi legyen is különben életmódotok, nagyra becsülitek a szüzességet és nőtlenséget, mint bámulatos dolgokat, s azt hiszitek, hogy a tiszta ember az istenséget közelíti meg, ha nem osztozik gyengéitekben. A mormonok egészen más-kép gondolkoznak; ők azt tartják, hogy a házasság által lesznek szentekké. Azok, kik számos tagu család élén állanak, nálok nagy befolyásnak és tiszteletnek örvendenek, míg a nőtlenek megvettettek s ugy tekintetnek, mint bünösök, kik nem látandják az égben isten dicsőségét. Könnyen megérthető tehát, hogy ily teoriák befolyása alatt a fiatal leányok keveset gondolnak szüzességökkal s főleg ha nincs semmi akadály, nem állnak ellent a házasságnak, sőt a vérfertőzet is meg van engedve.

A vérfertőzet! — borzasztó! már csak e szóra ugy érzed, hogy piruló homlokod felett égnek merednek hajad szálai. Iszonyodásod, borzadályod kétségkívül jogos; de nem nagyon különös-e az, hogy a mi itt bűntény, az amott erénynek tekintetik? Valljuk be, hogy a vélemények ez eltérése megérdemli a fáradságot, hogy feljegyeztessék. Én nem is beszéltem egyébért az Egyesült-Államok és mor-

monokról, minthogy megmutassam mennyire megdönthetőnek tartatnak másoknál azon elvek, melyektől mi még a társadalom létét is függővé tesszük. Némely amerikai nem elégedve meg azzal, hogy megszabadult előítéletünk és politikai rendszerünk alkalmatlan terhétől, ma már azon van, hogy elvesse azon erkölcsi elveket, melyeket mi, mint megdönthetlenséget állítottunk fel. Nem beszélek azon új tanokról, minők Saint-Simon, Fourier és Infantin rögeszméi, melyek a gyakorlatban alkalmazva, csak nevetséges eredményt szültek. De a mormonok az Egyesült-Államokban kétszázötven ezeren, Angliában tizenöt ezeren és Ázsiában tízezeren vannak. Saját tartományukban Utahban huszonnégy óra alatt huszonötezer embert állíthatnak hadi lábba *). Ők gazdagok — és a mi még ennél is meglepőbb — mindent jól megfontolva, kénytelen az ember bevallani, hogy nagyon boldogok daczára a többnejűségnek, vagy tán éppen ennek következtében. De vajjon a nők számától függ-e a boldogság? Ha ezt hinném, holnap mormonná lennék. De kételkedem benne, miután New-York közelében Mont Lebanonban láttam nőtlenséget, kik azt mondják, hogy az egyedüli eszköz a boldogságra a tisztaság és az, hogy az ember Venus oltárán soha semmi módon ne áldozzék. Im' egy sokkal kevésbé szeretetre méltó vallás. Férfiak és nők — az utóbbiak nagyon szépek Mont-Lebanonban — együtt élnek, mint fiú és nővérek. És -- a mi nagyon különösen hangzik — azt állítják, hogy ily élet mellett égi élvezetekben részesülnek, — melyektől mi, szegény bu-

*) Lásd Hepworth Dixon munkáját.

kott angyalok, meg vagyunk fosztva! Hihető-e, hogy e vallás hívei csak tizezere is szaporodjanak? vagyis, hogy tízezer ember tisztaságban és nőtlenségben keresse a boldogságot?

Hol van az igazság? A reszketőknél-e, vagy a mormonoknál? Vagy tán a perfectionistáknál fogjuk azt feltalálni? Ezek minden rendszert összeegyeztetnek. Nem engedik meg a házasságot, de a szep-lőtlenséget sem. A nő minden este kiválasztja magának a férfit, mely neki tetszik, — és viszont; — ez legalább kényelmes! És a szerelemnek e szabadsága, mely minden mást felülmul, tán utolsó módja volna a boldogságnak? A perfectionálisták legalább azt állítják és érvül rámutatnak intézményeik virágzására. Miben áll tehát valódi értéke ezen új tanoknak, melyek hogy az embert boldogsághoz vezessék, oly ellentétes utakon járnak? És miután a többnejűség és nőtlenség hívei úgy, mint a pantagamonok elérni látszanak azon czélt, melyre az összes emberiség törekszik, nem lehet-e kétkedni mindazon rendszerekben, melyek mai napig oly igen magasztaltattak? Nem kell-e ezen különböző vállalatok eredményében oly okot, oly eszmét keresni, mely felül áll minden intézményen, valláson és erkölcsön és mely minden emberre, minden körülmény között alkalmazható! Rajta! — ha fel akarod fedezni ez okot, mely a boldogság titkát rejti magában, kelj át az Oczeánon és nyisd ki szemeidet, látni fogod a protestánsokat, katolikusokat, zsidókat, mormonokat és perfectionistákat, szóval az összes amerikaiakat tisztelni a munkát és hallani fogsz negyven milliónyi embert összhangzatban dicsénetet zengedezni. Ez az új és igazi vallás! Bármily

fonákoknak tűnjenek is fel az elvek, melyeken az nyugszik, a sikerre elég, ha egy társaság gyakorolja ama vallást.

Nagyon keveset nyom a mérlegben az, ha valamely tan utalja a férfiakat, hogy több nőt vegyenek el, vagy egyet se, vagy hogy azokat minden nap változtassák, — ha különben a munka szentségét proclamálja. Minél több a bünbánat és az örök büntetés, annál több a bűn a munkás emberre nézve, kinek a föld nem siralom völgye, hanem a gyönyörök színhelye; az ég a földön van, melynek szépségét csak némely teremtménynek tétlensége homályosítja el. Ez azon vallásnak czikkele, mely Amerikában minden hit és minden rendszer felett áll. Az új próféták hirdetik a munkát és boldogságot ígérnek. Üldözik a henyeséget, mely a bünbánat kétszinű köpenyébe, vagy a papság álarcza alá rejtőzik. (D.)

A mi pedig érveléseiknek különös erőt kölcsönöz, abban áll, hogy példákkal prédikálnak. Nálunk az egyházi működések — meglehet, hogy bizonyos erkölcsi tevékenységgel is — de minden esetre nagy physikai tétlenséggel járnak karöltve. Míg a mi papjaink csak élősdiék a társadalomban, a mormonoknál és reszketőknél a papi működések nem díjaztatnak. A próféták és magas állású egyének kezök munkája után élnek. Brigham Young molnát és földmives; nejei gyapjut fonnak és varrnak; az apostolok és püspökök pedig kereskedők, kömivések és fuvarosok.

Lehet-e ebből mást következtetni, mint azt, hogy a vallások, elvek s maga az erkölcs is igen keveset nyomnak a latban s hogy az ember boldogsá-

gára elég, ha a munka mindenkire dicső szükségesség lesz, ahelyett, hogy csak egy különös osztályra nézve képezzen borzasztó kivételt.

Egyébiránt a mormonok nem akarnak egyebet, mint megmutatni az embernek boldogulása eszközeit; hogy céljok becsületes, és hogy erről megvannak győződve, azzal bizonyítják, hogy az ellenmondásokat türelmetlenség nélkül hallgatják. Helyt adnak minden véleménynek. Még a lelkiismereti szabadságot is helyesebben fogja fel e theokratikus társaság, mint Európa minden nemzete. Ennek bizonyítékául csak a lutheránus templomot említem, mely az övék mellé van építve és azon beszédeket, melyeket imaházukban nem rég egy protestans pap tartott. Miért is lennének türelmetlenek? Első prófétájok: Joë Smith, ki nem volt ujtó — csak összeegyeztető, nem kárhoztat egy hitvallást sem, nem parancsol, hanem tanácsol. „Dolgozzatok és termeljétek“ — ugymond — „a többi nem lényeges!“ Ők veszélyben látják a század embereit, mint termelőket s ezért segítségökre akarnak jönni. A quakerek ellenben meg akarják szüntetni a termelést. Azt tartják, hogy az emberiség eleget élt és eljött az ideje véget vetni hosszas életének a nötlenség által. Ha az emberek már mind meghaltak — mondják — tökéletesebbek fognak feltámadni. Hasonlólag némely forradalmárokhoz, az emberiség regeneratióját annak megsemmisítésével akarják eszközölni, azzal a különbséggel, hogy eszközeik békések. A quakerek úgy mint a mormonok hivatva érzik magokat a világ újjáalakítására, egyik a nötlenség, másik a polygamia által. Az utóbbiak ily módon adnak kifejezés reményeiknek.

„Azon hitsorsosunknak“, — mondá a hittérítő, kit főlebb említettem — „kinek jelenleg negyven-ötven gyermeke van, száz év múlva négy millió egészséges és erőteljes unokája lesz. Akkor aztán a mormonok, kikből most csak tréfát üznek, előzőnlík az egész világot.“

— „Bocsánat, — mondám — én megengedem, hogy Amerika közepén hasznos a többnejűség a pusztá vidékek benépesítésére; népesítsétek tehát e lakatlan téreket, ha az Egyesült-Államok is beleegyeznek; de itt aztán álljatok meg követeléseitekkel. Amerika keleti részének nincs szüksége a többnejűségre; — ami pedig Európát illeti, az töletek nyugton ellehet, miután már is nagyon népes.“

— „Ma meglehet“, — felelé a missionarius — „de a nemzetek általános törvénynek vannak alávetve. E szerint semmitem állapodik meg; minden a mi nem nő, fogy, és a mely nemzet nem szaporodik, azikevesbedni fog. Európa nemzetei közül azok, melyeket ti, gondolom latin fajnak neveztek, már elérték a tetőpontot, melyről le kell szállniok. A hanyatlás közel és gyors lesz. Már is feltűnő jelekben mutatkozik. A számos tagu család ugyanis már nem áldás többé, hanem teher.“

A férfiak előbbre tartják a kevésbe kerülő fesslettséget az atyaság költséges terheinél. A nők, hogy férjeiknek tessenek s megóvják kecsseiket, óhajttják és keresve-keresik a magtalanságot. Hiában hirdetne ki egy új Augustus egy új lex juliá-t! Ez sem volna képes feltartóztatni a nagy városok felé — melyek valódi bünbarlangok — rohanó tömeget. A jövő nemzedékek elődeik példája által ily utra vezetettve s vonzatva a könnyű és olcsó szerelem

által el fognak veszni e modern Babylonok tátongó örvényeiben. Ekkor kezdődik aztán a mormonok korszaka, kik bevégezik a világ meghódítását a nélkül, hogy más fegyvereket használtak volna, mint a házasság és tisztaság.“

Megvalljam-e — annak koczkáztatásával, hogy az olvasó azt elhigye, — miszerint engem pillanatra a mormonok istenének kegye szállott meg? Azon reggel, midőn egy gyümölcscesel terhelt asztalhoz ültem és fiatal lányok szívesen kínáltak meg oly étkekkel, melyekhez az Egyesült-Államok északi és nyugoti nagy vendéglői sem szoktattak; azon dél-előtt, midőn elbolyongtam üde árnyékos helyeiken és hallám minden oldalról a viz csörgedezését; azon este, midőn hallám az összhangzó dalokat és láttam fejem felett California egén a csillagok ragyogását, szünet nélkül három szó csengett fülemben: Se prostitúció, sem természetes gyermekek, sem házasságtörés! Még azon éjjel is, midőn magányosan egy tiszta fehér és beillatszerezett ágyon elaludtam, azt álmodtam, hogy egy óriási templom ajtaján e szavakat lángbetűkbe vésve olvastam.

„Vajjon valóban proféta lehetett-e“, mondám társamnak — üldöztetve a kiengesztelhetlen gondatlattól — „vagy inkább nagy bölcsész, ki ez uj valást alapította?“

„Nem,“ — viszonzá ő — hanem egy önhitt, ki arról álmodozott, hogy ő sultán legyen. Egy napon Joë Smith, egy társadalmi kérdés fejtegetésénél, követve más idők példáját, egy csoport együgyűvel azt akarta elhíttetni, hogy ő uj bibliát fedezett fel. Mutatott nekik kő- és arany táblácskákat, melyekre éjjelenként titkos betűket vésett, ezeket

megmagyarázta, isten küldöttének nevezte magát és próféta lett. Rendszere nem volt új a szokott eredményt vivta ki. Elhitték — és helyesen tették, mert a munkára és jó magaviseletre alapított boldogságot ígért. A híveket város alapítása végett a Mississipi termékeny partjaira vezette; templomot és lakot épített magának; főpap és király lett, — mit is kívánhatott volna többet? Joë Smith vagy bolond volt, vagy így okoskodott. Különben a bolondság vagy hiúság mint elv és a csalárdság, mint eszköz nem-e ezek töltik be a vallások legnagyobb részének történetét? És ki tudja, nem fogják-e a jövő nemzetek áhitattal megtanítani gyermekeiket a mormonok történetére, mint ma már szent történetre? Hiányzik-e nekik erre valami? Nincs-e meg — mint hajdan a zsidóknak — menekülésök a pusztába, ígéret-földjök, prófétáik, csodáik, lerombolt és újra felépített templomuk és üldöztetések többnejü Brigham nem tánczol-e a frigyszekrény előtt, mint Dávid? És hogy befejezzem a hasonlatot, nem tömörítette-e össze őket egy nép, mely — mint hajdan a romaiak — egy egész világrészt meghódítással fenyeget és nem adott-e nekik kormányzóul egy új Herodest?“

„Nem mutathatják fel ezután az isteni gondviselés szembe ötlő bizonyítékait: e felfedezett, beültetett, megöntözött és termékenynyé tett roppant területet, vagy városuknak, az alig tegnap alapított Salt-lake-Citynek virágzását? Nincs-e joguk dicsekedni erényökkel és büszkélkedni az elterjedéssel, melyet naponta vallásuk nyer, mint hajdan Krisztusé, midőn évenként ezer meg ezer ember sorakozott zászlója alá?“

„Nagy hibája ez új vallásnak, hogy nagyon későn keletkezett, — más időben egész mássá nőtte volna ki magát. Rendszere tökéletes, (nagyon tökéletes, miután a közvetlen és örök kinyilatkoztatáson alapszik. Csodálkozom, hogy theologusaitok nem gondoltak a mormonok előtt ez eszközre; mely minden vitatkozást és kételyt már csirájában elfojt. A hit és hitetlenség között már nincs középut. Birálgatni és nem engedelmeskedni nem egyéb, mint absurdum akkor, midőn az isten maga kormányoz valamely egyházat. Ha felteszszük, hogy e vallást más korszakban hirdették volna, meg kell győződnünk, hogy eredményre és tartósságra sokkal inkább számíthatott volna, mint bármely más vallás. A férfinak — az önzés és érzékiség következtében — érdekében áll azt felkarolni és fentartani, — a nő mindig legjobb támasza leendő azon vallásnak, melyet fel nem foghat; a titokszerűség tetszik neki és vonzza őt; az alázatosság és az áldozat reá nézve is bir gyönyörrel.“

Az anyagi jóllét, melynek Utah lakosai örvendenek, nem kevésbé csodálatos, mint tanaik és erkölcsök. Termékeny földet mivelnek, a legisztabb levegőt szívják, a legjobb vizet iszszák, a legzamatosabb gyümölcsöt eszik; városuk közepén meleg és hideg *) fürdők vannak, hol minden reggel fel-frissithetik izmaikat. Ettől távolabb a tengerben fürödve edzhetik erejüket — és e tenger nem más, mint egy festői tó. De ezen kívül vannak még más élvezeteik is; szép színházukban ügyes színészek

*) Salt-Lake-Cityben kéntartalmu, valamint meleg és hideg vízforrások találhatók, melyekhez igen kényelmes és ingyenes fürdőhelyiségek vannak építve.

inyök szerinti jó darabokat adnak, melyek nekik retsző érzelmeket és kedélyhangulatot keltenek föl bennök. Templomaikban kényelmesen hallgatják a szép symphoniákat. Nyugodtan és derűlten élveznek, mert biznak saját erényeikben s reménylik, hogy e földi paradicsomot egy más, égiért fogják elhagyni.

Minő jövője lehet tehát az isten ez uj népének, melynek csendes örömei oly élesen ellenkeznek fővárosaink zajos tivornyái és mulatságaival, és melynek boldogsága páratlannak látszik?

Husz éve annak, hogy egy esztendeig utazva váltak meg azon emberektől, kik erkölcsüket és boldogságukat háborgatták. Alig néhány éve, hogy a pusztaságok és hegységek, melyek mögé azért huzódtak, hogy elrejtsek jóllétüket, úgy tűntek fel, mint melyeken átkelni sem lehet. A talaj megtagadta a táplálékot lótól és lövagtól; az indián halált hozott. Tegnap még azt hitték, hogy eléggé félre vannak huzódva arra, hogy ne tartsanak az istentelenek jelenlététől s ma már csak néhány száz mértföldnyire fütyöl a gőzmozdony félre eső területüktől, magával hozva a kételyt és az üzérkedést. A yankee egy év alatt a Sóstó partjain nagy vendéglőt fog építeni, hoi az amerikai continensen átkelő utas az ut fáradalmait és a vasuti kocsik zaját fogja kipihenni. Erre aztán úgy fogja a vándor szemlélni Salt-lake-Cityt, a polygam várost, mint a hogy ma Quebekből kirándul megnézni Loretteet, az indián falut. A mormonok a különczség álláspontjára fognak sülyedni s ez, az a mi őket megöli. Ennél sokkal jobb volna rájuk nézve az üldözés!

AZ AMERIKAIÁK KÜLÖNÖS ELFOGULTSÁGA.

Az amerikaiak fesztelensége (bocsánatot kérek tőlük őszinteségemért) méltó hírnevére s szerénytelen kérdéseik szüntelen hiányos nevelésökről tesznek tanuságot.

Igaz, hogy e hibák, értem a fesztelenséget és a szerénytelenséget, engem, mint idegent, kissé megleptek; de én itt úgy beszéltem, mint a francia császárság alattvalója — s biztos vagyok benne, hogy az olvasó is mint ilyen, hasonlóan cselekedett volna, kivált ha tudni fogja, hogy az amerikaiaknak mániájok: kérdezni az idegentől ujságokat találjátok ki kiről? — az uralkodóról, ki őt kormányozza, mint oly személyről, kinek kimultát várják és óhajtják — a nagy örökség miatt, melyet halála után hátra fog hagyni. Ily kérdéseket intéznek ők eléggé nem jellemezhető fesztelenséggel és grombasággal az elámult utazóhoz. De ítéljetek a következőkből.

Az Egyesült-Allamokon keresztül tett hosszas utazásom alatt utitársaim az első szóra, melyet kimondottam, felfedezték származásomat, s miután ráismertek nemzetiségemre, melyet elrejteni sem elég képességem, sem szokásom nem volt, számtalanszor e hallatlan kérdést intézték hozzám: „Hosszu ideig

fog még élni Napoleon?“ Vagy: „Mi fog történni Napoleon halála után?“ — lehet-e az ember ennél szerénytelenebb, gorombább, illetlenebb, — szóval — alkalmatlanabb. Első tekintetre legjobbnak tűnt fel előttem: néma megvetéssel elhallgattatni, lesujtani az ily alkalmatlan kérdések intézőit. Így cselekedve, megszabadultam attól is, hogy szomszédomtól öt-hat könyök-lökést kapjak, melyekkel ő lelkiismeretesen döngette oldalbordáimat, — így akarván meggyőződni arról, ha vajjon alszom-e. Ezután elkezdett fütyölni és dohányt rágni, hogy elűzze magától az unalmat, míg én titokban azon indokról elmélkedém, melyek az amerikaiit arra viszik, hogy Franciaország sorsával foglalkozzék, főleg pedig, hogy előbb tudakozódják a császár egészségéről, mint a francia népről.

Hogy az amerikai érdeklődik Franciaország iránt, azon nincs semmi csodálni való, — hisz ez neki régi szövetségese; a forradalomnak, I. Napoleonnak hazája, kit csodál. Európát egy nagy állammá alakítani, oly eszme, mely alkalmas arra, hogy az amerikaiak tetszését megnyerje, kiknek ambíciója ma oda terjed, hogy az egész világ államai-ból egy roppant confoederatiót alakítsanak. De hogy az amerikai, midőn Franciaország sorsával törődik, a legilletlenebb módon, közvetlenül és csak a császár egészsége és életének hossza felől tudakozódik — a nélkül, hogy rá is gondolna a népre — ugy-e ez az, amin csodálkozol és megütközöl, a második császárságnak őszinte és tiszteletteljes alattvalója?

Feleded tehát, jámbor polgár, hogy te és tiéid önkényt tettétek le sorsotokat egyetlen egy ember

kezébe, ki egyedül absorbeálja minden francziának politikai létezését.

A nyáját a pásztor, a hadserget a tábornok, és a francia népet a császár nevével jelzik. Ő az, a kivel számolnak, harcolnak és alkudoznak; ő fedí el Franciaországot a világ szemei előtt, melynek nem lehetvén mással összeköttetése, mint vele, csak őt látja. „Sokáig fog-e élni Napoleon?“ amerikai nyelven annyit tesz, hogy: „Mikor fog már feltűnni Franciaország a politikai láthatáron?“ — „Mi fog történni Napoleon halála után?“ — annyit jelent: Minő alakban fog Franciaország szervezkedni? — Monarchia lesz-e, vagy köztársaság?“

Ez az, a mi az amerikaiakat belső sérelmeinknél sokkal inkább érdekli. Mit érdekli őket annak tudata, hogy nekünk szabadságunkban áll a minster helybenhagyása mellett vagy nélkül irni, beszélni vagy hallgatni, összegyülekezni vagy nem — bármily időszakban, — a politikai és vallási kérdések tárgyalására? A hirlapok el vannak nyomva, az írók fogságba hurczolva; lakásainkon az erőszakot gyakorolják, s a rendőrök bántalmaznak; mi van ezen csodálni való? Minden jogaink egy ember kezétől függenek; mi nem vagyunk egy szabad nemzet polgárai, hanem egy császár alattvalói, ki egy dynastiának a szabadság romjain való alapításáról ábrándozik.

Az elnök-választások közeledtére a politika veteránjai Napoleonnal rémitik az oktan választókat, mint a figyelmes anya, ki zsandárokkal és börtönnel fenyegeti gyermekeit, így akarván meggátolni, hogy valamely oktalanságot kövessenek el. Egyik, Blair Ferencz, demokrata-jelölt és az Egye-

sült-Allamok alelnökségénél főrangú hivatalnok, egy nagy számu gyűlés előtt Napoleon Lajost Cromwellhez hasonlítá. Egy másik, Seward, államtitkár és egy társ kormány külügyminisztere Auburnben october 31-én tartott híres beszédében kimondotta, hogy: a hibát a francziák 1848-ban követették el, midőn új köztársaságukat vették el: megválasztván egy Cavaignac helyébe egy Napoleont. Aztán az 1789-ki forradalomról beszélve rámutatott arra, hogy: mint követte a legszebb alkotmányt a katonai despotismus, mely még most is fennáll. Ily módon adott kifejezést bizalmának a hozánk barátságos nagy köztársaság egyik első hivatalnoka III. Napoleon szabadelvűsége iránt. A császárság alatt szó sem lehet — szabadságról. E pontban minden amerikai egyetért s nem kételkednek abban, hogy a császárság fogalma szerint a francziák nem lehetnek szabadok az amerikaiak módjára s nem fogadják el a köztársaságot kormányforma gyanánt.

Egy napon, midőn a San-Louis és Cincinnati közötti vonalon utaztam, egy pajkos suhancz e szokásos kérdést intézte hozzám:

„Mi lesz Franciaországból Napoleon halála után?“ Erre azt feleltem, a mit — úgy hiszem — ön is megtett volna a többséghez tartozó képviselő ur, hogy: „Hát a fia!“

E szavakra igen dévaj módon nevetésre fakadt s midőn haragos arczot mutattam neki, előmbé tartá kulacsát, mondván: „Igyék egy kis wiskeyt, — tréfája igen mulattat engem, még soha sem halottam ilyet;“ aztán felkapta a kulacsot: „Iszom a francia köztársaságra!“

„Mily rosszul ismernek minket az amerikaiak, mondá felsohajtva egy velem utazó francia, kit, mielőtt még politikai elítéltetés következtében kivándorolt volna, ismertem. Nem hinnének ők sem a köztársaságban, sem annak tartósságában, ha tudnák, hogy Franciaországban nincsenek polgárok, az az oly egyének, kik a közügyekkel foglalkoznak. Senki sem tekint egyébre — nem mondom mint önérdékére, mert ez a rosznak csak fele volna, hanem — mint előléptetésére, mely semmi még a legcsekélyebb kötelék által sem fűződik a közérdekezhez. A kormány szeretete helyettesíti a hazaszeretetet s maga a kormány nem egyéb, mint egy kakasülő, melyre minden egyes fel akar röppenni. A közmagtárból táplált minden kétlábu helyet akar ott foglalni. Minden francziára az a legjobb kormány, mely őt fizeti. A hivatalnokok bonapartisták azért, hogy megtartsák helyöket, fiaik pedig, hogy ilyet kapjanak. Azok, kik Fülöp Lajos alatt állással bírtak és ezek fiai orleanisták, mert új fizetéseket remélnek. Végre azok, kiknek az ambitionál soha sem volt egyebök, republikánusok, de ezek is csak azért, hogy állást kapjanak. Ime a nemzet felvilágosult része! Mögötte áll a nagy tömeg, mely nem tudja, mit akar, mert nem tud semmit; melyet megcsálnak, mert érdekei ápolásától mindig megvonták a gondoskodást; melyet félrevezetnek, mert tudatlan. Előbb tehát annak oktatása és emancipatiójáról kellene gondoskodni, mielőtt köztársaságra gondolunk.“

„Ha köztársaságnak nevezitek az egy vagy több ember által — kik magokat republikánusoknak nevezik — gyakorolt despotismust, nincs kétség ben-

ne, hogy oly könnyen lehet köztársaságunk, mint császárságunk; de minek cseréljünk urat, ha a szolgaság ugyanaz marad? Mit érdekel az minket és mit érünk vele, hogy urunk nemes ember, polgár, ügyvéd, munkás vagy katona? A lényeges dolog nem az, hogy változtassuk uralkodóinkat, hanem az, hogy megszabaduljunk tőlök. Mi két okból nem szabadulhatunk meg a despotismustól; az egyik, hogy törvényeink és szabályaink megfosztván a polgárt minden kezdeményezéstől s társadalmi szerepkörét oly gép szerepére alacsonyították le, mely magától nem képes mozdulni; a másik, hogy oly módon vagyunk berendezve és felszerelve, hogy önkényszerűleg kormányoztassunk. A míg nem leszünk hozzá szokva, hogy semmit se kérjünk és várjunk a kormánytól, sem hivatalnokot, sem csendőrt, se papot, se tanítót, nem lesz köztársaságunk, vagyis a francziák nem fogják önmagokat kormányozni; és a míg mi egy millió kétszáz ezer főnyi hadsereget a végrehajtó hatalom kezében hagyunk, egy Napoleon lesz császárunk, a helyett, hogy köztársaságunk legyen.“

„Daczára e szép szavaknak“ — mondá az amerikai — „én megmaradok azon hitem mellett, hogy a császárságra köztársaság fog következni. És mit mond ön ehhez?“ — tevé hozzá, felém fordulva.

Hogy mindkét vitázó félnek eleget tegyek, nem felelhettem jobbat, mint azt, hogy: „Igen, lesz köztársaságunk, de tiszteletből megválasztjuk elnöknek IV. Napoleont, hogy így legalább ne gondoljanak a párisi grófra vagy az e családhoz tartozó bármely herczegre“

IZGATÁS A KORMÁNY IRÁNTI GYÜLÖLET- ÉS MEGVETÉSRE.

Az Egyesült-Államok különböző fővárosai másodrangra vannak kárhozthatva, elannyira, hogy neveik csaknem ismeretlenek. New-York, melyet az amerikaiak birodalmi városnak neveznek, nem azon állam fővárosa, melynek nevét viseli. Chicago Illinois legnagyobb városa, hasonlóképp nem az, ugy szintén Cincinnati, Uj-Orleans és számos más nagy város. Csak harminczhét államnak s az Unio kilencz tartományának fővárosa nem ismeretlen.

Washington sokban hasonlít Versailleshoz. Mindkettőnek rossz fekvése van, kevés népességgel bír és csekély kereskedést üz. Mindkettő különböző utakon ugyanazon pontra jutott. Versailles elvesztette életét az által, hogy elvesztette XIV. Lajost; Washington pedig az által, hogy congressust és elnököt kapott. Amott az idő való értékére szállította le a zsarnoki kormány fenhéjazását. Itt az emberek értelmisége a kormánynak első sorban egyszerű és szerény kört jelölt ki, a minővel kell, hogy birjon mindenki, a ki a közügyet szolgálja.

Egyébiránt ki tudja, nem tartott-e fenn a jövő e két városnak hasonló hivatást? Majd mikor mi valóban szabadok leszünk, megválasztandjuk a né-

pes központok kormányférfiait, hogy kedvét szegjük a nagyravágyóknak és megszabadítsuk a polgárokat minden pressió- és csábítástól. Versaillesba fogjuk helyezni a végrehajtó hatalom főnökét, a kamarákat, a minisztereket és a többit. Páris demokratikus várossá lesz. A tuillériákat nyilvános gyülekezések helyévé fogjuk átalakítani a new-yorki „Tammány Hall” vagy „Cooper Institute” mintájára. Ezen átalakítás, mely különben nem lehetetlenebb, mint a versaillesi kastélynak museum-má alakítása, sokkal hasznosabb lesz. Nem is említve, hogy a kormány, mely a mi költségünkön annyi emlékszobrot emelt, melyekre oly kevés szükségünk volt, nem adott más gyülekezési helyet a polgároknak, mint a katonai laktanyákat, hol, bármily számosan voltak is, minden egyébről inkább beszéltek, mint politikai dolgokról; e paloták meg fognak szünni bünös vágyok tárgya lenni, mihelyt a nép tulajdonává lesznek.

Washington nem fekszik semmi államban, sem tartományban, hanem Columbia kerületben, melynek lakosai a politikai élet lényeges szerveitől fosztattak meg. A francziákhoz hasonló cryptogam polgárok lévén, nem választanak sem kormányzót, sem bírót, sem követet, hanem ha minden áron részt akarnak venni az általános választásokban, kötelesek szavazás végett egy szomszéd államba átmenni. De ime a különbség! Franciaországban hivatalnok mindeneelőtt kortes; Amerikában a hivatalnoknak csak jelenléte is gátolja a szavazást.

Az amerikaiak a legnagyobb politikai és társadalmi kérdéseket vitatják meg nyilvános helyeken vagy clubjaikban, anélkül, hogy egyetlen hivatalnok

— nem mondom interveniáljon, — de csak jelen is legyen a vitánál. Hogy a kormány rendőri vagy katonai ügynökök által legyen képviselve, hasonló kép számüzve van a nyilvános gyűlésekből; és a szövetséges hadsereg csak maroknyi katonaságának is jelentése valamely városban a választások tartama alatt elég volna a szavazás megsemmisítésére.

E tárgyra nézve beszélnek, hogy midőn Lincoln másodszor választatott elnökké, Buttler tábornok egy különös fortélyhoz folyamodott, hogy biztosítsa a new-yorkiak szavazatának őszinteségét, anélkül, hogy a törvényt megsértse. Ugyanis a birodalmi város demokratai *) azon bűnös tervben állapodtak meg, hogy erőszakkal tartás távol a köztársaságiakat a szavazati urnától. A hadügyér értesülve e gonosz cselszövényről, tudósítá erről Buttler tábornokot, ki legott New-York közelében ütötte fel táborát csapataival. A tábornok nagy zavarban volt. Ha a városba nyomul, megsérti a törvényt; ha kívül marad, veszélyezteti a köztársaságiak függetlenségét, kik nem voltak oly számosan és oly hatalmasok, mint a demokraták. Hanem azon elmés ötlete támadt, hogy hajókra (ferryboat) szállította ágyuit és csapatait s a választás egész folyama alatt körül hajókázta New-Yorkot. A demokraták, látva Buttler ágyuit egyet se moczcantak s a republikánusok teljes szabadságban szavazhattak Lincolnra.

Oly óvatosság ez, mely nekünk, kik hozzá vagyunk szokva, hogy egy millió kétszáz ezer szorong felügyelete alatt éljünk, határozzunk és sza-

*) Lásd az E. jegyzetet.

vazzunk, gyermekesnek látszik. Midőn el kellene távolítani a csapatokat, előparancsolják; midőn le kellene fegyverezni a katonákat, köztudomásulag történyeket osztanak ki közöttük. A választási időszak, melyben épen élünk, fölment a példák felsorolásától. A kormány távol attól, hogy mint a bizalommal való visszaéléssel vádolt bűnös alázatos magatartást tanusítson, a sorompó előtt tetőtől talpig fölfegyverezve jelenik meg. Párisban erőszakot gyakorol, hogy elnémitsa vádlóit; a vidéken embe-reinek egész sergét izgatja a választók ellen, ezeket üldözi, kizsákmányolja tudatlanságukat, megfélemlíti, csábitja és megnyeri magának; de győzelme nem azonos a közvéleményével és nem csal meg mást, mint őt magát.

Hogy az Egyesült-Államokban a választások eredménye mindig hü kifejezése a közvéleménynek, onnan van, hogy a hivatalnokok mindig semlegesek, nem tetszésből, erényből vagy érdekből, hanem kényszerűségből. Távollétök a nagy politikai központoktól, valamint a törvények lehetetlenné teszik, hogy másként cselekedjenek.

Soha egy kormányzó, vagy — mi több — egy elnök sem gondolt arra — s azt hiszem, nem sérttem meg őket, ha ezt kimondom — hogy újra megválasztatásuk érdekében felhasználják azon tekintélyes eszközöket, melyek felett az alkotmány erejénél fogva rendelkeznek. Nem annyira a hazaszeretet, mint inkább a büntetéstől való félelem tartotta őket vissza az államcsiny kísérletétől vagy a dynastia-alapítás hizelgő gondolatának táplálásától. Az amerikaiak osztják azon elvet, hogy az ember nem lévén tökéletes, gyöngéje hatalmával

egyenes arányban növekszik. E nézet arra vitte a francziákat, hogy sérthetlenné tegyék a hatalmasokat, kik aztán siettek is hasznukra fordítani az immunitást; az amerikaiakat pedig arra, hogy ugyan e személyiségeket minél több büntetéssel vegyék körül. Mihelyt valamely hivatalnok büntényt vagy vétséget követ el, azonnal átadatik a bíróságoknak, melyek az egész országban egyedüli lehetséges őrei a polgárok jogainak és függetlenségének. Nem pártfogoltatván a VIII-ik évi alkotmány 75. cikkelye által, két törvényhatóság által ítélhető el: mint bármely más ember a köztörvényszékek elébe idezethetik, minden előleges jóváhagyás nélkül; mint hivatalnok s a nép megbizottja pedig a közigazgatási bíróságok elébe. *)

Felteszem például, hogy az elnök megparancsolja egy lovas ezrednek, hogy ugraszson szét egy meetinget, vagy — a mi egyre megy — valamely csoportosulást: a képviselőház őt vád alá fogja s a senatus, mely ez alkalomra mint közigazgatási törvényszék működik, kimondja az elmarasztalást. Ha továbbá egy vagy több polgár az ő hibája miatt sérelmet szenvedett, a köztörvényszékek által fog elítéltetni s elmarasztaltatni.

Mindig sajnáltam, nevezetesen az utóbbi május hó 13-án, hogy ez nincs így Francziaországban is.

Csendesen mendegéltem a Château-d'Eau téren esti tizenegy óra tájban, midőn előrohant egy csapat rendőr, üldözve néhány választót, kiknek elég merészségök volt kiáltani: „Éljen Raspail!” ked-

*) A köztörvényszékek gyakran a közigazgatási bíróságok teendőit végzik.

velt képviselőjelöltjök. A rend fentartói engem kegyetlen bántalmakkal és sérelmekkel illetván, értésére adtam egyik főnöküknek, hogy én se zajt nem ütöttem, se más rosztat nem cselekedtem. De a fejemre mért kemény ökölcsapás adta tudtomra, hogy nincs igazam. Ekkor kegyelem gyanánt kértem, hogy fogjanak el, de feleletül újból ökölcsapások és rugdosások éreztették velem a kormány hatalmát. E hivatalos gonosztevők nyilván felsőbb parancsnak engedelmeskedtek, mert én őket semmivel sem sértettem meg, sem pedig tisztességes működésük gyakorlásában nem háborgattam. Ha tehát a rendőrfőnök, vagy inkább az államfő, mivel egyedül ő a felelős, elmarasztalható lett volna a köztörvényszékek által, azonnal feljelentettem volna a bíróságnak s kértem volna elítéltetését azért, hogy oly módon védelmezi-e a rendet, hogy engem ide-oda lökdösött, a családot, hogy összerongálta csontjaimat és a tulajdont, hogy beütötte a kalapom fenekét.

De mit tehet egy szerény polgárnak véleménye, csatlakozva azon kétszáz ezer választóéhoz, kik Párisban a radicalis ellenzék mellett szavaztak, de sőt mit tehet maga a közérdek is, mely eltörölni kívánja a VIII-dik évi alkotmány 75-ik cikkelyét, azon ötszáz ezer emberrel szemben, kiket ez jelenleg védszárnyai alá vesz? Hivatalnokaink jól tudják, hogy ha egy ily törvény kerülne az új kamara elébe elfogadás végett, sokkal több elítéltetést aratnának, mint kitüntetését; jól tudják, hogy ha egyszer e gyászos utra léptünk, nem fogunk többé megállani, hogy az érdem- és rendjelek ritkábbak, a fizetések csekélyebbek s a szállások szerényebbek lesznek. Már átalakítva látom e szép praefecturá-

kat — mint a tuilleriákat — „Hall“-okká és „Club“-bokká, kivéve tán a versaillesit, mely habár több milliójába került a departement-nak, — a mi egy hivatalnok elszállásolására nagyon is sok — a végrehajtó hatalom főnökének lakása leend. Mennyi csalódott nagyravágyás, mennyi sértett hiúság és elbocsátás lesz, ha alkalmazásba vétetik nálunk az amerikai rendszer! Az Egyesült-Államokban minden polgár elég vakmerő azt hinni, hogy főlebb való azon tisztviselőnél, melyet ő választott, mint a hogy a teremőnek főlebb valónak kell hinnie magát teremtményénél. Ha engedelmeskedik, ez annyit jelent, hogy magát önmagának alárendelni tudja. Ezentul ne kívánj tőle megalázó alárendeltséget, olyant, melybe már előre beleegyezett. Megveti azokat, kik mesterséggként hajhászszák az állomásokat és azokat elfoglalják. A világon semmiért sem egyeznék bele, hogy a kormány emberei iránt oly együgyü tisztelettel viseltessék, mely nemzeti jellemünk egyik legsilányabb vonása. Az is megtörténik, hogy a választók által lenézett, megvetett hivatalnokok önmaguk sem becsülik magukat. Ezt lehetett és lehet tapasztalni. Az amerikaiak e tekintetben nagyon elfogultak! Mit törődnek ők valamely hivatalnok személyes tekintélyével, melynek netalán örvend? Nem adja-e ő el személyiségét akkor, midőn a népszavazat megbizását elfogadja? Tartson azokkal, kik őt hatalomra emelték és a kielégített választók ennél többet nem kívánnak. Nem várnak a hivatalnokoktól sem méltóságot, sem erényt; hanem egyedül szolgálatot. A közvélemény szolgálói lévén, ők nem kormányoznak, hanem engedelmeskednek.

Ki hinné, hogy a végrehajtó és törvényhozó hatalomnak Versaillesba helyezése vagy a VIII. évi alkotmány 75. cikkének eltörlése — biztos vagyok benne — sokkal több más ellenzőre találna nálunk, mint a hivatalnokok. Te magad is, olvasó barátom, nem gondoltad-e azt, hogy utánozni az amerikaikat minden körülményekben, melyekben őket e kötet elejétől kezdve felmutattam, nem volna egyéb, mint megszüntetni a kormányt? Nem rémültél el már csak e gondolatra is? Mert sokkal képzetebbek hiszlek, hogy sem azok közé tartozzál, kik azt hiszik, hogy csak az erős kormány képes biztosítani a rendet és a tulajdonnak háborítlan élvezetét.

De valld be, hogy a kormány úgy tartja fen a rendet, hogy ámitja azokat, kik mindent elhisznek. Láttuk az 1869-ki választásoknál, mint állította lábra egész rendőrségét, hogy meggátolja a választók „Éljen —! —!” kiáltásait. Tedd e helyre bármely szajnai követ nevét. Az erőnek ily szokatlan kifejtése az utca-gyermekeket csoportosítván s a kíváncsiak a rendetlenséget csak nevelvén, felhivta a hadserget, hogy inkább a sisakok fénye által összecsoportosult békés polgárok, mint a zavargók felett oly drágán vásárolt győzelmet vivjon ki, melyet tőle senki sem irigyel és elvitatni nem akar. Másnap a megyék minden főhelyén a hivatalos és félhivatalos sajtó arról értesítette Franciaországot, hogy a kormánynak erélyes magatartása mentette meg. Helyre állította a rendet, melyet ügyetlensége megzavarni segített. E csatáknak — melyeknek áldozatai szép csendben az örhelyen elzárattak — elbeszélése hosszú ideig gyönyörűségét fogja képezni a vidékieknek, kik elég tudatlanok arra,

hogy hivatalnok követeket válaszszanak; derék emberek, — kik hitelt adva az alpréfet szavának, az ellenzéki képviselőkben oly nagy fosztogatókat látnak, kik már előre felosztották egymás közt az ő birtokaikat.

Láttuk ugyanezen kormányt a rendőrbiztos köpenyébe bujva szétszítani a békés gyűléseket azon ürügy alatt, hogy ő azokban megtámadtatott. Mintha a kormány a dolog természeténél fogva nem volna kitéve a bíráltnak, discussionának vagy épen a rágalomnak! Hasonló esetben a rendet megzavarni annyit tesz, mint a csendet helyreállítani.

Az Egyesült-Államokban, hol a nép kormányoz, nagyon nyugodt; nem ütleget senkit, nem alkalmatlan és soha egy választót sem vet fogságba lázító felkiáltások miatt. Ott sokkal szerencsésebb lévén, mint hazámban, az egész választási időszak alatt még egy fricskát sem kaptam.

Hozzá teszem, ha ezáltal a megvetésnek tennem is ki magam, hogy sem a tulajdon békés birhatására, sem a rend fentartására az erős kormány nem szükséges.

Az amerikaiak, kik féltékenyebbek birtokukra, mint bármely más nép, soha se gondoltak arra, hogy a hatalmat erősítsék. Elérték a biztonságot seregek és csendőrök nélkül, határozottan azért, mert nincs erős kormányuk.

Nálunk a socialismust *) mint rémképet arra használják, hogy a becsületes polgárokat a hatalom

*) Itt e szót: „socialista“ a latin socius értelmében veszem. Helyesen mondják, hogy e szó új értelmében én oly socialista vagyok, mint bárki más, ha, mint némelyek állítják, socialista az, ki társadalmi reformokat kíván.

elvének megnyerjék. Erősíteni a hatalmat, szaporítani praerogatíváit, — ez a mi mentőszerünk. Ezen kívül nincs jólét, sem biztonság. — De egész más-képen kell eljárni, mondják az amerikaiak. Hogyan? Ti megfosztjátok a polgárt minden kezdeményezéstől, leromboljátok és újra építitek házát anélkül, hogy őt megkérdeznétek, tetszéstök szerint változtatjátok sétányainak helyét, ti építitek iskoláit, templomait és színházait, rendelkeztek pénze és vére fölött anélkül hogy beleegyezését bírnátok; ellenőrizitek tetteit, szavait és gondolatait; örködtök biztonsága, dicsősége, tápláléka fölött és — meg-hagyjátok néki a létezését gondjait; — ez nem igazság! A polgárnak, ha szegény, joga van, ha nem is gazdagságot, de legalább vagyontok egy részét követelni. Ha az állam már bankár, kereskedő és köműves, legyen tápláló is!

A socialisták nem kívánnak egyebet, és igazuk van. Ők nem tesznek egyebet, mint következtetést vonnak az előzményekből, melyeket ti állítottatok fel.

Az amerikaiak oly erősen meg vannak arról győződve, hogy az erős kormány nem egyéb, mint ostora, állandó ellensége a rendnek, tulajdonnak és haladásnak, hogy minden lázongó népet bátoritnak és kezet nyujtanak neki.

Ők első jelszavukat: „Rebellion to tyrants is obedience to god,*) ezzel cserélték föl: „Novus ordo saeculorum,“**) de azért utálatuk a zsarnokság iránt most is ugyanaz, mint az

*) A zsarnokok ellen lázadni annyi, mint istennel: engedelmesskedni.

**) Új korszak.

első napokban. Legujabban is láttuk őket segíteni az írlandi fénieket az angol aristokratia ellen, a krétaiakat a zultán ellen, a szabadelvű spanyolokat a Bourbonok ellen, a cubaiakat a spanyolok ellen. Európa első nemzete, melynek bátorsága lesz szabaddá lenni, az amerikaiakban hatalmas szövetségesekre fog találni. Állandó hadseregek hiányában a nagy köztársaság szövetsége által fog magának tiszteletet szerezni.

A socialismus és minden más ismus-ba végződő csapás kikerülésére legjobb eszköz: meghagyni a polgároknak a felelősséget minden tetteikért és e végből megadni nekik teljesen a szabadságot gyakorlatának minden ellenőrzése nélkül, a mi azt illusoriussá és veszélyessé tenné. Akkor senki sem fog azon gondolatra jönni, hogy egy egyetlen hatalmat teremtsen, mely minden emberi erőt absorbeálván, egyszersmind a gazdagságnak egyedüli birtokosa és osztogatója lesz. De kihez forduljunk a természeti jogok ily üdvös helyreállítása végett? Várni, hogy valamely kormány önmagát fosztja meg a hatalomtól, az örültség tetőpontja volna! Mi a polgárokat illeti, képesek-e ők visszakövetelni az őket megillető jogot, midőn mindenki arra törekszik, hogy köztök a kezdeményezés legkisebb érzetét is elfojtsa? — Vagy tán a politikai intézmények- és polgári törvényekhez forduljunk?

SINE LEGE LIBERTAS.

Egy tőzsér barátom bevezetett egy irodába, hová az épen azon reggel megbukott váltóalkusz légyottot adott hitelezőinek. Már összegyűltek volt, midőn ő nagyokat lihegve megérkezett.

„Gentlemen, kiálta fel azonnal, én nem ajánlhatok sem ötven, sem husz, hanem legfőlebb tiz vagy öt százalékot. Ha önök jogaikkal élnek, engem a börzéről elűzhetnek, ha ellenben fölmentenek kötelezettségem alól, ma még tizezer dollárt nyerhetek.

„Fölmentjük!“ felelének egyszerre a hitelezők, — „jőjön, igyék egy pohár italt.“

„Egy negyed óra alatt“ — jegyzé meg barátom — e váltóalkusz a börzén lesz. A reggel bukott, estére egész vagyont nyerhet. Így tárgyalatnak New-Yorkban az ügyletek.“

„Oly országban,“ felelém én, — hol ily könnyen veszik a bukást, az ügyletek nagyon kevés biztosítékot nyújthatnak.“

„Nyujtanak annyit, mint másutt — viszonzá az amerikai — ha nem többet. Mi sohasem gondolunk honfitársaink nagylelkűségének kizsákmányolására. Az ember, vagy társaság, ha őket szerencsétlenség érte, bátoritattva és segítette, leggyakrab-

ban felemelkednek s nem feledkeznek meg arról, hogy mivel tartoznak hitelezőiknek. Az amerikaiak tudnak becsületesek maradni, vagyonukról, úgy mint személyekről rendelkezni anélkül, hogy az államhoz folyamodjanak.

„Igaz, — honnan van az, hogy az állam nem biztosít a gyermekeknek semmi jogot a szülők után való örökségre nézve? Ez tán azon célból történik, hogy megelőztessék a birtokok szétarabolása, meggátoltassék a raktárak és kohóknak bírósági uton való eladása — azok tulajdonosainak halála után? Engedjen meg, de ez oly demokrata néptől, mint önök, nagy elfogultság volna.“

„Mi nem is sokat gondolunk arra, hogy gyermekeinkre érintetlen örökséget hagyjunk, hanem annál többet arra, hogy az államnak mit se áldozunk fel jogainkból, főleg a végrendelezésiből, mely mindenik közt a legbecsesebb. És valóban miért rendelkeznék az állam valamely egyénnek birtoka felett inkább annak halála után, mint életben? A halott vagy élő polgár akaratának egyaránt épségben kell maradni. Egyébiránt ha a végrendelezési szabadság haszon socialis szempontból, — tessék elhinni — ez nem abban áll, hogy a nagy birtok pártfogásban s hosszú időre terjedő vállalatok kedvezésben részesüljenek, hanem hogy meggátoltassék az állam, hogy valami ürügy alatt bármely erkölcstelenítő jogot teremtsen magának bármely polgár hasznára másnak birtoka fölött, ha mindjárt ez amannak atyja is! A gyermek, ki mitsem remélhet, nem él másként, mint önerejére bizakodva s a helyett, hogy ezt elpazarolja, már serdülő korától fogva a társadalom érdekében hasznosítja,

A mi őt illeti, az atya feloldatván azon kötelezettsége alól, hogy fiának hagyja azt, a mivel bir, többé nem követelhet tőle vak engedelmességet. Végrendelkezési jogot nyervén, elveszti azon jogát, hogy ellent mondhasson hajlamainak. Kénytelen megengedni, hogy úgy éljen, a mint neki tetszik, s házasodjék kénye-kedve szerint.

„És ez az eredmény, melyből önök dicsőséget csinálnak? Feledik-e, hogy az ember huszonöt éves kora előtt nem képes helyesen itélni saját érdekei feől? Mivé lenne a család és a társadalom, melynek amaz alapja, ha a törvény meg nem gátolná, hogy a fiatalok 25 éves koruk előtt szüloik beleegyezése nélkül megházasodjanak?“

„Az ön nézete szerint tehát nem a szerződő felek, hanem az állam van hivatva arra, hogy a házasság czélszerűsége felett határozzon. Nem elég, hogy életem s vagyonom felett rendelkezik, még szívem s érzéseim is szabályozza? — és miért lenne atvám jobb bírása érzéseimnek, mint magam? O — meglehet — aggastyán, osztályi és családi előítélettel bir és mindenekfelett nyakas. De én szeretek és szerettetem. Nem akarok és nem is tudok várni. Mi fog történni? — mert felteszem, hogy szerelmem hatalma diadalmaskodni fog az engedelemességi szokáson: vagy megházasodom, és atyám, megsértve az által, hogy akaratát számba nem vettem, a törvényszékhez fordul, mely házasságomat semmissé nyilvánítja; vagy nem akarván megsérteni az atyai tekintélyt, a becsületes leányt, — mint gyakran történik — szeretőmmé teszem, és ekkor a világ megveti és lenézi; aztán később elveszem, így szaporítva azon házi bajok számát, melyek követ-

keztében a kölcsönös becsülés számüzve van, hogy az undornak adjon helyet.“

„Ha ellenben kevésbé szenvedélyes és jobban nevelt, az az engedelmesebb vagyok — bármely osztályhoz tartozzam is különben — türelmesen fogom várni, hogy szülőim öreg barátaikkal egy illedelmes házasságot tervezzenek ki számomra. Ők egy kis leányt fognak karjaimba vezetni, kit sohasem láttam s elveszek — úgy szólva — erőszakkal, így aztán nem lesz más kívánságom, mint az, hogy megszabaduljak házas életemtől, mint haddan a collegiumtól, hacsak várva szülőim késedelmező és lassu választását, nem vásároltam meg egészségem árán a jogot, hogy e férfiuság tényét kövessem el. Mindenki tudja, minő következményei szoktak lenni az ily egybekeléseknek, de senki sem gondol arra, hogy köszönetet mondjon a polgári törvénykönyvnek azon jótéteményekért, melyeket eszközöl.“

„Amerikában nem birunk házassági törvényvel kivéve Ohiot, hol tizenhét, és Massa-Chusset-et, hol tizenhét év kívántatik a házasság kötésre. A többi államok- és tartományokban mindenkinek szabadságában áll tizennégy éves korában házassági frigyre lépni. Csakhogy mi nem szoktunk hozományt adni leányainknak s nem is tarthatnak komolyan számot örökségünkre, a fiatal emberek pedig mielőtt megházasodnának, kezdik megszerezni kenyeröket. Mesterséghez fognak, mielőtt elveszik a nőt. Két házasság felének beleegyezése és együttlakása elég a házasság megkötésére. Vagy ha birtak annyi óvatossággal, hogy tanu előtt kijelentették, hogy egymást kölcsönösen férjnek és feleségnek tekin-

tendik, a házasság tökéletes. A tanuban semmi különös tulajdonság nem kívántatik meg. A jegyesek leggyakrabban egy paphoz (clergyman) vagy közhivatalnokhoz (mayor) folyamodnak, de ez tisztán csak az ő tetszésöktől függ. Nincs szükség semmi szertartásra. Csak Maine és Connecticutban kötelesek a házasulandók ebbeli szándékukat a városházán bejelenteni. Szóval itt összekel az ember a kivel akar, mikor és a hogy akar.“

„És a házasságot ép oly könnyen fel is bonthatja. Minden végrendelkezési, házasságkötési és elválási szabadságuk mellett is az erkölcs minden alkalommal meggyaláztatik.

Tegnap a New-York hotelben ebédeltem szemben egy nővel, kinek e városban három ex-férje van és azért igen jól él a negyedikkel is. Minden nap találkoznak az utcán, vendéglőben, színházban vagy másutt. Ez rémitő botrány!“

„Nagyon jól ismerem az erény és a jó erkölcsök iránti szeretetöket. Ha a nő elválík, alig tudják visszatartóztatni a zugolódást; ha pedig házasságtörővé lesz, tapsolnak neki. Az amerikai nő elválík akkor, midőn a párisi szeretőt keres, — ez az egész különbség!“

„De Párisban legalább elrejtőzik a házasságtörés, míg önöknél az elválás nyilván üzetik. Chicagóba való érkezésem után való napon egy csoport utca gyerek vett körül, kik ügyvédi iratokat mutattak elő nekem kiáltva: „Nem kíván az ur elválni? — Ez által, uram, az elválás tizenöt percz alatt megtörténik! Az elválás biztos, uram!“ Imé, mivé tették önök szabadságukat. A törvényeik által engedélyezett elválás átment erkölcsökbe is. A há-

zasságok felbontása külön iparággá fajult, mely a nyilvánosságot botrányossá teszi. Az elválást az utazók legnagyobb épülésére s a családok legnagyobb nyugalma, nyilvános helyeken, uton, ut-félen árulják, mint a szivart s a gyufát.“

„Az amerikaiak példája bizonyítéka annak, miszerint lehetetlen, hogy az erkölcs győzedelmeskedjék, ha az állam nem lesz szüntelenül bíróné a nélkül, hogy az egyesek érdekét tekintetbe vegye.“

„És következőleg megszünteti az elválást, mint az 1816-ki törvényhozás?“

„Kétségkívül!“

„De gondolja meg, hogy ez egy tarthatlan állapot megteremtése volna.“ . . .

„Csak az elhagyott és bántalmazott nőre nézve, de . . .“

„De mit fognak törödni azon férfiak, kik a törvényeket alkotják, a nőkkel?“

„Ön nem beszél komolyan!“

„Ha ahhoz, hogy az ember komolyan beszéljen, az kívánatik, hogy elismerje, miszerint az az igazság, mely a helyett, hogy a nőt a becstelenség ellen védelmezze, azt feslettségre s házasságtörésre kárhóztatja, megvallom, hogy nem beszélek komolyan! Eh, mit! ha a férje által elhagyott nő egy becsületes férfira talál, ki őt elveszi, fogságra ítéltetik; ha ellenben bordélyházba lép, pártfogoltatik; és azon törvényhozás, mely ilyen igazságtalanságokat szentesít, még bámulókra talál? Részemről kijelentem, hogy előbbrevalónak, gyakran szükségesnek és mindig kevésbé erkölcstelennek tartom az elvალasztást azon eredményeknél, melyeket az ellenkező törvények létrehozta!“

„És — ugyan kérem — mennyiben lehet kedvező az elválás a jó erkölcsökre?“

„A mennyiben kisebbíti a nőtlenek és a szabad személyek számát.“

„Hol látta ön ezen eredményt?“

„Itt, magában New-Yorkban, anélkül, hogy távolabbról hozzak fel példát. E városban, hol a protestansok tiszszerte számosabbak a katolikusoknál, a kétezeren felül levő szabad személyek között van 960 protestáns és 970 római katolikus nő.“

„Miből származik e csodálatos különbsége az erkölcsiségnek a két felekezet között, melyeknek tanai oly kevésbé különböznek egymástól? Kétségkívül több rendbeli okból, de főleg abból, hogy a protestansok megengedik és gyakorolják az elválást, míg a katolikusok kárhoztatják. Ezek nem mernek elválni, félvén, hogy megsértik papjaikat. A prostituált személyek számának fele itt a férjhez ment nőkből telik ki, kiknek nagyobb részét férjeik magaviselete a kétségbeesésig vitt: előbbre tartván a gyalázatot, mely a gyónás alkalmával megbocsátatik, inkább elvetemednek, hogysen nyilván megsértsék a vallási törvényeket. Elvetemedni nem egyéb, mint hiba; elválva becsületesnek maradni pedig oly protestatio, mely bizonyos bátorságot és függetlenséget tételez fel annak részéről, ki azt teszi.“

„Az nem határoz! Az elválást megengedni annyi, mint feláldozni a gyermekek érdekét leggyakrabban szülőik bűnös szeszélyének kielégítése végett.“

„Ha ez így van, akkor mirevaló kárhoztatni

az elválást és megengedni a házasságot özvegy férfi és özvegy nő között, kiknek az első ágyból vannak gyermekeik? Szakittassék félbe a házasság halál vagy elválás által, a gyermekek sorsa csaknem ugyanaz. Egyébiránt a gyermekek valódi érdeke mindenk fölött az, hogy törvényesek legyenek. Ezért szükséges megengedni az elválást, mely nélkül az ágyasság szükségessé s a házasságtörés elkerülhetlenné lesz; ezért szükséges biróilag nyomozni az atyaságot és megbüntetni — mint mi teszszük — a csábitót, anélkül, hogy az elcsábitott fiatal leány köteles volna bebizonyítani terhességét, vagy azt, hogy gyermeke született.“

„Szóval“ — mondám a közbeszólónak, hogy befejezzem a vitát — „ön törvényeink legnagyobb részét hiányosaknak találja.“

„Főleg azt roszalom bennök, hogy nagyon számosak és szüntelen korlátozzák a polgárt, hogy így eltompitsanak benne minden függetlenségi és kezdeményezési érzést és hajlamot, anélkül, hogy ebből a társadalomra valami haszon háramlanék. Mint gyermeknek, a törvény megtiltja, hogy huszonegy éves kora előtt a szülői házat elhagyja; mint férfinak pedig megtiltja, hogy huszonöt éves koráig megházasodjék; mint házasnak megtiltja, hogy más nőt vegyen el, ha felesége házasságtörő; ha elüzi feleségét, a törvény nőtlenségre vagy ágyasságra kárhóztatja, ha pedig magánál tartja, — daczára minden tiltakozásának — mind neki tulajdonítja a gyermekeket, melyekkel nevének kedve tartja őt megajándékozni.“

Végül halála ágyán a törvény végrendelkezik helyette. Ha ehhez hozzáteszi még azt, hogy mint

katonának és adózónak vére és vagyona fölött is a törvény intézkedik, velem együtt el fogja ismerni, hogy a mely polgárok hozzá vannak szokva az ily törvényi zsarnoksághoz, azok könnyen alávetik magokat egy katonának, egy gyűlésnek, vagy egy kalandor zsarnokságának is.“

DEMOKRATIKUS ERKÖLCSÖK.

„Mióta van ön Amerikában?“ kérdém egy jeles francia fodráasztól.

„Ah, uram, ne is kérdezze ön, 25 éve!“

„Ugy látszik, ön sajnálja e huszonöt évet, mintha lehetséges volna, hogy ez országban az ember ne legyen boldog.“

„A mi az országot illeti, az nem volna rossz, de lakosaival együtt élni, — merő nyomoruság! — Hiszi-e uram, hogy itt nincs több hat vagy hét fiatal embernél, a kik felfodorittatják hajukat. A többiek durva emberek, kik nem hallgatnak senki tanácsára s csak saját érdekeikre gondolnak.“

Ezután sokkal többet mondott az amerikaiak rovására, hogysem képes lennék azt leírni.

E fodrász véleményén megütődtem. Nem így ítél-e a francziák nagy része az amerikaiakról, mivel nem fedezi fel náluk a mi hibáinkat? Igen, azt meg kell adni, hogy az amerikai fiatal emberek nem ámtattják el magokat azon mindig kész tömjénezés által, melyet mi a fodrászok, kávéházi pinczerek és udvaroncok részéről tapasztalunk. Náluk nincs meg ama kis felfuvalkodottak csapata, mely lenyiratja haját, lovagias hidegvérrel nevetve azon egyszerű gyönyöréret hatása alatt, hogy őket

igy czimezik: „gróf ur“ vagy „imádott angyalom.“ De a nép sem ámtattja el magát a fényes korszakok dicsőenektől, sem a mesterséges sas váratlan megjelenése meg nem igézi őt. Hiába beszélne neki a dicsőségről, tovább haladna utján. A francia, legyen az művelt vagy paraszt, ha hizelegnek neki, nem kérdi, hogy miért és hogyan, hanem rászedei magát és fizet. Az amerikai kevés örömet találván abban, hogy megcsalják, bizalmatlanabb; ő azt hiszi, hogy minden hizelgés tárczájára és minden nagyra-vágyó szabadságára tör. Ha szavazatát kéred, ezt feleli: „Minő érdekem van nekem arra, hogy önre szavazzak? Szavatartó ember-e ön, és mit igér? Békét vagy háborút? Védvám- vagy szabad kereskedési rendszert?“ És ha mindezekre feleletül egy fényes nevet mondasz neki, szemed közé nevet; mi köze neki a te nevedhez? Nagyon keveset törí magát azért, hogy hiúságod eszköze legyen. Ő nem akar tudni egyébről, mint saját érdekéről.

A politikán kívül látni fogod, mint kerül lépre az amerikai; ha valamely üzérkedésben csak legkisebb előnyt lát is, örömet beléfekteti minden tőkét. A merész üzérkedők s az anyagi nyereség csalétke gyakran magukkal ragadják és elvakítják. Sőt mint fog- vagy tyukszemorvos, vagy mint szellemidéző is tehet szerencsét. Mibe kerül az neki? Egy pár dollárba. De ne ámitsd magad. A menyire nagylelkűnek látszik a magán-, ép oly egoista és kétkedő a közéletben. Ugy látszik, hogy bizonyos hajlamot érez magában, hogy a zsugoriság érdekeit compromittálja, azonban megtartja egész józan eszt és egész hideg vérét azon körülmények számára, melyekben jóléte, méltósága és szabad-

sága vitattatik meg. Meggazdagodhatik mint egy Mengin, Home vagy Barnum,*) de mint politikai charlatan soha.

Amaz amerikai fiatal emberek között, kik — és pedig igen számosan vannak — semmi örömet nem találnak a fodroztatásban, senki sem gondol azon bánatra, melyet a fodrászoknak okoznak, sem azon megvetésre, melyben ezek részesítik. Önmagok fésülik meg magokat. Ez kétségkívül oly hiba, mint az, hogy önmagokat kormányozzák. De a mint önmagokat kormányozzák, úgy fésülködnek is. Mindannyian jól vannak fésülve, és mindannyian jól vannak öltözve.

A mi demokratikus és egyenlőséges társadalmunkban a papi öltöny, meg a blouse, a frakk, meg az egyenruha, az irigység, hacsak nem a gyűlöltség által elválasztott osztályoknak mind megannyi külön öltözéke. A hivatalnok, a pap, a katona, az ügyvéd mind más-más ruhát visel. Lenyiratni magát, beretválkozni, öltözni, ez az értelmes osztályok főgondja. Kiki oly jelvényt akar viselni, mely őt, mint egyik vagy másik csoporthoz tartozót tüntesse ki és különböztesse meg a pórnéptől.

Amerikában senki sem gondol arra, hogy megkülönböztesse magát. A proletarius úgy öltözködik, mint a bankár, és ez mint a proletarius. Erre nézve példát láttam az első est alkalmával, melyet az Egyesült-Államok egyik színházában töltöttem.

Mellettem ült egy csinosan öltözött fiatal ember begombolt felső kabátban, hosszú nyakkendő-

*) Tudvalevőleg Barnum most senator.

vel, szürke keztyüvel és fénymázos czipőben. Többször láttam, de nem emlékeztem, hogy hol: Amerikában-e vagy Európában. — A vasuton láttam. Ő a vonatnak egyik végétől a másikig sétált, kínálva az utazókat könyvvel, hirlappal, baraczkkal, cukorkaneműekkel egy csinos dobozból, hazafias dalokkal, Grant fényképeivel, szivarral, gyufával s mit tudom én még mivel. Láttam, mint hajtott össze egy lapot, melyet egy utas az ebédlő terem asztalán felejtett s nekem öt sous-ért eladott! A héten keresztül jövedelmező, de kevésbé tisztességes mesterséget üz. Szombaton este már gentlemen lesz elannyira, hogy a legjobb nevelésű emberek sem tesznek túl rajta. Ilyen ő minden héten szombat négy órától kezdve vasárnap estig. Ugyan e színházban láttam az említett vonat vezetőjét egy fehér kalapos nő kíséretében. Franciaországban a hirlapárulóknak és vonatvezetőknek nincs oly szép ruhájok s nem is mennek minden héten a színházba; de a hirlapok és vasutak háromszor drágábbak! Ajánlom e megjegyzést közgazdáink figyelmébe.

Az Egyesült-Államokban soha sem jöttek azon gondolatra, hogy az ember mestersége után, melyet üz, vagy állása után, melyet betölt, felsőbbnek tartassék egy másiknál. A munkás főnökével, a szolga urával egyenlőnek mondja magát. Ő semmivel sem rosszabb, mint amaz. Ha lelkiismeretesen dolgozik, bőkezűleg fizettetik; elvégezve munkáját, azon helyeket látogatja, melyeket ura, s kezet szorit vele.

Nem kell azt hinni, hogy Amerikában rosszabbul szolgálják az embert, mint másutt. Ellenkezőleg. Hanem az ur több tekintettel van a szolgálattevő és ez az ur irányában. Ugyanazon világból való

és egyenértékű emberek lévén, udvariasak egymás iránt s kölcsönös kedvezményeket tesznek egymásnak. Hogy e meghitt, udvarias viszonyra nézve ezeiből csak egy példát hozzak fel: egy vasárnap ebédre mentem egy igen gazdag, igen szép és igen kaczer fiatal nőhöz, ki sokáig diszét képezte legaristokratikusabb termeinknek, s ki jelenleg New-Yorkban a legszebb palotát lakja az ötödik fason, a hol pedig mind igen szépek. Ő mentegetődzött s midőn én ezt igen különösnek találtam, megmagyarázta nekem, hogy ne vegyem rossz néven, mivel ő — szokás szerint — délután két órakor ebédelt, hogy a cselédségnek egész vasárnap délután teljes szabadságot adhasson. Hozzá tévé még, hogy ez a valódi demokratikus erkölcsöknek elmaradhatlan következménye.

E szerint minden foglalkozás egyenlő tiszteletben részesül. És e tárgyra nézve egy kérdést: Mit tesz a tönkrejutott művelt ember Franciaországban? Egymásra adósságba veri magát vagy leggyakrabban a kormányhoz fordul hivatalért. Amerikában senkihez sem fordul, hanem megszerzi kenyerét maga. Kereskedő-segéd, sánczásó, ha kell csizma-tisztító vagy omnibusz-vezető lesz. Azt hiszitek, hogy tréfálok? Oh nem. Menjetez Charlestonba! Itt fogtok látni egy igen tisztességos fiatal embert, ki egy gazdag ültetvényesnek fia, kinek családja az első kivándorlás idejére viheto vissza. Elődei Anglia legnagyobb házaival állottak rokonságban. E fiatal ember a legaristokratikusabb fényűzés közepette nevelkedett, tanulmányait Európában szerezte és most minden tudománya mellett is egy társaskocsi-vezető teendőit végzi Charlestonban. Nem szégyenl

foglalkozását és nem zugolódik ellene. Ha ismernék őt, minden tétova nélkül kezet nyujtana és elbeszelné nektek az ő világon keresztül tett utazásait. Murka által akarja visszaszerezni a vagyont, melyet elvesztett, mivel eredete igazságtalanság: a rabszolgaság volt. Gondoljatok róla a mit tetszik, de részemről azon nézetben vagyok, hogy ő oly méltó ariá, hogy conductor legyen, mint arra, hogy betöltsön egy alpraefeti állomási, vagy hogy fényt szerezzen czimer-paizsának egy szerelem nélküli házasság által.

Ti nem vagytok e nézetben; nagyon is értem; mert, midőn az Egyesült-Államokba érkezésem után való napon találkoztam vele, igen helytelennek tartottam, hogy megélhetés végett miért nem fordul a kormányhoz; de most, rövid itt tartózkodásom után, helyeslem. Ha most tekintetemet Franciaországon jártatom, a kormány polczai olybá tűnnek fel nekem, mint egy-egy nagyon csuszós magas kúspózna, melynek koronája fényes törökkel van szegélyezve. Mindenki oda akar mászni, de az ut felén a nagyobb rész elgyengülve és elundorodva visszaesik. A mi az ügyesebbeket illeti, kik elég szerencsések az ily pillangó lemezzel, álfénnyel fedett csecsebecsüket birtokukba ejteni, nemsokára észreveszik, hogy az aranyos papírlemez alatt levő tárgyak, melyekre annyian sóvárognak, nem tartalmaznak egyebet a kiábrándításnál.

De nem ott a magasban van a boldogság, jó emberek! — meg fogják ezt nektek mondani azok, kik onnan visszajöttek. Ez egyenruha, mely távolról nézve herczegi öltözetnek látszik, közelről tekintve leggyakrabban nem egyéb az inas livrée-jénél. Ké-

dezzétek meg a hivatalnokot, hogy boldogabb-e, mivel büröndjében kihimzett ruhája és ezüst szegélyű nadrága van? Izletesebb-e ebédje s szeretetreméltóbb-e neje? Ellenkezőleg; mert neje, a helyett, hogy az ebédre s gyermekeire gondolna, a préfet báljáról ábrándozik. Élvezni ráér napokig, férje s családja számára pedig egy percze sincs.

Avagy ti fényelgő férfiak, kiket csaknem megfojt a fehér nyakkendő, elfáradva a fecsegésben, hazugságban, és hajlongásban, boldogok vagytok-e valóban? Van-e miből éljete? Miért nem mondjátok gyermekeiteknek — ha vannak — : „Kerüld a hivatalt, fényüzést, czifraságot, a bálokat s látogatásokat; lépjél a kereskedés- vagy ipar terére, barátom, találj fel, gyártsál, árulj, tégy a mit akarsz, légy kereskedő, földmives, építész vagy szobafestő, csak ne hivatalnok! Ne vakittasd el magad azon hitvány csecsebecsék fényétől, melyek ama kúszpózna tetején tündökölnék; szerezd meg magadnak a mindennapit, anélkül, hogy valakire szorulj; termelj, a helyett, hogy haszontalan gép légy. Ez által jó ebéded, nőd és gyermekeid lesznek, kik egészen tiéid s boldog leszel!”

De nem! ti nem fogtok így beszélni. Vörös szalagotok színe elvakít. A mig a törvény arra kötelez, hogy gyermekeiteknek hagyjátok vagyonotokat, ezzel együtt ábrándjaitokat is nekik hagyjátok. Miért is lennének ők boldogabbak, mint ti?! Ez részokról illem és tisztelethiány volna. Mondjuk ki: erkölcstelenség volna! De nektek igazatok van! E kis haszontalanoknak fel kell mászni a kúszpóznára, s hogy őket még ideje korán a hivatalos gymnastikára tanítsátok, a collegiumba külditek.

Ti jól tudjátok, hogy ők itt szerencsétlenek lesznek s az életben nem fognak egyebet tapasztalni csalódásnál és egyebet érezni az undornál. De ez nektek mit se tesz; mert mielőtt atyák lennétek, hivatalnokok vagytok.

Mily különös az, hogy a világon legszellemdu-sabb nemzet: a francziák között annyian találkoznak, kik azt hiszik, hogy az ember nem lehet más-kép boldog, mint ha a kormányt szolgálja! Az amerikaiaknak arra nézve, hogy boldogok legyenek, elég, ha szabadok és polgárok. Ebben áll politikai büszkeségök. S e tulajdonaikat nem cserélnék el a miniszter vagy senator állásával. Azok, kiket a köz-élet követelményei nyilvános pályára hívnak: a kö-vet, vagy a kormányzó nem hiszik magokat felsőb-beknek honfitársaiknál, minthogy egygyel több czi-mök van, de függetlenségök kevesebb. Az ameri-kaiaknak, mint hivatalnokoknak egyszerűsége felül-halad minden fogalmat s e tárgyra nézve elbeszé-lem részletesen egy látogatásomat, melyet egy este X. állam kormányzójánál tettem. Egy tábornok, egy senator és egy másik kormányzó társaságában vol-tam. Minden vezetés nélkül beléptünk egy szerény külsejű házba. A pitvaron, lépcsőn és előszobán át a terembe léptünk.

A kormányzó mezitláb aludt a kereveten fejét egy fülpárnára fektetve. Fölbredt, megdörzsölte szemeit és fölkelt. Következtek aztán a bemutatá-sok, mindenkivel kezét szoritott ezen elmaradhatlan kérdést intézve hozzá: „How d’you do, sir?” Erre leült, felhuzta harisnyáját s papucsát; mellényze-sébe nyult, abból kivett egy dohánytekercset, leha-rapott egy darabot belőle, hármat köpött utána s az-

tán megkezdé a társalgást. Őt a radikális párt választotta volt meg kormányzónak, s midőn kérdém, hogy mit tart a közelgő választásokról, melyektől állása függ:

„Teríngettét! — felelé nekem — nem tudom (well, I do'nt know), még azt sem tudom, hogy azon állam választópolgárai, melyet én kormányzok, vajjon most republikánusok-e vagy demokraták. Az igazat megvallva, az engem kevésbé nyugtalanít s nem törődöm vele; mint magánembernek megvan a véleményem, de azt magamnak tartom; mint kormányzó azon nézetben vagyok, hogy azon Grant vagy Seymour, ki az országnak legjobban tetszik, az lesz, kinek legnagyobb pártja van. Egyébiránt mind a kettő jó s a legjobbat csak a választások napján fogjuk megtudni.“

Mit tartotok e kormányzóról? Hogy goromba? Megengedem, de honnan van az, hogy midőn tőle távoztam, nem állhattam meg, hogy ne mondjam magamban: Mily jó választást tettek választói! Ez mintaképe a hivatalnoknak! Bár hozzá hasonlítna minden kormányzó és főleg a mi präfetjeink! Inkább szeretném őket látni dohányt rágni és a választásokkal kevesebbet foglalkozni!

IX.

DEMOKRATIKUS ERKÖLCSÖK.

(Folytatás)

A színház.

A terem berendezése igen demokratikus. Leggyakrabban semmiféle páholyok sincsenek.

A nézők, kik oly számosak, mint Párisnak akár elsőrendű előadások alkalmával egy színházában sem, egymás mellett ülnek minden elkülönítés nélkül. Nincsenek fürdőkád' alaku sötét és titkos, sem első-, másod- és harmadrendű páholyok. A fiatal leányok, kik fiatal emberekkel mennek színházba, előbbre tartják, hogy a tömegben eltűnjenek, mint-hogy páholyba félre huzódva, magokra vonják a figyelmet. A fiatal emberek, kik őket kísérik, nem akarnak sem láttatni, sem elrejtőzni. Sem a nők, sem a férfiak nem lévén eladók, egyikök sem akar láttatni.

Az előcsarnok nem az udvaroncok kirakata, hanem a családok helye s ha véletlenül leányt lát ott az ember magára, az bizonyára párisi nő, ki érvényesíteni akarja itt is keresetét, míg kudarcot nem vall az amerikai parton.

Egy este az operában egy fiatal ember és egy

haladt koru nő keltették fel kíváncsiságomat öltözetük fénye és koruk aránytalansága által.

„Látja ön, — mondák nekem — az a fiatal ember egy párisi becsületes kalaposnak a fia s a nő ennek felesége.“

„Anyja, akarta ön tán mondani.“

„Nem, felesége; im a történet: értelmes atyja, mint önöknél mindenki, már jókor a jezsuitákhoz adta Vaugirardba, hogy ezek őt kalapkészítésre tanítsák. Mihelyt e fiatal ember lerótta tartozását az egyetemen, ujat csinált, hogy jogot szerezhessen magának: szeretni Páris legvénebb és legkifestettebb kéjhölgyét.“

„Mint szokás, a máz alatt szüzi lelket fedezett fel s azon nemes elhatározásra szánta el magát, hogy rehabilitálni fogja e bukott angyalt, így bizonyítván be, hogy a mai kalaposok is fogékonyak a nemes érzelmek iránt, melyek a hajdani lovagokat lelkesítették. De önök előítéletei és törvényeik méltánytalansága meggátolták őt nemes szándéka keresztülvitelében s így kénytelen volt Amerikában engedékenyebb tisztviselőket és készségesebb papokat keresni, hogy felmutathassa a világ előtt e hősi egybekelést. Azóta itt mutatja hófehérségü ingmellét és törvényes kedvesét, ki ha nem is a szentség ereje, de legalább éveinél fogva tiszteletreméltóvá lett.“

Kivéve néhány, minden osztályból kiközösített s elüzött európai nőt és bűntársaikat, az Egyesült-Államokban sehol sem találni ily furcsa párokat, melyeknek jelenléte színházainkban minden este bizonyosságot tesz a vagyonos osztályok erkölcsiségéről s az udvaroncok hirnevéről, melylyel ezek di-

csekednek. A helyett, hogy magokkal vigyék maîtresse-öket, a fiatal emberek becsületes leányokkal, a férjek pedig feleségeikkel mennek színházba; az amerikai színházak nagy számu közönségének e becsületes párok képezik nagy többségét.

Amerikában az eredet, tárgy- és nyelv tekintetében három különmemü színházat lehet megkülönböztetni: az angol, amerikai és francia színházat.

Az angol színház, melyben az Angliában szerzett darabokat, leggyakrabban vigjátékokat, némelykor Shakespeare szomorujátékait adják elő, csak kevésbé van felkarolva Amerikában. Az amerikaiak, mintegy igazat adva Tocquevillenek, ki azt mondá, hogy a demokratikus társadalmak már nem keresnek többé a színházakban szellemi élvezet, hanem csak élénk érzéseket, mellőzik a drámát a melodráma, s a vigjátékot a bohózat miatt. Ha szabad a színháznak jövőjéről annak jelen irányzata után itélni, előre meg lehetne jósolni, hogy az írók nem fogják magokat más darabok szerzésére adni, mint nagy hatásu drámák és durva bohózatokéra. Az Egyesült-Államokban a színház, a mennyit nyer népszerűségben, annyit látszik veszteni nemességben és finomságban. A szellemre sokkal kevesebb tekintettel van, mint másutt, de annál nagyobb gondot fordít az érzékekre. Ha nem elégszik meg azzal, hogy a tunya és fáradt nézőt szórakoztatja, mutatván neki szép diszitményeket és fényes ruházatot, reszketni, sirni vagy hahotával kacagni kényseríti, de soha sem mosolyogni.

És így az angol színház, vagyis a vigjáték csak

ritka kivétel az Egyesült-Államokban; nincsenek másutt pártfogói, mint a régi nagy városokban, mint New-York, Boston és Philadelphia, hol a vagyoni különbség s az európaiakkal való érintkezés a lakosság egy kis számát az arisztokratia ösztönei felé hajtja.

Az amerikai színházak ellenben nagyon elvannak terjedve és igen látogatottak. Az amerikai színházak alatt értem az Amerikában szerzett és amerikaiak által előadott szindarabokat.

Mondjuk ki nyíltan, az amerikai színház szegény és kevés változatosságot nyújt, de ezen nem lehet csodálkozni, mert oly társadalomban, hol mindenki egyenlő, csak egyetlen osztályt lehet szem előtt tartani, s ez az összes lakosság. De ez még nem minden; oly országban, hol minden hitvallás tiszteletreméltó és tiszteltetik, sőt maga a katholicismus is, mely itt méltóságteljes tud lenni, hol senki sem akarja másokra erőszakolni véleményét, hanem azt komoly érvekkel támogatja, hol senki sem henczeg, hol a vak lelkesedés ismeretlen s a kétely mindenütt tapasztalható: a nevetséges nem létezik. Végül az amerikaiak megvannak fosztva a helyzetek és intrigák kiapadhatlan forrásától, melyből dráma-íróink a legnagyobb hatást merítik: értem a szerelmeskedést. A férfiak nem gondolnak többé a nők elcsábítására, hanem arra, hogy elvegyék. Sokkal inkább elvannak foglalva, hogyszem a megvásárolható szerelemben, vagy házasságtörésben keresnének szórakozást. A fiatal emberek nem bírnak maîtresse-szel és nem is akarnak. Nálunk a nők meggazdagodásra, hivatal, rang, méltóságok elnyerésére szolgálnak, itt a nő azt, ki őt

elveszi, szerelemmel és gyermekekkel ajándékozza meg; mint szeretők semmire sem valók. Nálunk leggyakrabban azért házasodnak, hogy meggazdagodjanak, itt gazdagodnak, hogy megházasodhassanak. A fiatal amerikaiak a házasságig a nőt, mint leendő feleségöket tekintik; ritkán s csak a nagy városokban nézik élvezet tárgyának. Azon szerelem, melyet költőink, mint a szívnek diszét mutatnak fel nekünk, valamint a magasabb osztályok időtöltése itt kivétel, sőt valóságos szörnyűség. A nők itt erényesebbek, ha nem is vérmérsékletök-nél fogva, de mivel erényök ritkán lévén támadásnak kitéve, nincs alkalmuk a sülyedésre.

Ezekből kitűnik, hogy leghiresebb és legtehetségesebb drámaíróink is igen nagy zavarba jönnek, ha az amerikai erkölcsökből lennének kénytelenek tárgyat kölcsönözni valamely dráma- vagy vigjátékhoz. Meg lévén fosztva a törvénytelen szerelemtől, mely minden művőknek kulcsát képezi, meglehet, kénytelenek volnának kegyetlen jelenetekhez folyamodni s rablókkal vagy gyilkosokkal helyettesítnék a bűnös nőt. Az amerikai írók sem tesznek másképp, s ha a yankeek erkölcséit a szinpadon előadott jelenetek után ítélné meg az ember, igen kedvezőtlen ítéletet hozna az ő rovásukra.

Nem lévén más, mivel hassanak és érdekeltséget ébreszsenek a közönségben, mint az ölés, és ennek többé kevésbé új és rettenetes körülményei, a gyilkosság új meg új módjainak feltalálására fordítanak gondot. Az, mely az idén legnagyobb tetzésben látszott részesülni, abból állott, hogy egy összekötözött embert a vassinre tettek oly módon, hogy közel lévén a szétzúzáshoz, a rendőrség köny-

nyen szerencsétlenségtől tarthatott. A jelenet egy nemét tünteti fel az alagutnak; a gonosztevő a vasuti vonatra helyezi áldozatát; a jajgatás, melyet hallat, összevegyül a mozdony füttyeivel; már hallani a vasuti kocsik moraját; már látszik a mozdony vörös lámpája; reszketnek a szerencsétlen életéért, kinek halála kikerülhetlenné látszik; de azon pillanatban, midőn épen összegázoltatott volna, egy hősi nő oda rohan s megmenti; a vonat aztán sebes gyorsasággal elrobog a szinpadon végig a nézők tapsaitól *) kísérve.

A vízbe dobott, de a rendőrök által kihalászott erény is nagy tetszésben részesül. A mi az első szerelme, a házasságtörő nőt s a természetes gyermeket illeti, melyek mindannyian nélkülözhetlen személyiségei a mi drámáink és vigjátékainknak, itt a részeges által vannak helyettesítve.

S miután a részegség az amerikaiak legnagyobb hibája, ennek ellensúlyozására mértékletességi társulatokat alakítottak, s hogy e kép, mely kevésbé veszélyes, mint a szerelem képe, ne keltsen a fiatal leányokban bűnös vágyakat, a szerencsétlenségeket, melyek annak következményei lehetnek, a szinpadon a legsötétebb szinkekkel festik. Látni a részegest mint jön ki zilált hajjal, rongyosan valamely játékszobából, hol részegen elvesztette minden vagyonát nejének és gyermekeinek befaló falatáig. Egy utczaszeglet kövén leguggolva, a leggyötrőbb fájdalom jeleit adja s látván, hogy nem méltó az

*) Inkább füttyentésnek lehetne nevezni, ha e kifejezés használatos volna, mivel az amerikaiak füttyentenek, ha nekik tetszik valami, és helyeslőknek akarnak kifejezést adni.

életre, öngyilkos akar lenni: de neje (mivel az amerikai szindarabokban a nő mindig a mentő szellem szerepét játsza) megjelen a nevezett helyen s megmenti őt a halál torkából. Ekkor szép ígéreteket tesz, de újból lerészegszik, míg a darab végkifejlésén aztán kigyógyul e betegségből, józan, mértékletes és jó férj és jó atyává lesz.

Nagy szemrehányásokat tettek e főhibáért az amerikaiaknak, de én hajlandó vagyok hinni, hogy többet isznak, mint a hogy mások képzelik. New-Yorkban már egészen közönséges dolog látni, mint alkotnak részeg emberek szellemdus terveket s kötnek milliókra menő ügyleteket úgy annyira, hogy úgy látszik, mintha az ital oly hatással volna az amerikaiak agyára, mint a zab a ló lábaira. Azon bankárok és iparosok, kik még reggel a bátorságnak és ügyességnek csodáit vitték véghez, négy órakor már részegek, s ha a halvány öregség megszibbasztja erejüket, javithatlan részegesekké válnak. Ismertem egy tábornokot, ki egy este részegen szerencsétlenül elesett és összezúzta czombját. Még azon napon, melyen levették róla a köteléket, újból lerészegedett s megsértette czombját valamivel fölebb, mint első esetben. Ez eszembe juttat egy másik nem kevésbé érdekes történetet. Részegeskedő pajtásai, kik a tábornokot haza vezették, csupa barátságból megfosztották őt minden pénzétől. E baleset után való napon az oda hívott orvos vászonköteléket s más szereket kért, hogy a sebet bekötözze. Egy jelenlevő ezredes ily tárgyakat akart keresni.

„A szekrény fiókjában van még egy ötven dolláros jegy“, — mondá neki a tábornok — „vedd magadhoz és vásárolj be a szükségeseket.“ Az ez-

redes kapta a pénzt, elment, beállított egy kocsmába, lerészegedett s nem is jött vissza előbb, mint nyolcz nap mulva tudakozódni kedves barátja hógylétéről, de anélkül, hogy rá is gondolna az ötven dollárra, melyről a tábornok nem is tett említést.

Jóllehet az iszákosság közös és általános hiba az Egyesült-Államokban, a részegesek elrejtőznek, hogy szenvedélyöknek adhassák magokat; bármily nagy legyen is e hiba, az Amerikában mindig szeméremmel jár karöltve, s ha a szemérem erény, az amerikaiak bizonyára dicsekedhetnek ez erénnyel. A leglátogatottabb kocsmákat élelemraktár, vagy fénykép-műhely fedi el. A törzsvendégeknek egy hátulso terem van föntartva, mely több számozott osztályra oszlik.

Kiki megnyom az avatatlank előtt láthatlan gombot s azonnal megnyilik egy fiók, melyben egy palaczk s egy pohár van. Így ihatnak ők tetszésök szerint anélkül, hogy attól tarthatnának, hogy megbotránkoztatják embertársukat.

Eddigelé a társadalomnak egy osztálya sem volt képes kikerülni e bachusi ragályt. A legválogatottabb egyéniségeket találni az ezelött pár évvel Bostonban, Philadelphiában és New-Yorkban nyitott menhelyeken s doctor Day, ki Binghamtonban a „New-York inebriate asylum“ igazgatója, beszéli, hogy a vallásnak már huszonegy szolgáját gyógyította ki, ezek közt egy katolikus papot, ki delirium tremensben szenvedett és egy zsidó rabbit. *)

New-York legelőkelőbb köreiben a tagok reggeli egy órakor mind részegek, s hogy megmutas-

*) Atlantic Monthly.

sam, miszerint a kép, melyet itt festettem, nem tuzott, nem sötét, fölemlitem, hogy közelebbről egy lap azt állította, hogy a wiskey legfontosabb terménye az amerikai iparnak.

Azonban habár nagyon elterjedt az iszákosság az Egyesült-Allamokban, a számos társulat által gyakorlott, a templomban prédikált s a szinpadon feltüntetett mértékletesség is folyton tért nyer. Végre kétségkívül győzedelmeskedni fog, annyival is inkább, mivel Amerikában a józanész és a szabadság mindig óvszert nyujt a rosz ellen.

De hagyjuk az amerikai színház gyilkosságait és részegségeit s beszéljünk azon színházról, mely minket közelebbről érdekel. Önök már előre tudják, hogy a francia színháznak pompás névvel jelzett faja magában foglalja általában a bohózatot és különösen Offenbach operettjeit, előadva francziául párisi színészek által.

A francia népnek volt fentartva, hogy megtanítsa e durva republikánusokat a vig couplet-k és illetlen tánczok művészetére, — e végből francia társulatok járják be az Egyesült-Államokat, mások pedig New Yorkban tanítanak.

Különösen két nagyszerű színház van hivatva a Meilhac, Halévy et Comp. darabjainak előadására s én New-Yorkban ugyanazon este hét különböző szinpadon láttam előadni Offenbach operettjeit. E darabokat a mi párisi ex-nevezetességeink adják, kik oly fényűző diszitmények- és jelmezekkel vannak ellátva, a minőkről a Variéték s a Palais Royal nem adhatnak fogalmat.

Daczára, hogy az amerikaiak nagy része nem érti nyelvünket, mégis nagyon kíváncsiak a színjátéknak reájok nézve ez egészen új nemére. A kíváncsiság vonzza, a darab bámulatra ragadja, a zene mulattatja őket s különben sem vonakodnak a francziát saját műve után megítélhetni.

Tegyük hozzá, hogy ők az oly darabokat, mint a „Szép Helena,“ „Kék szakál“ stb. úgy tekintik, mint finom erkölcsseink bírálóit, vagy ha úgy tesszik, eltorzítását és hogy azok, kik tudnak francziául, ugyane darabokban a korunkbeli erkölcsök csodás tanulmányát látják. Azt hívén, hogy közvetett célzásokat fedeztek fel a francia társadalom jelen állapotára, elég naivül azt tartották, hogy a „Gerolsteini nagyhercegnő“ jellemvonásaiban valami nemes hercegnő — — — miért ne mondanám ki? — azt hitték, hogy Eugenia császárné van személyesítve.

Ki hinné, hogy e botor véleményt igen sokan osztják az Egyesült-Államokban? Ezt az amerikaiak szégyenére mondom, sőt hogy megmutassák, a szabadság élvezete mily zavart okozhat az emberi észben, azt mondják az amerikaiak, hogy a francia császárság papucskormány alá jutott és hogy a császárné valódi uralkodója Franciaországnak. Ha le kellene rajzolniok ő felségét, a kaczer Gerolsteini hercegnő vonásait adnák neki, jobb kezében ostorral, a balban a kormány gyeplőivel.

Mentségök az, hogy hozzá lévén szokva, hogy darabjaikban minden este politikai vonatkozásokat találjanak, könnyen azt hitetik el magokkai, hogy Fritznek gyors emelkedése és nemkülönben gyors bukása nem egyéb nyilvánvaló célzásnál a császárné

valamely teremtményének váratlan kegyeltetése- és kegyvesztésére. De a mi megbocsáthatlan hibájok, az, hogy komolyan állítják ezen oktalanságokat s botor nézeteik támogatására bizonyítékok gyanánt felhozzák a császári kormány lazaságát és következtelenségét oly időben, midőn kecses uralkodónők vadászati hőstetteket visz végbe; és mind-ezen ostobaságokból azt következtetik, hogy nagyon kellett Franciaországnak hanyatlani, hogy így kormányoztassa magát.

A szépnem egy tekintélyes része, mely erélyesen követeli a politikai jogok élvezetét, még terjeszti ez ostobaságokat, mivel azokban érvet talál azon tétel javára, melyet győzelemre akar emelni. A polgárnők czimének és előjogainak eltörlésére először Kansasban hirdetett női keresztes háboru gyors elterjedésnek örvend s ma már úgy szólva minden este meetingeket tart Uj-Anglia államaiban.

Apostolaik nem elégednek meg azzal, hogy beszédeket tartanak, hogy egy lapot alakítottak, melynek neve „The Revolution.“ *) E heti közlöny, habár szoknyás szerkesztők csinálják, sok gonddal és szellemmel van szerkesztve. Nagyon ügyesen fel tudta ez használni és kizsákmányolni Katalin czárné, Erzsébet királyné és a haza anyjának nevezett Mária Teréziának példáit. Elbeszélte a fontevraulti apátnők történetét, kik férfiaknak parancsoltak és e nők jelenleg Eugenia császárnét használják harczi lónak, kiről mint ők mondják, az egész világ tudja, hogy kényurilag kormányozza Franciaországot. Egy al-

*) E lapot Suzan B. Anthony vezeti. Főszerkesztői Elisabeth Cady, Stanton és Parker Piffsburg.

kalommal kérdém e kecses forradalmárok egyikétől, hogy miért nem idézi inkább Victoria királyné példáját. „A császárné példája sokkal nyomatékosabb és nagyon elősegíti ügyünket, mert a francziák, kikről hosszasan azt tartották, hogy nagyon bajosan kormányozható nép, most — úgy szólva — minden zugolódás nélkül alávetik magokat a császári papucsoknak.“

Szóval, bármi indokból is, elég az hozzá, hogy a „Gerolsteini nagyherczegnő“ mesés sikernek örvend az Egyesült-Allamokban; a siker annál természetesebb, mert — mint már mondám — az amerikai színház szegény. Néhány bohózat, mit ők irtak, nem egyéb a mi darabjaink egyszerű másolatánál. Az amerikaiak, bármily szellemdusak is különben, semmit sem alkottak a dráma terén. Innen onnan kölcsönöznek. Meghagyva az óvilágnak a maga rendszereit és előítéleteit, csak drámai férczműveit, trágárságait és szakácmesterségét veszik át. Meglehet, csak a monarchikus társadalmak, melyek a régi szokás és hierarchia által egyengetett ösvényen járnak, képesek oly embereket teremteni, kik nem restelik és elég bolondok arra, hogy oly darabokat irjanak, mint a „Szép Helena“ és a „Gerolsteini nagyherczegnő.“ És tudjátok-e mit tart fen számunkra a jövő, ha tovább haladunk a lejtőn, melyen vagyunk? Mi az idegen szemében már nem vagyunk többé a Marseillaise, hanem Offenbach francziái s fenyeget a veszély, hogy nemsokára a világ bohóczai és szakácsi leszünk.

EGY RENDŐRI ÁLLOMÁS.

En mindig úgy képzeltem magamnak az amerikaiakat, hogy mindkét kezökben revolvert tartanak s feleletül golyóval fenyegetnek mindenkit, ki tőlök valamit kérdez. Ez előfordult én már nem is tudom melyik darabban, melyet a boulevard egyik kis színpadán adtak elő. Azon angolok, kikkel Liverpoolból Quebecbe utaztam, megerősítettek e véleményemben és kényszerítettek az amerikaiakról ijesztő képet alkotnom.

„Ha ön nyugatra megy, — mondák nekem — gondoskodják revolverekről.“

Az amerikai szárazföldre érkezésem után való napon Quebec városában tanuja voltam egy verekedésnek, melynek szemlélete még növelte aggályaimat s gondolkozóba ejtett azon ut folytatása felett, melyre vállalkoztam. A canadai parlament két tagja közt vita támadt a város legaristokratikusabb helyisége a San-Louis vendéglő bar room-jában, mire e két egyéniség csendesen levetette felső öltönyét s elkezdett öklelőzni. A jelenlevők azonnal a verekedők egyikének, vagy másikának pártjára állottak, s a tódulás általánossá lett. A parlament tagjai és hatósági tanácsnokok a földön henteregnek, összekarmolják és öldösik egymást!

Nemsokára megérkezett a rendőrség. Három derék rendőr állt meg botjával kezében az ajtó küszöbén. A francia rendőrnek semmi sajtáságával nem bírtak, kivéve a nyelvet.*)

„Gyorsan jöjjenek be, mert kést ragadtak.“

„Eh, mit a kések! . . . Jobbra-balra fordultak. Szétnéztek s azzal elmentek. A vendéglő tulajdonosa leolvassván arczomról a félelem és a boszankodás jeleit:

„Ez még semmi,“ — mondá, hogy megnyugtasson — az Államokban **) sokkal gyakrabban verekednek, mint itt s hozzá még revolverrel. E verekedések, habár rövidebbek, de az utazókra nézve sokkal veszélyesebbek.“

Képzeltetik ezek után csodálkozásomat és örömeimet, midőn az Egyesült Államokban való nyolcz hónapi tartózkodásom után a Szent-Lőrincz partján élve találtam magamat, honnan Franciaországba tértem vissza s oldalbordáimat nem bántotta egy golyó sem. Kénytelen voltam azt hinni, hogy csak játékot akartak üzni kislelküségemből, mert egész utazásom alatt egy pisztolylövést sem hallottam. Sőt még haragra lobbanni sem láttam amerikaiit. Ide-oda lökdösteti, elpáhelatja és összeröngáltatja magát minden zaj nélkül. Ha vasuti, vagy más baleset következtében kárt szenved, nem jajgat, hanem dolgára lát. Ha a lábára lépsz, azt hiszi, az ő hibája Előbb felhagysz az ő kinzásával, hogysem őt elhagyná türelme. Megfosztatván jogától, meglehet, erőt fog alkalmazni annak visszaszer-

*) Tudvalevő dolog, hogy Canadában mindenki francziául beszél.

**) A canadaiak mindig így emlegetik az Egyesült-Államokat.

zésére, de ezt hideg vérrel teszi s csak többszörös intés után a legvégső esetben. Az erőszakoskodások, melyek az Egyesült-Államokban elkövetetnek, inkább az amerikaiak nyakasságának, mint vérengzési hajlamának tulajdonítandók. Egyébiránt én nem is hallottam említeni ily természetű dolgokat, hacsak nem a far west pusztáin, a Sziklás-hegyek lábánál, hol meg lévén az ember fosztva a csendöröktől s előljáróktól, kénytelen önnönmagának igazságot szolgáltatni. E tájékon szüntelen küzd az ember a vadállatok és indiánok, sőt még a fehérek ellen is. Könnyen felfogható tehát, ha hozzá lévén szokva, hogy mindennap kockáára tegye életét, a másokét igen csekélynek tartja.

E távol vidéken, hol az ember csak a természet törvényeinek engedelmeskedik, a rablók minden pörös eljárási forma nélkül felakasztatnak, a gyilkosok pedig megkíméltetnek. Azt teszik fel mindig, hogy a gyilkosnak alapos okai lehetnek arra, hogy megölje embertársát, mint: jogának, erszényének és életének védelme, és így nem bántják. Csodálkozhatunk-e azon, ha e vad tájakon elébe teszik a gyilkost a rablónak, midőn látjuk, hogy civilisált országainkban a bíróság sokkal több elnézést tanúsít a személy, mint a tulajdon ellen elkövetett bűntények iránt? Nem szól-e több valószínűség a gyilkos mellett, hogy fölmentessék, mint a gyujtogató mellett?

Ha a statisztikai adatoknak hinni lehet, a személy és tulajdon elleni bűntények sokkal kevesebbek az Egyesült-Államokban, mint más országokban. A megtorlás oly szelid módon történik, hogy, kivéve a gyilkosság esetét, a bírák ritkán hoznak oly

ítéltet, mely öt évnél tovább terjedő fogságot szabna ki. Ez annál hihetlenebbnek látszik, miután a számtalan steamer-ek csak New-York kikötőjébe évenként egymásra rakják partra az ó-világ salakját nyolczszázezer kivándorló alakjában.

A bünhőnczök s az európai társadalmakból száműzöttek Amerikában becsületes munkásokká, s azok, kik a minap még lázongók voltak, jó polgárokká lesznek; a kormány soha sem hitte magát kötelezettnek arra, hogy lerombolja s újra építse a városokat, hogy ez által kielégitse vagy a munka által visszatartsa a zavargó munkásokat.

„Látja ön ez urat itt, ki jobbján ül?

„Igen.“

„Ez egy halálra ítélt.“

„Brrr!“

„Politikai halálra; s most a missouri-i republikánusok senatusi jelöltje.“*)

Minden nap találni az Egyesült-Államokban oly embereket, kik Európában veszélyeseknek tartattak s kik most új polgártársaikban a bizalom és tisztelet érzéseit keltik s kik ördögösökből lettek békés polgárokká.

Minek tulajdonítsam e csodálatos átalakulásokat a még — mondhatni — lakatlan földterjedelmének-e vagy gazdagsága bőségének, a felemelt fizetéseknek-e vagy inkább azon bánásmódnak, melyben minden amerikai polgár részesül? Egy futólagos észlelet véget vetett határozatlanságomnak.

*) Schurtz Károly Missouriból. Halálra ítéltetett, mivel résztvett a badeni lázongásban 1849-ben; jelenleg az Egyesült-Államok kongresszusán senator.

Csodálkozva tapasztaltam az állatok szelidségét; soha, sem országuton, sem utcán, sem kikötőben nem láttam kocsis-t, ki igénybe vette volna az ostort, sem pedig lovat, mely megbokrosodott volna. Már hajlandó voltam az új világ légkörének tulajdonítani e bámulatos tulajdonokat, midőn Broadwayban láttam, hogy egy társas-kocsiba fogott ló rögtön megállott. A kocsis a helyett, hogy káromkodott s az ostorral pattogatott volna, leszállott helyéről s gondosan megvizsgálta, ha vajjon nem sértette-e meg a hám az állatot, aztán egyet csetintett nyelvvel, de mivel e biztatás nem használt, nagy csodálkozásomra kifogta lovát, elvitte s két más lóval tért vissza. Ekkor már értettem a baj okát. Igen, mondtam magamban, ez így helyesen van! A teher igen nagy volt s a kocsis birt annyi tapintattal, hogy azt észrevegye; ha veri a lovat, csak makacscsá tette volna; jobbnak tartotta tehát, számbavéve gyengeségét, nem kívánni tőle többet, mint a mennyit bírhat. Másnap könnyebb kocsi-t választott s lova csodákat művelt. A kocsisok értelmességének kell tehát tulajdonítani az állatok szelidségét; és ha az állam-szekerét társaskocsihoz lehet hasonlítani, azt mondanám, hogy a lázongások és forradalmak elnyomására legalkalmasabb eszköz volna megváltoztatni a szekeret, ahelyett, hogy megrakjuk azt folyton növekvő számu katonákkal és csendőrökkel, kiknek hivatása büntetni az ellen-szegülő polgárokat.

Gyakran kérdezém önmagamtól, hogy minő biztos jelből lehetne megismerni valamely nép polgárisultságának fokát. Ha ez a katonák, kaszárnyák, csendőrök és restauransok számában áll, akkor a

rancia népnek kell oda itélni a pálmát. Ha ellenben az erkölcsök szelidségében áll, az amerikai nép fogja azt elnyerni. Ezer példát tudnék felhozni e szelidségre nézve, de elégnek tartom csak utalni azon bánásmódra, melyben az amerikai gonosztevőket részesíti a rendőrség, mely különben ép oly éber, mint a miénk, ha a polgárok nyugalma és biztonsága forog szóban.

Látod ama szép házat, melynek külseje semmi szégyenletest nem árul el? Nem azt hinné-e az ember, hogy valamely gazdag bankárnak, vagy nagykereskedőnek a lakása? Pedig rendőri állomás. Menj fel, ha úgy tetszik, e néhány lépcsőn, fordíts egyet az ajtó gombján; még egy lépést és egy világos, meleg és nagy teremben vagy; ügyelj, ne hogy elsikamodjál, mert a koczká-padolat ki van viaszkolva. Ül le e kényelmes kerevetre vagy kar-székbe.

E három tisztességes ur közül, kiket az íróasztal előtt ülni látsz, az egyik az állomás kapitánya, a más kettő pedig segédje. A policemen-ek ide kísérik be a szabadszemélyeket, részegeket, tolvajokat és gyilkosokat. Egy egyént sem szabad elzárni, bárminő büntényt követett légyen is el, a kapitány parancsa nélkül; úgy hogy a polgár nincs kitéve a rendőr önkényének. — Én nem akarok itt megszegyenítő összehasonlítást tenni, de gondolkodtatok-e a felől, hogy bármely három szegletű kalapos hivatalnokunk, ki utczáink szegletén állomásoz, egészségtelen lebuja zárhat el becsületes embert, gyermeket, aggastyánt, vagy fiatal leányt? Ez megtörtént. Kiki tudja, hogy rendőr-biztosaink hivatalos helyisége zárva van éjszakán át, s hogy álmukat

csak nagy büntények, gyujtogatás, vagy házasságtörés esetében lehet háborítani. Gyakran még távol is tartózkodnak azon helytől, melyet vörös lámpa jelez.

Ellenben New-Yorkban a rendőr-kapitány állomásán, ugyszólva a börtön küszöbén tartózkodik. Teljes amerikai kényelemmel butorozott lakosztálya az első szobától csak válaszfal által van elkülönítve. A nap, vagy éj bármely részében bekísért egyén megjelen előtte. Azonnal hozzá lát az első vallatáshoz, meghallgatja a felvilágosításokat, s ha szükséges, az első tanuvallomásokat. Ha a vádlott kezest állithat, azonnal elküldenek valakit a jelzett személyhez. Biztosíték hiányában a fogoly az épület alsó osztályába vitetik le, s bezárják egy cellába, melyben tábori ágy és friss viz van, s mely egy fényesen világított és kiváló tisztaságu folyosóra nyílik.

Szóval az Egyesült-Államokban büntetik a bűntényt, de tisztelik az egyént. A vádlott nincs kitéve a higvelejü és tulbuzgó tisztviselők megalázó boszantásainak, melyek gyakran sujtóbbak, mint maga a büntetés. Az egyéni szabadság biztosítékokkal van körülvéve s az ember méltósága mindig tiszteletben tartatik. Ime ezért és így lesz a bűnhönczök öszszehalmozódásából a világ legnagyobb népe.

PALOTÁK ÉS SÉTÁNYOK.

Az Egyesült-Államokban nem lehet székesegyházakat mint Kölnben, muzeumokat mint Rómában és palotákat mint Párisban látni. A hajóról kiszállt idegennek, ki nevezetességek után kérdezősködik, más mester-műveket mutatnak, például fogházat, iskolát vagy raktárt. Mit kívántok többet? Ezek a demokratia palotái! Először is Blackwell Island és Greenwood Cemetery-be: New-York Versailles-ja és Saint-Cloud-jába vezetendik, melyek egyike a betegek és bünhőnczök, másika a halottak számára van építve és berendezve, mint Versailles és Saint-Cloud a királyok számára; egyébiránt mind a négy ugyanazon eredetű pénzzel van építve és fentartva, t. i. a nép pénzével.

Blackwell Island kelet folyójának közepén, New-York mellett fekszik. E munkás telep közelében az amerikaiak e szigetet azon munkások számára tartották fen menhelyül, kik képtelenek, vagy méltalanok részt venni a tusában. Együttvannak itt betegek, agok, bünhőnczök és tébolyodottak.

E hely igen alkalmasan van kiválasztva arra, hogy vissza adja egészségét és eszét azoknak, kik elvesztették. A levegőt mindig tisztán tartja az Ocean hullámozása, s a partokat a folyó tiszta vize mossa,

mely a tengernek visszafolyása. A testileg és szellemileg legegészségesebb ember megirigyelné azon szórakozást, melyet a szegény betegeknek a folyó szemlélete nyújt. Itt láthatók a nagy gőzösök, melyek gyorsan haladnak és elámulva hagyják a szemlélőt, még annyi időt sem adva neki, hogy megbámulhassa; az elegans két evezősök, melyek nagy fehér szárnyaikat terjesztik ki; csinos és gyors yachtok s csolnakok, melyeket nyolcz evezőlegény ereje hajt; ide járul még a nagy város zaja, melybe a munka átható zsibaja s a szabadság dalai, a gőzkatlan sipolása és a politikai körmenetek zenéje vegyül.

Az első épület a physikai betegségek gyógyítására van szentelve. Ez egy roppant gránitpalota, mely elég nagy arra, hogy valamennyi beteget két orvos vezetése alatt magába fogadhasson, anélkül, hogy valaha helyszüke volna.

A többi épületek mind erkölcsi betegségek gyógyítására szolgálnak. Az egyik, mely az első közelében van, de komorabb kinézésű, fogház, oly értelemben, hogy éjen magába zárja a gonosztevőket. Egyébiránt sem fallal, sem rácsozattal nincs körülvéve s napon át mindenki számára nyitva áll.

Nagyon érdekes látni a bánásmódot, melyben a bünhönözök részesülnek az Egyesült-Államokban *), s főleg Blackwell-Islandban. Itt egész nap künn dolgoznak s csak este záratnak be igen tiszta és nagyon jól szellőztetett czellákba. Aránylag nagy szabadságot élveznek s felelősek tetteikért még a fogságban is. Nem hordoznak sem lánczot, sem

*) A magán-rendszer több helyen is van alkalmazva.

golyót; és mi több, mi sem volna könnyebb, mint a folyóba ugrani és uszással megmenekülni. Senki sem gondol arra, hogy őket ebben megakadályozza. Mi tartja tehát őket vissza? fogjátok kérdeni. Megmondom; a mi őket visszatartja az, hogy a felügyelők, kik a legjobb lövők közül vannak választva, két revolverrel és egy karabélylyal vannak felfegyverezve, melyeket az első szökési kísérletre igénybe venni kötelesek. A minden czellába kiszegezett szabályzat naponta emlékezteti erre a foglyokat. Ez intézmény következtében nem kénytelenek lealacsonyító bánásmódot tűrni, s a helyett, hogy ronda börtön fenekén sinlődjének, némelykor még rosszabbakká legyenek, mindig pedig elbaromiasodjanak, a szabad levegőn dolgoznak, élvezik a nagyszerű kilátást a folyóra s együtt étkeznek. Én ismerek országot, hol a becstületes emberek, kiknek bátorságuk volt kimondani véleményöket, nem részesülnek oly jó bánásmódban, mint itt a gonosztevők.

Következik ezután az öregek menhelye, férfiak és nők számára külön, a dühöngők háza és az örültek kórodája.

Beszéljek-e e helyiségeknek, melyek minden betegnek ingyen befogadására nyitva állanak, kiváló tisztaságáról? Elmondjam-e, hogy a folyó partján levő csinos kioszkban láttam egy Stuart Máriát és egy chinai császárt? — hogy találkoztam egy leydeni palaczkkal és egy lenyaktilózzal? Az örültek mindenütt ugyanazok, Amerikában ugy, mint Európában; de ismertem egyet, ki megérdemli figyelmeteket nem annyira örültségének neme által, mert az nem új, hanem inkább azon szabadság által, melyet engednek neki, hogy azt tehesse, a mi

neki tetszik. Ez egy irlandi, ki azt hiszi magáról, hogy azon isteni küldetéssel bír, hogy megvédelmezze a pápát és világi hatalmát. *) Azt hiszi, hogy minden volt, levő és jövőbeli hadvezér közt ő a legnagyobb; hogy ellenállhasson az istentelenség támadásainak, a sziget legvégső részén épített minden segítség, sőt minden építési anyag nélkül egy erődöt, mely nyolcz évi munkájába került. Hogy ide juthasson az ellenség, át kell törnie számos várövet, egy furcsa építésű kaput és százötven métre hosszúságú töltést; csak ezek után következik az erőd, mely vízzel körülvett lapos épületet képez. A falakat földhányások, töltések képezik, melyek lőrészekkel vannak ellátva. A közepén van egy deszkából és földből épített kunyhó, mely e nagy katonának irodáját, konyháját és hálótermét foglalja magában. Kivéve az első szobát, e palotába igen bajosan lehet másképp bejutni, mint négykézláb. E barlangban lakik a hadvezér elzárkozottan ábrándjaival, anélkül, hogy abból valaha kilépne vagy tudni akarna valamit a világról, mely őt irigyli. Csak a látogatókkal érintkezik, mely alkalmat arra használja fel, hogy megadóztassa őket fejenként huszonöt sousval. Hogy mire fordítja ő ez adót, senki sem tudja. Azt mondja, hogy a katolikusok neki milliókat adtak várának felépítésére s vezetőm, hogy megmentsen a szokott adófizetésének kötelezettsége alól, nagyon szegénynek tüntetett fel előtte, mire ő nagylelküleg egy váltót adott nekem, mely mint mondá, lehetővé teszi, hogy naponta ötven

*) Ez őrült igen hires Amerikában, s minden idegen meglátogatta.

dollárt kapjak egész életemen át — már nem tudom melyik consulnál. Midőn láttam, hogy e szegény beteg mennyire hiszi, hogy való az, a mit mond, s midőn láttam, mily büszkeséggel mutatja nekünk vártöltéseit és faágyuit, akaratom ellenére is nem állhattam meg, hogy ne mosolyogjak.

Ő is azt hiszi, hogy szembeszállhat az összes szabadon gondolkozókkal: ő is meg van arról győződve, hogy ő hatalmas, csalatkozhatlan és örök. *)

Ugyanezen napon meglátogattam a greenwoodi temetőt. Beszéljek-e a holtak e nyughelyéről? Miért ne? Ez új világban minden annyira különbözik a régitől, még a temetők is.

Az amerikaiak halottaik számára a városok környékén fekvő legszebb helyeket választják ki, legtöbbször oly kimagasló helyeket, miket folyók, néha tenger vesz körül, mint Greenwoodban. E temető, a többiekhez hasonlólag, művészileg berendezett angol parkot képez, cser- és szomorufüzfával beültetve. A fiatal leányok sírjai a tavak tiszta vizébe tekintenek, a hadvezérek és katonáké a tengert és annak végtelenségét szemlélik, a bankárok és kereskedők síremlékei pedig New-York városára, an-

*) Blackwell Islandtól nem messze van a Randall sziget, hol New-York város nyolczszáz szegény és elhagyott gyermekét nevel fel, aztán következik a Ward sziget, mely a részegesek ápolására szogál. E jótékony intézetek, melyekül e három sziget átalakítottak, mintegy öt ezer embernek nyujt ellátást. Az ezek fentartására szolgáló költség minden évben külön megszavazás tárgyát képezi. Tudva van, hogy Amerikában a szövetségi kormány költségein kívül a nép maga külön szavazza meg az utak, fogházak és iskolák költségeit. E különböző budget-k minden évben megvitattatnak s nyilvános számadás alá vannak vetve.

nak ezer utczáira, házaira, vitorla- és gőzhajóira néznek, melyek a birodalmi városba viszik a világ kincseit. Egy tábornok a domb csucsán nyugszik, — ép azon helyen, melyet a lázadók ellen vivandó csata helyéül választott ki. A nagy fák árnyában az egyszerű polgárok, a pázsit és virágok közepette pedig a gyöngéd nők és gyermekek alusznak örök álmaikat. Az amerikaiak igen nagy gondot fordítanak temetőikre, attól tartván, nehogy a járókelőkben valami fájdalmas érzést keltsenek. S nincs-e igazuk? Nem sokkal helyesebb-e átalakítani a halottak nyughelyeit kellemes kertekké, mint azoknak gyászos és visszataszító kinézést kölcsönözni? Itt a temetők a szerelmesek és boldogok kedvencz sétányait képezik, melyekben semmi szomorítót nem találnak. Eh, de mi rémitő is van a sirban? A halál! — de hiszen ez nem egyéb, mint a küzdeni megszűnt lét; — ez az egész! Mi van ennél természetesebb, logikaibb, és előrelátottabb? Egyébiránt az ember, ki dolgozik és termel, nem fél a haláltól s ha már kezdi környezni is, nem rémül meg tőle. Innen van, hogy az amerikai félelem és keserűség nélkül néz szembe a halállal. Ugy látszik a haláltól való félelem azon ember büntetése, a ki haszontalan a társadalomra nézve, és ki a helyett, hogy éljen és termeljen, tengődik és fagyaszt.

New-York minden temetője a városon kívül fekszik, vagyis a félszigettől, melyen a főváros van, a Hudson vagy a kelet folyója által vannak elválasztva. Mit mondanának Páris városának jól adminisztráltjai, ha halottjaik elkísérésére kénytelenek lennének gőzhajóra szállni? Ezek előbbre tartják szük helyekre temetni a hullákat, sérteni a si-

rokat ujak ásása által és szívni a halálos levegőt, mint áthelyezni a temetőket Méry-sur-Oiseba. A francziák sokkal könnyebben mondtak le szabadságukról, dicsőségökről és vagyonukról, mint a hogy lemondának azon előítéletökről, minha a vasuti kocsikon nem lehetne ép ugy sirni, mint gyalog.

ELNÖK-VÁLASZTÁS.

A déli államok egyikének, Kentuckynak *) czimere két embert tüntet elő. Az egyiknek hajporozott parokája, csipke-gallérja, himzett kabátja, rövid nadrága és selyem harisnyája van. A másik egyszerűen van öltözve, mint egy európai polgár, vagy mint egy proletarius az Egyesült-Államokból. Barátságosan kezet szorítanak s fejük fölött e jelszó olvasható: „United we stand, divided we fall“: Egyesülve fenállunk, külön válva elbukunk. Ez aztán bizonyára szép czimer és jelszó! De őszinte-e valóban a barátság, mely a nemes embert a plebejussal egyesíti? Lehet-e az tartós? A szép marquis már csak nehezen látszik türni a megalázó egyességet, s a nép embere pirul alárendeltsége felett. A nemes ember nem sokára eltaszítja a munkás kezét, hogy kardot rántson ellene. — A kiváltság és egyenlőség közt kiütött a háboru.

Körülbelöl ez az eredete az északi és déli államok közötti polgárháborunak s ujabban a köztársaságiak és demokraták (E.) közötti békés küzdelemnek.

Délen a fehérek oly aristokrátiát képeznek,

*) Kentucky semlegesnek nyilatkozott a különválás idejében, de a szövetségesek később megerősítették Columbuszt a Mississipi partjain.

mely hasonlít az ókorbeli köztársaságok arisztokrátiáihoz. Mig a rabszolga veritékével termékenyíté a földet, ura a tétlenség élvezetének adta át magát, vagy politikával foglalkozott. Szabad ideje megengedte neki, hogy a forum vitáiba avatkozzék, tanulmányokat tegyen s idővel láttuk, hogy a déli államok jeles tehetségű embereket szültek, mint szültek hajdan a spartai és atheni köztársaságok, vagy napjainkban az angol arisztokratia.

Önök ismerik az Egyesült-Államok képviseleti rendszerét és azon módosításokat, melyen az keresztülment. Minden állam két senatort *) küld a congressusba, bármily számú népességgel birjon is, és annyi követet, a hányszor 70,316 lakosa van. **) A déli államokban e számba tudták be a fehéreket és négereket — kik akkor nem birtak több politikai joggal, mint a vadállatok — valódi létszámuk három ötödrészig. Képviseltettek tehát, de csak uraik hasznára, kik szavaztak önmagukért és rabszolgáikért is egyszersmind. Így történhetett s valóban meg is történt, hogy a fehér lakosságra nézve egyenlő két állam közül az északi egy követet küldött a congressusba, mig a déli kettőt választott, a négerek gyakran kétszer számosabbak lévén a fehéreknél.

Az alkotmány által a rabszolgotartó államok fehér lakosságának nyújtott e kiváltságok, valamint a déli birtokarisztokrátiának az északi pénzarisztokrátiával való szövetsége idézték elő a demokrata pártnak határozott tulsulyát a közügyek vezetésében.

*) A senatorok másodfokú, a képviselők egyenes választás útján választatnak. (Lásd az Egyesült-Államok alkotmányát.)

**) Az 1842-ki törvény szerint.

De helyes, igazságos lett volna-e az, hogy a polgár, kinek nem volt egyebe, miből éljen, mint kézimunkája s nem volt mi felett rendelkezék, mint szavazata, örökösen tűrje a gazdagság- és politikai jogoknak ily egyenlőtlen felosztását? Bizonyára nem! Azonban ki tudja, mennyi ideig kellett volna még szenvednie, ha a rabszolgatartó arisztokratia meg nem kísérli magához ragadni a nagy Nyugatot, a szabad munka ígéret földjét. Látván, hogy tul a Missisipin új államok alakulnak, be akarta vinni a rabszolgaságot, hogy megtartsa tulajdonságát, már fel is ütötte a szolgaság zászlaját Kansas termékeny síkjain, midőn a congressus öt évi vita után kimondotta, hogy ez állam szabad állam gyanánt az Uniohoz csatoltatik. *) Csaknem ugyan-ezen időben ejtette ki kezéből a közügyek vezetését a republikánusokéba, kiknek jelöltje Lincoln Ábrám elnöknek választatott. Ez következett abból, hogy a nemes ember eltaszította magától a munkást. A déli demokraták kitűzték a polgári háboru zászlaját s bombázás alá fogták Sumter erődöt.

Négy évi hősie küzdelem után capitulált az arisztokratia az Apomatox court house-i almafa alatt. Legyőzve, de nem csüggedve, a vita terén akarta visszanyerni azt, mit fegyverrel kezében elvesztett.

Az új csatatér Washington capitoluma lett.

Eltöröltetvén a rabszolgaság, az első kérdés az volt: miként szabályoztassék a szavazás a déli államokban? A demokraták, kik nem hagytak fei követeléseikkel, azt felelték, hogy minden embernek képviseltetnie kell, s hogy midőn a négerek nem

*) 1861. január 29.

birtak szavazási képességgel, régi uraik szavaztak helyettök is.

A republikánusok mit sem akartak erről tudni. Hogy ne adassék meg a négereknek a választási jog — mondák ők — beléegyezzünk; de, hogy e kizárásból a legyőzöttek huzzanak hasznot, soha! Nem akartak oly módon győzni, hogy meghagyják ellenfeleiknek a kiváltságokat, melyekkel magok nem bírtak. Kimondatott aztán, hogy jövőre minden államban a képviseltetés alapjául a nép valódi, összes száma fogadtatik el. Ez volt az alkotmány *) tizennegyedik módosítása.

E javitmány, mely a déli államok polgárait egyenlőkké tette az északi államok polgáraihoz az által, hogy a négert ideiglenes alárendelt helyzetben hagyta, mindkét pártot kielégíteni s a vitának véget vetni látszott. De szerencsétlenségre az Unio államainak három negyede pártkérdést csinált az alkotmányból.

A demokraták nem akartak tágítani. Felbátorítva Johnson által, kit Lincoln meggyilkoltatása hatalomra emelt, vonakodtak szentesítést adni a törvénynek. „Minden embernek képviseltetnie kell“ — ismétlék ők — „No jól van, legyen, felelének végül a republikánusok elkeseredve a legyőzöttek nyakassága által. Nekünk nincs igazunk, nektek igazatok van. Legyen minden ember képviselve! De az-

*) Fourteenth constitutional amendment proposed by the senate and house of representatives of the United States of America in congress assembled (two-thirds of both houses concurring) to the legislature of the different states on the 13-th of June.

tán szavazzanak a négerek is! Ezt így kívánja a logika.“ Így keletkezett a híres ujjászervezési *) törvény, mely a déli államok minden polgárának faj vagy szín különbség nélkül szavazati jogot adott.

Nagyon sokfélekép itélték és támadták meg még Európában is ez ujjászervezési törvényt. A vak lármának kutforrása mindenekelőtt azon eléggé elterjedt hiedelem volt, hogy a néger alsóbb lény a többi embereknél. Én arról győződtem meg (mert addig nem is volt alkalmam, hogy e tekintetben határozott véleményt alkossak magamnak), miszerint a néger alárendeltsége csak viszonylagos. Csakis a vadság és szolgaság állapotához van kötve, melyben ő eddig élt. Nehány év alatt az Egyesült-Államok négeri sokkal felvilágosultabbak lesznek, mint a mi földművelőink, de kik szavaznak anélkül, hogy valaki abban valami gáncsolni valót találna. Azon naptól kezdve, melyen az ujjászervezési törvények kihirdetettek, az Egyesült-Államok minden városa ingyenes iskolákat nyitott a feketék számára, mit mi még nem tettünk meg vidéki lakosainkkal szemben. Csak Richmond városának negyvennél több iskolája van, melyet minden koru és mindkét nembeli tanuló látogat. Philadelphiában közelebbről ingyenes orvosi tanfolyam nyílt meg, melyben minden faj- és színekülönbség nélkül oktatást nyerhet bárki. A jelen pillanatban építnek Uj-Orleansban egy kereskedelmi és ipartanodát, melyben a fehérek úgy, mint a feketék szintén ingyen fognak oktattatni.

*) Re construction act establishing military governments in the South. Elfogadtatott több mint két harmad szavazattöbbséggel 1867. febr. hóban s kihirdettelett Johnson ellenök vetoja ellenére

Im, ezek követésreméltó példák. Egyébiránt a négerek ma már nem oly tudatlanok, mint híresztelik. Többen közülök igen szép vagyonra tettek szert. Grant tábornok Basset nevű fekete követet küldött Haïtiba s ugyan e fajhoz tartozót Clayt Liberiába. Legujabban két néger békebirót nevezett ki a Columbiai kerületben. Ugy szintén több adószedőt és egy póstamestert választott ki a feketék közül. Grant tábornok véleménye tehát oda terjed, hogy a négerek diplomaták, közhatósági, pénzügyi és közigazgatási tisztviselők lehetnek. E vélemény lassankint az összes amerikaiak véleménye lesz, kik képesek lesznek a legközelebbi jövőben magokról lerázni, s az emancipált, de engedelmességtől még el nem szokott rabszolgákra bizni a közügyek vezetésének gondjait. Kivánatos volna, hogy Európának egy bizonyos népe e tanulékony fajú egyének kezére bizná a kormányrudat, kik ép oly kevésbé képesek parancsolni szokásból, mint vérmérsékletből.

Mi az ujjaszervezési törvények közvetlen eredményét illeti, azok megalázták a déli aristokraták büszkeségét. De ők nem veszítették el bátorságukat, épugy, mint északi barátjaik. A közelgő új elnökválasztás utolsó kilátást adott nekik a győzelemre.

Az 1867. november 3-ki választások előestéjén a vita lényegben ugyanaz volt, mint a tusa kezdetén. Az államok szabadsága, a közadósság törlesztése, a polgári jog elnyerésére szükséges tartózkodás az Egyesült-Államok, a védvám vagy szabad kereskedelem fölött folytatott viták nem voltak egyebek, mint két ellentétes elvnek kifolyásai. A két párt igéretei ugyszólván nem voltak egyebek hadi készülődéseknél. A kérdés, megengedem, nem annak elhatá-

rozása volt, hogy a néger rabszolga legyen-e, vagy szabad. E kérdést az Észak győztes fegyvere már megoldotta. Hanem arról volt szó, hogy minden polgár egyenlő legyen-e a törvény előtt, hogy meggazdagodhatik-e mindenki saját munkája által, vagy pedig fentartatik a vagyon bizonyos egyének számára? Kiváltság uralkodjék-e az Egyesült-Államokban, vagy az egyenlőség? Az Egyesült-Államok a szabad munkának legyenek-e hazája, vagy az egyed-áruságnak? Szóval, legyen-e arisztokratia az Egyesült-Államokban? Ez volt lényegében a kérdés, mely fölött a választásoknak határozni, dönteni kellett.

A pártok kiválaszták jelöltjeiket, aztán megkezdék a küzdelmet, azaz meetingeket rendeztek. Minden városban lehetett látni körmeneteket fáklyákkal, lobogókkal és zenével. A polgárok kirivó vörös, kék, vagy fehér ruhába öltöztek. Látni vastag papír lándzsával felfegyverzettzuávokat, tengerészeket, ácsokat, timárokat két kerekűszekereken bejárni az utcákat Ez a politika farsangja, fogjátok mondani! Nem, csak annak nyilvánossága. A reclame ép oly jó szolgálatot tesz a politikának, mint a kereskedelemnek, vagy iparnak s úgy látszik, ép oly szükséges valamely eszmének vagy pártnak, mely azt védelmezi, győzelemre juttatására, mint a festmények eladására. A demokratikus országban a csend roszul illik a politikához. Itt szükséges, hogy az élénk és zajos legyen, miszerint abban minden polgár részt vegyen, s hogy így az általános szavazat valódi kifejezése legyen a nép akaratának. Midőn Európában egy ezred katonaság zenével élén keresztül megy az utcán, minden ablak megnyílik.

Az utczagyerekek váll-rojtokról és csatákról álma-
doznak, a nők meg vannak hatva; a tömeg bámulja
és kíséri a katonákat s akarata ellenére harciassá
lesz. Szomoru következménye a katonai parádék-
nak! De képzeljétek egy választókból alkotott fényes
ezredet; a tömeg minden utógondolat nélkül fogja
követni, mindenki szavazni fog akarni, s a szuny-
nyadó népek politikai életre fognak ébredni. Miért
van az egyik kékbe, a másik vörösbe öltözve? —
fogják kérdezni; — s az ügyállás teljes ismereté-
vel fognak szavazni. Ezután a politika el fogja venni
kedvöket a háborútól és katonai laktanyáktól; a so-
kaság megtapsolandja a választók ezredét és guny-
kaczajjal fogja kíséreni a gránátos ezredet.

A jelenségek után ítélve bajosan lehetett volna
eldönteni, hogy kié lesz a győzelem. A demokra-
ták körmenetei a legfényesebbek voltak. Mellettök
volt az elnök s belenyugodtak az áldozatokba. A repub-
likanusok többséggel birtak a congressusban s így
a győzelem valószínűségének örvendettek. „Hogy
békénk és egyenlőségünk legyen,— mondák a köz-
társaságiak — válaszszuk meg Grand-ot és Col-
fax-ot!“ — „Hogy megmentjük a köztársaságot, —
viszonzának a demokraták — válaszszuk meg Sey-
mour-t és Blair-t.“ Ez volt minden beszédnek a vé-
ge, melynek folyamától és az érvelésektől megki-
mélem az olvasót. A demokraták néha azt mondák,
hogy: „Ha Grant megválasztatik, nem fog élve be-
jutni a Fehér-Házba!“ Hallva a szónokokat és a kü-
lönböző fenyegetéseket, a küzdelem elkeseredett-
nek tünt fel. Sokan állították, hogy nem fog véron-
tás nélkül végzödni s a választások előtti napon a
lapok polgári háborút hirdettek másnapra. Ha ezek-

re hallgatnak, New-York több utcája véres jelene-
teknek lett volna színtere.

Azonban november 3-ika minden szokatlan jele-
net nélkül telt le. A város oly csendes, mint azelőtt;
a polgárok dolgukhoz láttak; a legrosszabb hírű va-
rosrészekben nem lehetett egy lázító szót vagy
vitát hallani. Az idegennek, ki megtudja, hogy az
amerikai nép a mai napon egy nagy társadalmi kér-
dés felett határoz, mindez hihetlennnek tűnik fel.
Minden városrészben husz-harmincz főre menő s
egy kis kapu előtt álló ember csoport egyedüli lát-
ható jele azon nagy cselekvénynek, melyet az
Egyesült-Államok polgárai véghez visznek. Min-
denütt rend uralkodik és pedig a rendőrség és fegy-
veres erő segélye nélkül. De azért ne ámitsd ma-
gad, több hirlap, mint a mennyit Európában olva-
sol, ez este meg fogja kettőztetni példányainak szá-
mát, nagy betűkkel híresztelve ujságot valamely üt-
közetről. A nép elolvasandja e meséket, a mint
meghallgatta a szónokok hosszú fejtegetéseit oly ér-
zéssel, minő azon szemlélőé, ki végig néz egy vig-
játékot, mely többé kevésbé jól van játszva. Ez
amerikaiak, kiket sokan gyermekeknek tartanak, a
politikai bölcsesség legmagasabb fokára emelkedtek
— a kétely által.

Önök tudják, kinek neve került ki a választási
urnából. Grant roppant többséggel választatott meg.

A richmondi győző semmivel sem bír, a mivel
imponálhatna a tömegnek, nincs sem sas-szeme,
sem hatalmas kézmozdulata. Sűrű szemöldökkel ár-
nyalt szürke szeme nem szórja a villámokat s leg-
szokottabb kézmozdulata az, hogy nadrágja zsebébe
dugja jobb kezét. Zömök és kissé nehézkes; szakála

barna és jól van gondozva; fejét haj földi s nincs elhizva. Sem kopaszság, sem kövérség nem adnak neki demokratikus külsőt. Grant olyan, mint mindenki, sőt egyszerűbb mindenkinél: csak egyszerűsége által különbözteti meg magát, csak ez által tűnt fel.

Előbb mint timár, aztán mint szerencsés tiszt, utóbb a körülmények által az Egyesült-Államok első tisztségére emelve, hogy szolgálatokat tegyen hazájának, tisztelet és méltóságok közepette megtudta őrizni szerénységét. Soha polgár nem volt népszerűbb az Egyesült-Államokban és soha senki sem volt egyszerűbb mint ő. Az amerikaiak nagy többsége bálványozta őt, s megis — a mi a francziában nagy csodálkozást kelt — pártemberei nem igyekeztek neki tekintélyt és tiszteletet szerezni. A tömeg túrta, hogy lerombolják és szembe köpdösés bálvány-képét. A richmondi győző, hasonlólag a régi triumphatorokhoz, a legdurvább sérelmek célpontjául szolgált; a hajdani timár özvegyek és árvák szaporítója, vérivó, kéjencz, részeges, ember-evő és tisztátalan teremtés.

Ő visszavonultan falusi lakásán Galenában, mosolyogva olvasá e rágalmakat, később neje kezébe került a lap, ki magyarázatul férje nyakába borult s — én pirulok helyette — még idegenek előtt is megölelte. Ki gondolta volna, hogy ez egyszerű polgárnő, ki szereti és bámulja férjét, hogy e gaddasszony, ki legnagyobb gondot fordít az ebéd készítésre, ma már a Fehér-Házban legyen elhelyezve. A követek tisztelegnek neki. Minden aristokratának követei, herczgei, főurai, grófjai hajlonganak előtte, de hiában üdvözlik, ő csak megmarad

Grantnének, ki ha az Egyesült-Államok elnöknéje lett is, még mindig úgy szereti férjét, mint galenai bérlőné korában.

A ábornok sem változott: nem lett se büszkébb, se szigorubb. Nem gondol arra, hogy megbüntesse azokat, kik tegnap részegesnek és gyilkosnak nevezték. Hanem főgondja, úgy látszik, az, hogy szerényen meghuzódjék; tartása mindig kissé hajlott, mintha becsülete s jó hirneve sulya alatt görnyedeznék. Soha sem beszél önmagáról, hacsak nem kényszerítik rá, s mint tudom, soha sem tartott fényes beszédet. A hízelt tömeget, mely előtt lehető legritkábban mutatja magát, kerüli. Nemsokára Washingtonba érkezése után nagy számmal gyülekeztek össze ablaka alá, a *boys in blue* mellett tüntetni s zajosan kiálták nevét. Engedve a felhívásnak, megjelent s körülbelől ily beszédet tartott nekik:

„Barátim, köszönöm szivességteket! Nagyon szeretetreméltók vagytok; de én irtózom a tüntetésektől, tegyétek meg tehát nekem azt a szivességet, hogy távozzatok.“

Ezer adomát tudnék elbeszélni az ő egyszerűségéről és jóságáról. De minek? Nincs reményem meggyőzni a hatalom letéteményeseit, elnököket, királyokat vagy császárokat arról, hogy szerényeknek és alázatosoknak kell lenniök a néppel szemben, melynek költségein tartják fen méltóságukat. Nincs is szándékomban megértetni egyikökkel sem, hogy az ember csak úgy lehet valóban nagygyá, ha kicsivé teszi magát.

Elég legyen csak azt fölemlítenem, hogy ha a richmondi győző elnöknek akarta volna magát választatni, erre elég lett volna, hogy az Egyesült-

Allamok hadseregeinek főhadvezéri egyenruháját levesse. Ebből kitetszik, mennyire különböznek azon emberek, kiket az amerikai nép megválaszt, hogy őket kormányozza, azoktól, kik minket kormányoznak. Franciaországban a polgár közhivatalt keres, hogy egyenruhát ölthessen magára, Amerikában, hogy azt levethesse. A francia fényelegni, az amerikai hazájának szolgálatokat tenni akar. Az egyik hiu és nagyravágyó, a másik szerény és becsületes.

Egy timár plebejusi erénye többre becsültetik egy Caesar aristokratikus hibáinál. Az erény — meglehet — kevésbbé fényes, de bizonyára olcsóbb.

A távsodrony már megvitte volt hirül az egész világnak a választások eredményét, midőn egy csengő harang szabályos hangjai vonták magukra a tömeg figyelmét New-York nagy utcáin. A déli birtokosok aristokrátiájának vagy a new-yorki pénzembereknek gyászos hangja-e ez, kik tegnap sokkal vesélyesebben sujtattak Grant tábornok békés diadala, mint azon győzelmek által, melyeket minap a szövetséges hadseregen aratott? Korántsem! A demokraták nem csüggednek a sikertelenség miatt. E harang hangjai egy szekér közeledtét jelenték, melyen különböző feliratok voltak alkalmazva. Némelyek a demokraták különös győzelmét ünnepelték New-York államban, hol Hoffmann választatott meg kormányzónak. Mások azt ígérték a republikánusoknak, hogy a demokraták fényesen visszaadandják a kölcsönt 1872-ben. Ez a mécs utolsó fellobbanása volt! Mert, ha nem csalódom, a demokrata-párt teljesen le van győzve s kénytelen feloszlani.

De azt jelenti-e ez, hogy a köztársasági párt jövőre minden ellenvetés nélkül fog uralkodni? Bizonyára nem! Mert a társadalom ép oly kevésbé állhat fenn különböző vélemények nélkül, mint a kormány ellenzék nélkül, hanem a pártok átalakulni és változni fognak úgy név, mint cél és tárgy tekintetében. Alapjában véve, örökös küzdelme lesz ez az egyenlőségnek és szabadságnak az emberek önzése ellen, kik gazdagságot összehalmozni s a munkát kizsákmányolni akarják. Meglehet, egy fél-revezetett többség győzelemre fogja őket vezetni egykoron, de e győzelem oly országban, hol a közvélemény oly élesen lát, csak ideig-óráig tartó lesz.

Azon mértékben, a mint az amerikai társadalom öregbedik, a küzdelem mind hevesebb lesz. De bizzatok mindannyian, kik meggyőződésből a köztársaságiakkal szavaztatok!

Bárkik legyenek is ellenfeleitek, bárminők legyenek is lobogótok szinei, a győzelemtől biztosak vagytok, ha ugyanazon elvekért fogtok küzdeni; mert ti vagytok az emberiség előcsapata azon uton, melyet nemsokára megteend és megtesz már ma is, miután nem teremtett a tudatianságra és despotismus megszokására, szemben az egyenlőség, szabadság és egyesülés állapotával. Unokáink há lát fognak adni az Egyesült-Államok republikánusainak azon vérért, melyet az emberi szabadság visszaszerzésében ontottak és azon bölcseségért, melyet a munka szabadságának védelmében tanusítottak.

Midőn e gondolatokba voltam merülve, egy amerikai vállamra ütve kiáltja, hogy:

„Éljen Grant!”

Beh jó kedve van önnek! — mondám én.

„Igen,“ — felelé ő — „de van is miért. Mi néhány év alatt ugyanazon eredményt értük el, mint önöknél több század alatt XI. Lajos, Richelieu, Mazarin és 1793!“

„Isten neki! örülök, hogy önök igazságot szolgáltatnak Franciaországnak, mely először adta példáját a világ előtt azon nagy demokratikus mozgalomnak, melyet most minden nemzet követni látszik.“

„Miért nem folytatják önök e példaadást“ — viszonzá az amerikai felsohajtva — „ha oly bátrak és vitézek? S most is miért késnek minket utánozni? Mi szerencséseknek éreznők magunkat, ha önök is azon szerepet játsznák, mely a nemzeteknek hajdan tiszteletet és rokonszenvet szerzett. De nem, önök előbbre tartják a caesarismussal való küzködést s boldogoknak érzik magokat, ha félénk felszólalásaikra nyernek némi megalázó engedményt, melyben nincs semmi rokon a szabadsággal s nem egyéb hazugságnál. Míg Amerika vére árán törült el egy igazságtalan monopoliumot: a rabszolgaságot, addig Franciaország befészkelődni és megszilárdulni engedte a hatalom monopoliumát és a zsarnok kormányt, Franciaország alszik akkor, midőn meg kellene szüntetnie egy intézményt: a caesarismust, egy egyedáruságot: a zsarnok kormányt, egy arisztokrátiát: a hivatalnokokét, mely minden arisztokratia között a legroszabb.“

„És miért mindezt, kérem?“

„Teringettét, hát hogy szabadok legyenek! Angliában és Amerikában is ugy történt, mihelyt mi megkezdettük. Önök megvették az ekét, mielőtt ökrökről gondoskodtak volna. Előbb akartak egyen-

lők, mint szabadok lenni. Mintha azon nemzet, mely megszünteti aristokrátiáját, mielőtt polgárokat teremtett volna, nem önkényt örökítné meg a despotismust. Ettől eltekintve, hogy megörökíthesse magát, elég neki, ha rászéd egy népet, mely nem képes egyesülni és pedig azért nem, mert — felvilágosodás hiányában — nem képes felfogni egy oly elvont czélt, minő a népnek önmaga általi kormányzása.“

KÖZOKTATÁS.

„Ki nevezi ki önöknél a tanárokat és tanítókat?“ — kérdé később tőlem az amerikai, ki, mint emlitém, új kereszteshadjáratot kezdett hirdetni a caesarismus, zsarnok kormány stb. ellen.

„A közoktatásügyi minister,“ felelém, „az igazgatók s a préfetek.“

„Ebben mindig kételkedtem“ — viszonzá ő — „s azt mondám magamban, hogy úgy kell lenni, hogy a francziák az államra bízták gyermekeik oktatásának gondját s innen van, hogy még most sem szabadok.“

„Hogy hogy?“

„Mivel az államnak, legyen az monarchikus, vagy köztársasági, nem lehet más czélja, mint hogy pártembereket vagy szolgákat neveljen. Legutolsó gondja, hogy polgárokat képezzen, — oly embereket értek, kik képesek saját nézettel birni, azt ki-mondani és védelmezni. Miután a függetlenségnek és méltóságnak érzései, melyeket minden jó nevelésnek fejlesztenie kell, neki alkalmatlanok és ingerlik, azok elfojtására törekszik. A közoktatás az államnak ép úgy, mint a papoknak kezében fegyelmi és büntető intézménynyé lesz, melynek czélja bün-

tetni a polgárt gyermeksége óta azon érzelmekért, melyek vele születtek. Az állam, hogy jobban kormányozhassa és megsemmisítse a polgárt, a gyermekben az alázatosság és félelem érzetét kelti fel. Legyen ön biztos abban, hogy szüntelen azt fogja neki ismételve mondani: rendeltetésed az engedelmesség! De ne várja, hogy ezt mondja: te önmagad papja és souverainje vagy, válaszs magadnak istent és kormányt! Kivánja inkább, hogy a papság az atheismust tanítsa! Önöknél a tanítók a caesarismust tanítják, a mint nálunk hasonló körülmények között rendre a köztársasági vagy demokratikus tanokat hirdetnék a szerint, a mint egyik, vagy másik párt van a kormányon. Ők azon kormány mellett dolgoznak, mely fizeti s igen szépszerivel megbuktatnák, ha másként cselekednének. Mig az állam kezében hagyják a nevelést, nem lesznek polgáraik; vagy, a mi egyre megy, olyan polgárokkal fognak birni, minőket az állam óhajt, az az buta és engedelmes polgárokkal.“

„De hát ön szerint kire kellene bizni a tanárok és tanítók kinevezésének gondját?“

„Nevezzék ki önmagok! Számos követet küldenek Párisba oly megbizással, hogy a költségvetést s a hadjuttalékot megszavazzák, tehát mindoly dolgokat, melyek, mint gondolom, többbe kerülnek, mint a mennyi hasznot hajtanak, miért ne tehetnének már mind magukra, mind gyermekeikre nézve hasznos dolgot, az az miért ne választhatnának tanítókat? Kezdve a követtől le a törvényhatósági tanácsnokig, mindazok, kiket önök választanak, azzal foglalkoznak, hogy költségeket szavazznak meg; válaszszanak végül már tanítókat is, kik nem szavaz-

nak meg semmit, de kik tanítják önöket és gyermekeiket, úgy, mint érdekek kívánja. Tanulni többet ér, mint háboruzni s hozzá még kevesebbe kerül. Válasszák meg minden városban és faluban a kevésbé tudatlanokat s bizzák ezekre az iskolák igazgatását. Alakítsanak ezekből egy iskolatanácsot melynek teendői két, három vagy négy évre terjednek, önök tetszése szerint; e hivatal szedje be az adót, melyet önök az ő előterjesztésére megszavaznak és kivetnek; nevezze ez ki a tanítókat és adjon minden évben nyilvános számadást; minden egyes tagja, jól jegyezze meg e nevezetes pontot, vagy tagjai együttesen legyenek a törvényszék elé állíthatók, mint bármely egyszerű magán-ember. Egy sousért, egy polért, egy szóért tegyék felelőssé a tanítót s egyszersmind az egész nevelési vagy oktatási hatóságot a békebíró előtt. Ily módon biztosak lehetnek, hogy filleik jól lesznek befektetve és gyermekeik jó bánásmódban fognak részesülni. Így tesznek New-Yorkban, Bostonban, Philadelphiában és mindenütt. A nép golyó-szavazat útján választja meg az oktatási hatóság tagjait s választása mindig a legméltóbb s legtiszteltebb személyekre esik. Követ vagy senator bárki lehet, ha nem is érdemelte meg e megtiszteltetést; de hogy valaki az iskolatanács tagjának választassék, tiszteletreméltónak és tiszteltnek kell lennie. E hivatal sokkal inkább megtiszteli azt, ki arra méltónak ítéltetett, mint a kormányzóé.“

Az amerikai, ki nekünk ily tanácsot adott, megállított egy szép ház előtt, mely nem hasonlított sem fogházhoz, sem katonai laktanyához, mégis iskola volt. — Bementünk. A tanulók egy nagy teremben összegyűlve hallgatták a napirendet. Ennek

felolvasása után egy fiatal kedves leány — mint az amerikai nők legnagyobb része — és kaczerul öltözve, mint mindnyájok — egy elragadó indulót játszott zongorán. Erre a kisdedek megindultak s szép rendben illető osztályaikba vonultak. Miután megbámultam ez elegans és tiszta termet, e gyermekeket, kik oly örömmel mentek tanulni, mintha tánczolni kellett volna menniök, e szép fiatal leányt és a zongorát, az iskolafőnök következő adatokat szolgáltatott nekem:

„Egyedül New-York városában, mondá, kétszáz hatvan iskola van, melyeket kétszáz huszonhat ezer száz harminczhét tanuló látogat. Mindenikben, sőt csaknem minden osztályban fog ön ily zongorát és fiatal leányt találni. Az iskolatanács által alkalmazott két ezer ötszáz negyven tanáron kívül kétezer harmincz nő is tanít. *) A legujabb statisztikai adatok szerint az Egyesült-Államok iskoláiban mintegy százezer nő tanít; öt millió tanítványuk van, kik husz millió könyvet használnak. **) A tanítás itt a fiatal leányokra nézve igen természetes és tisztességes kenyérkereseti eszköz. Fizetések ötszáz és ezer hétszáz dollár közt váltakoznak. ***) New-York város és iskoláinak évenként megvitattott és megszavaztatott költségvetésében a mindkét nembeli tanítók fizetése egy millió ötszáz hetvenkét ezer nyolczszáz nyolczvanhét dol-

*) City of New-York, twenty sixth annual report of the board of education 1857.

**) E könyvek értéke 18.750,000 dollárra van becsülve.

***) Report of the finance committee of the board of education of the city of New-York on the budget of the year 1867, presented february 5 th 1868, and adopted by the board.

lár-ra menő összeget tesz. *) New-York városának iskolatanácsa, melynek felügyelete alatt áll kilenczvenkét kezdő, kilenczvenhét közép és huszonhat esti iskola, továbbá negyvenegy intézet átvá, szegény és elhagyott gyermekek számára, két elemi iskola és egy collegium, 1867 évben a közoktatásra kiadott összesen két millió kilenczszáz negyvenhat ezer kilenczszáz negyvenöt dollárt.“ **)

„Az Egyesült-Államok minden városa közt tán épen New-York az, melynek szabad iskolai rendszere a legtökéletesebb; de azért egyik sem hanyagolja el ezen nélkülözhetlen alapját minden demokratiának; a nyugat legfiatalabb államai versenyeznek buzgóságban a kelet idősebb államaival, hogy mindenütt terjesszék a felvilágosodást.“

„Illinois államnak, mely alig fél század óta létezik, ma már 10,705 iskolája, 3240 tanítója és 10797 tanítónője van. Az iskolai névsorokba beírt gyermekek száma 826,820-ra megy 1.711,753 főnyi lakosság mellett! Az 1868-ik évben a közoktatás tíz millió négyszáz husz ezernyolczszáz nyolczvanegy dollárba került.“

„Missouri államnak 6040 nyilvános iskolája és 7100 tanítója van. A tanulók száma 544,664-et tesz, melyből 34,481 a néger fajhoz tartozik.“

„Minnesota, mely csak 1857-ben lett állammá, s melynek lakossága alig haladja meg a 200,000-et,

*) Ibid.

**) 1867-ben a közoktatás egy-egy tanulóra 9 dollár 40 centba került. Ez összegbe belé van foglalva a tanárok fizetése, fűtés, világítás, a könyvek és a felszerelés. Az iskolák ingatlanainak értéke 5.500,000 dollárt tesz.

a közoktatásra többet költ két millió dollárnál, míg a helyi közigazgatás rendszer költségei csak 762,315 dollárt tesznek; 1863. évben nyolczvan ezer gyermek vett részt az ingyenes tanfolyamokban.“

„Végül Michigan 2.450,336 dollárt költ iskoláinak fentartására, melyeket kétszáz ötven ezer gyermek látogat. Csak maga az elemi iskola tíz ezer dollárba kerül évenként.“

„Hat osztályra osztott kezdő iskoláinkban a gyermekek írni, olvasni, továbbá az erkölcsstan, számtan, földrajz és zene első elemeit tanulják. Hogy a középtanodába felmehessenek, előzetes vizsgát kell tenniök. Az iskolák hét osztályra vagy fokozatra vannak osztva, melyek tartama öt óra terjed, kivéve az elsőt, melyre a tanulóknak egy egész iskolai évet kell fordítaniok.

„Az osztályok változtatása karöltve jár, a haladással különböző ismeretágakban, mint a nyelvtan, földmívelés, ipar és kereskedés, földrajz, az Egyesült-Államok története és alkotmánya, a főbb kormányzati elvek, a csillagászat elemei, gyakorlati élet-szabályok, számtani és algebrai feladványok, végül a könyvvezetésben, s a leányokra nézve a varrásban.“

„A tanulók száma, kik 1867-ben középiskoláinkat látogatták, 58,848-ra megy, mely számból a leányokra 27,802, a fiukra 32,046 esik. Megállapodom-kissé e számoknál, hogy kimutassam rendszerünk előnyét. Az utóbbi beiratások (1868) szerint Franciaország lyceumaiban 38,000, collegiumaiban pedig 33,600 összesen tehát 71,600 növendék volt; miből én azt következtetem, hogy egyedül New-York városa közép-

tanodái több tanítvánnyal bírnak, mint egész Franciaország lyceumai és collegiumai összes népességének fele. Eszerint tehát, ha nem lehet annyira számba venni a magán-tanodákat Franciaországban, mint New Yorkban, hol ezek igen számosak, el lehet mondani, hogy egyedül a lyceumok és collegiumok azon intézetek, melyekben elsajátítják a fiatal francziák azon ismereteket, miket itt nálunk a középiskolákban tanítanak. Ez összehasonlításból láthatja ön, hogy annyival inkább alaptalan azon vád, melyet ellenünk emelnek, hogy minden nép közt mi hanyagoljuk el leginkább a középoktatást, mivel a görög és latin tanítása nem igen való demokrata népnek, miután a gyermekek nagyon gyakran nem tanulnak egyebet a régi írókból, mint lenézni a kézimunkát és kereskedelmet.“

„De ez még nem minden! Befejezve a közép-tanodákat, a tanulók póttanfolyamra mehetnek, hová tizenhárom éves korukban vétetnek fel. E tanfolyam két vagy három évig tart. Ittszámított, az algebra főbb tételeit, mértant, csillagászatot, természettant, természetrajzot, vegytant, physiologiát, és gyógytant tanítanak. Alaposan tanulják azalkotmányt, kormányzati politikát, municipalis jogot és némi nemzetgazdaságot. Minden elvont tanulmányszak, mely nincs közvetlen összeköttetésben a gyakorlati étellel, a tárgysorozatból gondosan ki van küszöbölve. Egyébiránt e tárgysorozat minden évben változik, mivel a nevelésnek követnie kell a polgárisodás haladását; egyes tudomány-ágak naponta mind nagyobb specialis fontosságot nyernek s nyilvános iskolákban, minők a miéink, mindig elébe kell tenni a gyakorlatot az elméletnek.“

„Hiszen ez Franciaországban is így van —“
felelém végül a főnöknek.

„Hogy oktatási elveik ugyanezek, nem vitatom. De azon ismeretek, melyeket hoszasan felsoroltam, hozzáférhetők-e, elsajátíthatók-e mindenki által? Nem! Csak a polgárok és hivatalnokok gyermekei által. Önöknél csak a kezdő iskolák ingyenesek s csodálkozom, hogy nem terjesztették ki az ingyenességet. Itt ellenben a gyermekek a négy évestől kezdve a huszonegy évesekig minden iskolába járhatnak, a nélkül, hogy szülők, gyámjaik, vagy mások bizonyos díjakat, vagy adót fizetnének. Tanoncaink közt vannak bankárok, szegény emigránsok és napszámosok gyermekei; ez utóbbiak a legszámosabbak.“

„De a magasabb tanfolyamokon a könyvek bevásárlása és a felszerelések mégis csak okoznak holmi kiadást.

„Ön téved, felelé az igazgató, mi a tudományt s ennek eszközeit ingyen, — s ha szabad e kifejezéssel élnem — demokratikusan adjuk. Mi a szegénynek fiilléreit s gazdagnak aranyait egyaránt utasítjuk vissza. Nem bánni egyformán a gyermekekkel nem volna egyéb, mint gyermekségöktől kezdve egyenlőtlenséget támasztani az emberek között, mint gyűlöletet kelteni a polgárokbán egymás iránt, szóval nem volna egyéb, mint forradalmi társadalmat nevelni.“

Az első osztály, melybe az igazgató engem vezetett, ünnepi kinézésű volt. A tanár asztalán virágbokréta volt s minden ablakot rózsák és gerelyek díszítettek. A falakat egy madárkalit s szép metszvények tették kellemessé. Nehány természeti

ritkaságokkal fedett állvány s zongora egészítették ki a terem diszletét.

Mit sem mellőztek, a mi ez osztálynak mosolygó külsőt adhatott; az amerikaiak oly tárgyak közé helyezik a gyermekeket, még tanulás közben is, melyeket ezek szeretnek: virággal, madárral s zenével környezik őket. Így aztán a tanulók is vonzódnak az iskolához, s valódi gyönyör rájuk nézve, hogy miss Suzanntól tanuljanak olvasni, de nem is hiányzik egy se a légyotról, melyet ez nekik ad. Tanulóink közül hányan mondhatják ezt el magokról? Sőt közülünk is hányan emlékeznek vissza az iskolai és collegiumi időkre a szomorúság fájó érzése nélkül? Hányan tanultak meg írni és olvasni anélkül, hogy könyveket hullattak és tanítóikat átkozták volna?

Egy másik teremben ötszáz gyermek tödöjének egész erejéből füttyölt. Azt hittem, hogy egy rigókalitba jutottam. Egy fiatal leány zongorán kísérte e csiripelést. Erre e füttyülők el kezdettek énekelni, ezután szabályosan gestikuláltak: kezeiket előre nyujtották, fejük fölébe emelték, összekulcsolták s összszefonták karjaikat. E füttyek, e furcsa ének, e kis kezek nevetésre fakasztottak. „Különös nevelés! mondám magamban. Ugy kell lenni, hogy az emberek bolondok.“ Ezután kinyitották az ablakokat; a gyermekek öt perczig gymnastikai mozdulatokat tettek, melyekre a fiatal leány adta a jelt. Az amerikaiak azt állítják, hogy semmisem veszélyesebb a gyermekek egészségére, mint az, ha hosszasan egy helyen vannak és rossz levegőt szíznak.

Innen van aztán az a furcsa, de ép oly üdvös szokás, hogy minden fél órában kinyitják az abla-

kokat. mialatt a növendékek tornászati mozdulato-
kat tesznek. A nyilvános és ingyenes iskolák az
Egyesült-Államokban valóságos tenyészdei az em-
bernek, — a szó legtágasabb értelmében; itt ép
annyi gonddal nevelik a gyermek testét, mint an-
nak értelmét; az amerikaiak azon nézetben vannak,
miszerint arra, hogy az ember jó polgár legyen,
első feltétel, hogy szép állat legyen.

Ugyan ez épület második emeletén egy közép-
iskola is volt. Itt először egy kis néphez vezettek,
mely francziául tanult. A tanár felkért, hogy tart-
sak egy speechet tanítványainak. Ez ember kétség-
kivül azt hitte, hogy ezzel engem nagyon megtisztel,
nem tudván, hogy én még soha sem beszéltem
nyilvánosan, még gyermekeknek sem, miután nem
gyakoroltam az ügyvéd, követ vagy hitszónok mes-
terségét. De megmondhatám-e én neki, hogy anya-
nyelvem, melyen magamat kifejezni kért, nem saját-
tom, hogy egész fiatalságom alatt mindig azt taná-
csolták nekem, hogy hallgassak s mindig eltiltottak
a beszédétől? Én inkább szerettem volna — szégyen
az ily vallomásra — kikerülni az eshetőséget, hogy
szónoki kudarcot valljak a habár csekély fontos-
ságu közönség előtt; annyival is inkább, mivel a
gyermekek azon reménytől édesgetve, hogy szép
beszédet fognak hallani, egész erejükből kiálták:
„Mossieu! Mossieu!“ Fülíg pirulva tehát egy roz-
szul füzött beszédet tartottam. Zavarba jöve a magam
kézmozdulata és előadása fölött, nem tehettem jobbat,
mint hogy eldadogtam néhány szót, összegyürve ki-
nomban kalapomat, mely pedig nem tehetett róla.
A gyermekek, hogy legalább ezez alkalommal meg-
mutassák, miszerint korukban nem mindig hiány-

„Ily törvényekkel és ily neveléssel“ — tevő hozzá barátom, — „egy mexicói expeditio igen bajos leendett.“

Hogy New-York városa tanszabadságának rendszeréről teljes fogalmat adjak, szükséges még meglátogatnunk a collegiumot. Ez egy igen szép goth izlésű épület, mely büszkén emelkedik ki a park közepén. Van benne egy kápolna, husz előadási-, két olvasó- és két rajzterem, sat. sat. A tanulóknak rendelkezésére álló könyvtár a legválogatottabb művekből tizennégy ezer kötetet foglal magában, melynek értéke ötvenezer dollárnál többre van becsülve. A vegyészeti laboratorium és természettani terem, melyek a tudós doctor Doremus által folyton gyarapíttatnak, igen tökéletesek. Nagyszerű olvasztóüveg és göreb-választékkal s vegytani készletekkel; továbbá a földmérés, hajózás, géptan, a hang, világosság, meleg, delejesség és vilányosság tüneményeinek tanulmányozására szükséges minden eszközzel el vannak látva, melyek eddig Francia- és Németország-, Anglia- és Amerikában feltaláltattak. Látni itt hidakat, boltozatokat, lépcsőzeteket és erődítvényeket ábrázoló francia mintákat is. E vegy- és természetani termék, melyek a növénydek számára folyton nyitva állanak, mi azokat rájuk nézve elég becsesekké teszi, értéke tizenhétezer ötszáz dollárra van becsülve. A természetrajzi terem pedig, mely szép burány, csontváz sat. gyűjteményekkel dicsekszik, kétezer dollár értékű. Tizenkét tanárnak fizetése kilenczvennyolcz ezer hetszáz ötvenhét dollárt tevő tekintélyes összegre rug s e tanárok egyenkint többet kapnak huszezer frank-

nál a mi pénzünk szerint, egy segéd-tanár, tizenhárom helyettes tanár és egy külön előadó tanár fejenként háromezer kilencszáz negyvenöt dollárt huznak.*) A gyermekek tizennégy éves korukban vétetnek fel a collegiumba, anélkül, hogy ezenkívül más feltételekhez volna kötve belépésök; de miután a fiatal amerikaiak épen e korban kezdik megszerezni kenyeröket, a tanulók száma csak hétszázra megy, kik mindnyájan szabad, független pályára s a magasabb iparra szánják magokat. Ugyanazon tanfolyamot hallgatják mindnyájan, de szabadon választhatnak a holt és élő nyelvek tanulása közt. Tetszésök szerint tanulják a görögöt és latint, vagy a francia, német és spanyol nyelveket. Az utóbbiak úgy tanulmányozzák Moliéret, Goethét és Cervantest, mint mi Homért, Virgilt és Cicerót.

Az összes tanulók összegyűlnek reggelenként egy nagy teremben, hol egyikök egy karzat nélküli emelvényre lépve, beszédet tart. A két első tanfolyam hallgatói (seniors and juniors) kötelesek időközönként**) öt beszédet tartani az egész összegyűlt fiatalság előtt. A harmadik osztálybeliek két beszédet tartanak. Szükséges-e mondanom, hogy sokkal helyesebben szólnak hozzá minden tárgyhoz, mint a mi követeink megvitatják még az alkotmányt is, ha kedvök tartja!

Mint minden iskola, úgy a collegium is, ingyen szogáltatja a könyveket a tanulóknak. A könyvtáron

*) Twenty sixth annual report of the board of education 1867.

**) Az első határidő kezdődik september első szerdáján és tart február közepéig; a második kezdődik február közepén s végződik julius 4-én.

kívül tizenkétezer dollár *) értékű hétezer tankönyv áll rendelkezésükre. Befejezhetik tanulmányaikat a nélkül, hogy csak meg is nyissák erszényöket s miután az amerikaiak soha sem gondoltak arra, hogy megadóztassák azon, minden értelmes emberben természetes vágyat, hogy tanuljon s tudományáról bizonyítványt kapjon, az egyetem ingyen állítja ki számukra a különböző diplomákat.

Franciaországban másképen van! Alig lehet írni és olvasni tanulni költség nélkül; de már a helyesírás tanulásáért fizetni kell. Minden ismeret meg van adóztatva, minden fokozat eladó! a tudományban pénzért, a közéletben a függetlenség és méltóság árán; arra, hogy valaki tanárjelölt vagy tudor lehessen, gazdagnak, arra pedig, hogy hivatalnok lehessen, udvaroncznak kell lennie.

Hanem arra, hogy választó lehessen az ember, nem kívántatik meg semmi vagyoni vagy értelmességi képesítvény.

Igazságos-e ez? Nem volna-e jobb azokra szorítani a választási jogot, kik az értelmiségre kiváltsággal bírnak? Keserű guny ez a tudatlanok többsége által gyakorolt általános választási jog! A francziák egynegyed része nem tud sem írni, sem olvasni, — ez tény! Miért nem ruházzák fel tehát a maireket és plébánusokat, hogy szavazzanak e tudatlan tömeg helyett? Ez legalább őszinte tett volna és megkímélné e szegény ördögöket hiábavaló rendetlenségtől. Mások, kik az iskolában megtanultak olvasni, olykor írni is, de másfelől a történelemtől, földrajzról vagy jogról semmi fogalmuk sincs; ezek is a hivatalnokok által fűtött és vezetett

*) Twenty sixth annual report, 1867.

szavazó gépek! Adjátok hozzá a választók e két osztályához mindazokat, kik a mindenható kormánytól valami kedvezményt várnak, azután ezek barátjait, szülőit, cselédjeit — és fogalmatok lesz a feleséges népről!

„Nálunk mindenki képezheti magát anélkül, hogy egy fillérjébe kerülne, — mondá barátom. De ha mindenkinek joga és alkalma van is a kiképzetéshez, nem mindenki bír szavazati joggal. Massachusettsben például és Connecticutban arra, hogy valaki választó lehessen, szükséges, hogy nevét olvashatólag leírni, s az Egyesült-Államok alkotmányát folyékonyan olvasni tudja.*) Ha Franciaországban III. Napoleon ily törvényt kezdeményezett volna, méltán igényt tarthatna bámulatunkra, mert ez legalább az első lépés lett volna tőle a szabadság felé azon idő óta, melyben a nép tudatlansága reá ruházta a legfőbb hatalmat.“

“Eh, mit! hát a sajtó és gyülekezési szabadság nem mindmegannyi kedvezmény, melyeket ő a szabadság érdekében tett?“

„No ugyan szépen vagyunk, önök mindig hiu reményeikkel és üres vitáikkal állanak elő. Szünjenek meg már hátralépéseket követelni a despotismustól, melyek annak nagy megeröltetésébe kerül-

*) Más államokban, mint Pennsylvania és Delaware, a választási képességre megkiváncsoltatik, hogy az illető az államnak vagy grófságnak bizonyos adót fizetett legyen, kivéve a huszonegy és huszonkét év közöttieket. Másokban ellenben, mint New-Jersey, Maine, New-Hampshire, Illinois, stb. stb., az általános szavazati jog van alkalmazásban. Kansas azon elmés kivétel által különbözteti meg magát, hogy a ki résztvesz párbajban akár mint vivó fél, akár mint segéd, örökre elveszti választási jogát. (Qualifications of voters in the different states.)

nek s melyek önökre nézve haszontalanok, mert tökéletlenek! A helyett, hogy lármában fecsérelijék el idejüket, egyesítsék minden segédforrásaikat és erőiket arra, hogy lehetségessé tegyék minden polgárra a művelődést. Egyesüljenek, adóztassák meg magokat! *) Nyissanak minden városban a kormánytól teljesen független, szabad és ingyenes iskolákat, alapítsanak elemi iskolákat, hogy tanítókat képezhessenek! Hirdessék azon igazságot, hogy a szegények számára adakozni annyit tesz, mint fenntartani a nyomort, míg a közoktatásra adakozni annyi, mint amazt már csirájában elfojtani! Sem a legékesebben szóló parlamenti viták, sem a legdicőbb forradalmak nem képesek szabadságot adni, — a neveléstől kell azt várunk. Majd mikor minden francia iskolába fog járni, oly kormányuk lesz, a minőt épen óhajtanak, vagy a mi jóval több, nem leend semmiféle kormányuk.“

„Ön tehát azt hiszi, hogy az ingyenes és kötelező oktatás?“

„Kötelező! piha! csunya szó! A francziák mind ugyanazok. Ha igazi vagy hamis eszmével birnak, gyorsan bilincsbe kell azt verni. — Önök mindnyájan engedelmeskednek, nem gondolkoznak, nem vitatnak meg semmit! Én a szabadság nevében beszélek! — Ime, így értelmezik önök a szabadelvűséget! Tudnak szolgálvi, tudnak parancsolni, de nem tudnak szabadok lenni! Valóban nagyon helyes eszköz: az oktatás terjesztésére annak korlátozása! Vezessék iskolába a gyermekeket, zárják rájuk az ajtót s ők az ablakon fognak kiugrálni,

*) Épen az a szerencsétlenség, hogy alig birunk egyesületi joggal, s hogy a községeknek nincs joguk, szabadon megadóztatni magukat.

hogy oda soha többé vissza ne térjenek. Annyira megszokták már a hatalmat, hogy hajlandók volnának háromszegletű kalappal vagy kardszíjjal elfödni a szabadság szobrát. De higgyen az én régi amerikai tapasztalatomnak: a szabadság nem lehetséges másképp, mint a hatalom beleavatkozása nélkül; és hogy a szülők iskolába küldjék gyermekeiket, erre nem szükséges szigorú törvény, mely őket rászorítsa. Alapítsanak minden városban és minden faluban kényelmes és vidám kinézésű iskolákat, legyenek csinos tanítónők és értelmes tanáraik s fizessék őket bőkezűleg. Szóval, vegyenek mintát a mi iskoláinkról. Terjesszék nagylelkűséggel, szelidséggel és ingyen az oktatást s az akkor mindenkire nézve kedves kötelesség leend.“

„Ez a cél, melyet követniök és elérniök kell minden áron. Ne feledje Franciaország, mely magát műveltnek tartja, hogy lakosainak egy negyedrésze tudatlanságban poshad! Minden polgárisult nemzet közt ő az, mely — mint Girardin mondja — legtöbbit költ a destructióra és legkevesebbet az instructióra.“

BEFEJEZÉS.

Előbb röpiratot írni volt szándékomban.

Egyik fejezetben kimutattam volna az Egyesült-Államok példája által, miszerint arra, hogy a polgárok szabadok és jól kormányozva legyenek, szükséges, hogy önmagukat kezdjék kormányozni.

Egy másik fejezetben azt bizonyítottam volna, hogy miként tették lehetetlenné az amerikaiak a háborut egy, Franciaországnál tizennégyszer nagyobb területen az által, hogy csak egy egyedüli népet alkottak s eltöröltek minden egyenlőtlenséget az emberek között a nélkül, hogy valamely fejedelem vagy uralkodó javára kivételt tettek volna.

Végül a harmadikban — a befejezésben — igyekeztem volna meggyőzni Franciaországot arról, hogy érdeke azt kívánja, miszerint eszméi, érzelmei és magaviseletére nézve amerikaivá legyen.

De az a baj, hogy Franciaországban nem közhírhely az ember büntetlenül gondolatait oly alakban, a minőben akarja. Nem is említve a veszélyt, melybe a szerzőt bárminemű közlemény, főleg pedig a röpirat sodorhatja, melynek — természeténél fogva — irálya sokkal élénkebb és élesebb, mint a nagyobb szabásu munkáké; s emellett még

a röpirat már előre bélyeg alá esik. Hirlap megindítására a bélyeg mellett még cautiót kellett volna letenni.

Marad tehát még egy utolsó eszköz: könyvet írni; ily módon, ha nem is kerüli ki az ember a röpirattal s a hirlappal együtt járó kellemetlenségeket, de legalább kikerüli a gondolat megadóztatását, korlátozását. De könyvet írni nem kis dolog. Az ember nem lehet rögtön íróvá s nem is kell nagy tudomány annak megértésére, hogy jó könyvet írni csak igen kevés számú ember kiváltsága; miután más részről nagyon fájt, hogy ne fejezzem ki nyilván azon rokonszenvet, melyet bennem a szabad Amerika keltett, igen nagy zavarban voltam. Nem remélve sikert, le is mondtam arról, hogy közöljem tapasztalimat úgy, a mint azokat tettem. S ha tehetségem lett volna is jó könyvet írni, nem sokra mentem volna vele. Kénytelen voltam fizetni a nyomdászt és a könyvkereskedőt, kik magok fizetik az ipar-adót és viselik a risikót. Munkám, legyen az jó vagy rossz, igen drága, s a polgároknak csak egy kis részéhez van intézve, mely mitsem nyom a választási mérlegben, míg röpiratom két sous-ba került volna s mindazokhoz lett volna intézve, kik tudnak olvasni. Amerikában, hol szabadon lehet írni s hol a könyvkereskedők az egyedüli üzletemberek, kik ki vannak véve az iparadó alól, az igaz eszmék gyorsan terjednek és nagyon fel vannak karolva. De ismerjétek el velem együtt, hogy igen bajos a választók millióit megtéríteni költséges könyvekkel s megadóztatott és korlátok között mozgó hirlappal.

Erről tehát lemondottam, a mint azt mások is

megtették volna helyemben, kik méltóbbak, hogy meghallgattassanak. De mielőtt befejezném soraimat, ha gyenge hangomat nem hallaná meg több, mint csak egy honfitársam is, ezt mondom hazámnak, hogy ha nem érzesz erőt magadban, hogy másképp cselekedjél, kövesd sorsodat! Éleszd fel parlamentben a kelet-római császárság szórszálhasogató vitáit, alakulj át fegyvertárrá, környezd kiváitságokkal a gazdagságot és vagyont; ne vedd számba, ha úgy tetszik, hogy a vallási viták nem mentették meg a görög birodalmat a bukástól, hogy a nehéz fegyverek nem tarthatták fen a hűbériséget: de tudd meg, hogy amott Amerikában egy nagy nép ébred, mely minket elítél s gunyt üz belőlünk. Csodálja, az igaz, társadalmi szervezetünkben a bohózatot és gyönyöreinket, mulat élceinken, de szánakozik meddő vitáink felett. Mig az európai népek, megbénítva a szolgaság által, keveset törődnek jövőjükkel s csak hosszú időközönként ébrednek, hogy megkoronázzanak, vagy megfoszszanak a koronától valamely uralkodót, ők szakadatlanul dolgoznak az emberiség előhaladásán és jólétén. Mig mi harapdáljuk zablánkat s azt megtörve újból visszaesünk a hagyományok és hangzatos szavak igájába, ők, megszabadulva minden bilincstől, egy zászló alá csoportosulva s haladva a nélkül, hogy a haszontalan vitatkozások őket feltartóztatnák, elhagynak minden más népet.

Tudd meg végül, hogy Roebuck, interpelláltatván azon magatartása miatt, melyet az amerikai háberu ideje alatt tanusított, ezt felelte: „Véleményem az, hogy az Egyesült Államok népessége nem sokára oly tekintélyes lesz, hogy ez államok uralni

fogják az egész világot.“ *) Most már minden ember, ki szabadon akar élni, nyugatra vándorol. Az európai nemzetek lágyékából egy óriási gyermek fog születni, a ki rajtok egykoron uralkodni fog.

Ha ellenben, a mint abban kételkedni nem is lehet, lesz erőd s bátorságod lerázni bilincseidet: kövesd az amerikaiakat! Szünj meg már egyszer lealacsonyítani a kötelesség és erény szavait az által, hogy az engedelmesség bünére alkalmazod. Ragadd meg Európa kormánypálczáját, mig mások ki nem ragadják kezedből. Ébredj! Vagy ha ezt nem teszed, kis földed területe nem fog számba vétetni a világtérképén. Egy darab ideig vendéglőid terményeiből fogsz élni, mint a vízzel körülvett város casinójának jövedelméből. Párisod lesz a hiba legfőbb oka, ha csak a népár hulláma, mely zug és tornyosul, el nem söpri azon piszkot, melyről hirnevessé lettél.

De nem lehetővén ilyen a jövőd, melyről álmodol, fel fogsz ocsúdni aléltságodból, magadhoz térsz és elfoglalod rangodat, melyet megérdemelsz azon nemzetek között, melyek a szabadság és haladás felé sietnek.

Ugy legyen!

*) Roebuck Sheffieldben tartott beszéde. Az Egyesült-Államok iránt — a többiekhez hasonlólag — irigy angol szájában ez elismerés igen nagy jelentőségű.

FÜGGELÉK.

KIVONAT A FÜGGETLENSÉGI NYILATKOZATBÓL.

Az amerikai Egyesült-Államoknak a nagy congressusban egybegyűlt képviselői által 1776. július 4-én tett nyilatkozat.

Miután az emberi viszonyok folyamában szükségessé válik valamely népre nézve, hogy megszakítsa azon politikai kötelékeket, melyek őt egy más néphez fűzték s hogy a földi hatalmak között különvált és egyenlő állást foglaljon el, melyre őt a természetnek és a természet istenének törvényei jogosítják, azon tisztelet, melylyel az emberiségnek tartozik, követeli, hogy kijelentse azon okokat, melyek őt e különválásra birták.

Mi önmagokban világos igazságoknak tartjuk a következőket: Hogy minden ember egyenlőnek van teremtvé; hogy az emberek teremtvőjüktől bizonyos elidegenithetlen jogokkal ajándékozottak meg, hogy e jogok közt foglal helyet az élet, szabadság és boldogság keresése; hogy a kormányok e jogok biztosítására vannak alakítva s hogy hatalmuk a kormányzottak beleegyezéséből származik, hogy midőn valamely kormányforma megszűnt e célra törekedni, a népnek jogában áll megváltoztatni vagy megszüntetni, és új kormányt alapítani, azt

ezen elvekre fektetvén és oly alakban szervezvén annak hatalmát, mely neki biztonsága és jólléte tekintetéből legalkalmasabbnak látszik. Valóban maga az eszély mondja, hogy a régóta alapított kormányt csekély vagy mulékony okokból nem kell megváltoztatni; és a tapasztalat megmutatta, hogy az emberek sokkal inkább tűrnek, a mennyiben a szenvedések épen tűrhetők, hogy sem önmagoknak szolgáltatassanak igazságot az által, hogy eltörlik a formákat, melyekhez hozzá voltak szokva. De midőn a visszaélések és bitorlások hosszú sora szakadatlanul egy czélt tartva szem előtt, világosan kimutatja azon törekvést, hogy valamely népet a korlátlan despotismus járma alá hajtson, a népnek jogában és kötelességében áll, hogy kivonja magát ez iga alól és hogy új garantiákat állítson jövőbeli biztonsága érdekében. Ilyen volt e gyarmatok türelme szenvedéseikben s ilyen most a szükségesség, mely őket kormányrendszerök megváltoztatására kényszeríti. Nagy-Brittania mostani királyának története: az ismételt igazságtalanságok és bitorlások hosszú sorának története, melyeknek az volt egyenes czélja, hogy ez államokban korlátlan zsarnokságot alapítsanak meg. Ennek bizonyítékául a részrehajlatlan emberek ítéletére bizzuk a következő tényeket:

Ö megtagadta beleegyezését a közjóra legüdvösebb, legszükségesebb törvényektől.

Megsértette az igazságszolgáltatást az által, hogy megvonta szentesítését a bíróságok felállításáról szóló törvényektől.

A bírákat, hivataloskodásuk idejére s határoza-

taik után járó díjak és fizetésekre nézve, egyedül saját akarától tette függővé.

Roppant számu hivatalokat teremtett s a hivatalnokok egész sergét küldötte ez országba, hogy sa nyargassák népünket s fölemészsziek vagyónát.

Ő nálunk állandó hadseregeket tartott, törvényhozásaink beleegyezése nélkül.

A katonai hatalmat a polgáritól függetlenné tenni, sőt annak fölébe helyezni törekedett . . .

Ennélfogva mi, az amerikai Egyesült-Államoknak a nagy congressusban összegyült képviselői, a mindenség legfőbb biráját híván fel tanuul czélzaitaink egyenességére :

E gyarmatok jó népének nevében ünnepélyesen nyilváníjuk és kijelentjük, hogy e gyarmatok egyesültek és joguk van szabad és független államokká lenni; hogy fel vannak mentve minden engedelmesség alól Nagy-Brittania koronája iránt és hogy köztök s Nagy-Brittania állama közt minden politikai kötelék megszakadt s meg kell szakadnia; és hogy mint szabad és független államoknak teljes hatalmukban áll hadakozni, békét és szövetségeket kötni, szabályozni a kereskedelmet és véghez vinni minden mas cselekvényt vagy dolgot, melyek teljesítésére független államok jogositva vannak; s elteve az isteni gondviselés pártfogásába vetett szilárd bizalommal, e kinyilatkoztatás fentartására kölcsönösen lekötjük életünket, vagyónukat és legszentebb javunkat: a becsületet.

(Következik ötvenöt aláírás.)

AZ AMERIKAI EGYESÜLT ÁLLAMOK ALKOTMÁNYA.

BEVEZETÉS.

Mi, az Egyesült államok népe, hogy tökéletes Uniot kössünk, megállapítsuk az igazságszolgáltatást, biztosítsuk a belbékét, hogy gondoskodjunk a közös védelemről, növeljük a közjólétet és tartósakká tegyük ugy magunk, mint utódainkra nézve a szabadság áldásait, az amerikai Egyesült-Államok számára következő alkotmányt állapítottunk meg:

(Az Egyesült-Államok kormánya három hatalomból áll: a törvényhozó hatalomból, mely a törvényeket alkotja, a végrehajtó hatalomból, mely azokat alkalmazza, s a birói hatalomból, mely azokat magyarázza.)

I. Cikk.

A TÖRVÉNYHOZÓ HATALOMRÓL.

I. Szakasz.

A congressusról általában.

Az összes törvényhozó hatalom az Egyesült-Államok congressusára bízatik, mely a senatusból s a képviselőházból áll.

II. Szakasz.

A képviselőházról.

1. A képviselőház a különböző államok népe által minden két évben választott tagokból fog állani s minden államban a választóknak azon képvisítvényekkel kell birniok, melyek azokban megkivántatnak, kik az egyes állam törvényhozásának nagyobb részét választják.

2. Senki sem lehet képviselő, mig legalább huszonöt évet be nem töltött, mig hét évig nem volt az Egyesült-Államok polgára s megválasztása idején nem tartózkodik azon államban, melyben megválasztatik.

3. A képviselők száma a különböző államoknak, melyek az unio kapcsába fognak felvétetni, illető népességi száma szerint állapittatik meg. Ezen népességi szám akként határozatitik meg, hogy a szabad személyek összes számához, hová azok is tartoznak, kik csak bizonyos számú évekig szolgálatra kötelezték magokat, honnan azonban a meg nem adóztatott indiánok kizáratnak, minden más személyek számának három ötöd része adatik. *) A valódi számlálás az Egyesült-Államok congressusának első gyűlésétől számítva három év alatt **) történjék meg s azután ismételten minden tiz évi időközben, a mint azt a congressus törvény utján el fogja rendelni. A képviselők száma ugy állapittatik meg, hogy 30,000 lakosra csak egy képviselő

*) Ezen elnevezés alatt: „más személyek“ (orther persons) a rabszolgákat értették. Ezen intézkedés azonban a rabszolgaság eltörléve által megszűnt.

**) Az első számlálás 1790-ben volt.

essék, hanem minden államnak legalább egy képviselője legyen. Mig az említett számlálás megtörténék, New-Hampshire állam jogositva van választani három képviselőt, Massachusetts nyolczat, Rhode Island és Providence-Plantations egyet, Connecticut ötöt, New-York hetet, New-Jersey négyet, Pennsylvania nyolczat, Delaware egyet, Maryland hatot, Virginia tizet, Észak-Carolina ötöt, Dél-Carolina ötöt és Georgina hármat. *)

Ha valamely állam képviseletében üresedés állna be, azon állam végrehajtó hatalma uj választást fog elrendelni, az üresedés betöltésére.

5. A képviselőház maga választja meg elnökét és hivatalnokait; s egyedül ez bir azon joggal, hogy hűtelen államtisztviseleket vád alá helyezzen. **)

III. Szakasz.

A senatusról.

1. Az Egyesült-Allamok senatusa minden államrészéről ennek törvényhozása által hat évre választott két senatorból áll, s minden senator bir szavazati joggal. ***)

*) A képviselők jelen száma kétszáz harminczötre megy. A képviselők és senatorok 6000 dollár évdíjat huznak, és ezen kívül az utiköltséget, melynél 8 dollár van alapul felvéve minden 20 mértföldre, mely az illető lakhelyét a kormány székhelyétől elválasztja. E díjra menet és jövet is joguk van. A képviselőház speakere (elnöke), valamint a senatus elnöke pro tempore 12,000 dollárt kapnak.

**) Impeachment.

***) A senatorok szavazattal bíró jelenlegi száma hetvennégyet tesz. Ehhez kell számítani még a tartományok által küldött kilencz senatort, kik csak tanácskozási joggal bírnak.

2. Mihelyt az első választás után összegyültek, azonnal három osztályra oszolnak. Az első osztálybeli senatorok helyei két év loforgása után megüresednek; a második osztálybelieké, a negyedik és a harmadik osztálybelieké pedig a hatodik év lefolyása után üresednek meg, úgy, hogy egy harmada a senatusnak minden második évben újra választassék. Ha lemondás következtében vagy más módon üresedések állnának be oly időben, midőn valamely állam törvényhozása szünetel, akkor ez állam végrehajtó hatalma tölti be ideiglenesen e helyet a törvényhozásnak legközelebbi összeüléseig, melynek hivatása lesz az ily üresedéseket betölteni.

3. Senki sem lehet senatorrá, a ki nem töltötte be a 30. évet, s nem volt az Egyesült-Államok polgára 9 évig, s midőn megválasztatik, nem azon állam lakosa, melynek részéről megválasztatott.

4. Az Egyesült-Államok alelnöke, elnöke a senatusnak, de nem bir szavazati joggal, kivéve, ha a senatorok szavazatai egyenlőkre oszlottak meg.

5. A senatus maga választja meg többi hivatalnokait, úgy szintén egy elnököt is pro tempore az alelnök távollétében, vagy ha ennek az Egyesült-Államok elnöki teendőit kell végezni.

6. A senatus egyedül bir azon joggal, hogy a képviselőház által a hűtlen állami hivatalnokok ellen emelt vádra ítéletet hozzon. Midőn e tárgybán ülést tart, tagjai megeskettetnek. Ha az Egyesült-Államok elnöke van vád alatt s kihallgattatik, a főbíró fog elnökölni és senki se ítéltsék máskép, mint csak ha a jelenlevők kétharmada az ítélet mellett szavazott.

7. Hűtlen állami tisztviselők ellen emelt vád esetében az ítélet nem terjedhet tovább, mint az illetőnek hivatalától való elmozdítására és azon jogának elvonására, hogy az Egyesült-Államokban oly hivatalt nyerhessen és viselhessen, mely tiszteletet, bizalmat és jövedelmet nyújt. Azonban az elmarasztalt fél alá van vetve a törvény által megállapított vád alá helyezésnek, büntető eljárásnak, elítélte-
tésnek és megbüntetésnek.

IV. Szakasz.

A két kamaráról.

1. A senatorok és képviselők választásának idejét, helyét és módját minden állam saját törvényhozása által állapítsa meg; azonban a congressus mindig tehet vagy változtathat ily intézkedéseket törvény által, kivéve a helynek kijelölését, hol a senatoroknak megválasztatniok kell.

2. A congressus legalább egyszer egy évben gyűljön össze s az ülés december első hétfőjén tartassék meg, ha az törvény által más napra nem határozatott.

V. Szakasz.

A kamarákról külön-külön.

1. Minden ház birája a maga tagjai választásának, szabályszerűségének és tulajdonságának; minden ház tagjai nagyobb részének együtt kell lenni, hogy valamely tárgy elővételhessék; ha azonban a tagoknak a tanácskozásra és határozathozatalra szükséges száma nincs jelen, a ház egyik napról a másikra elnapolhatja magát s jogában áll a távol-

levő tagokat oly módon és oly büntetésekkel rászorítani a megjelenésre, a melyeket minden ház jónak lát. *)

2. Minden ház megállapítja házszabályait, megbünteti tagjait rossz magaviselet miatt s két-harmad szótöbbséggel ki is zárhat kebléből valamely tagot.

3. Minden ház naplót vezet tárgyalásairól s azt időnként közzé teszi; kivéve oly tárgyakat, melyek saját belátása szerint titokban tartandók.

Minden ház tagjainak valamely tárgy felett nyilvánított „igen“ vagy „nem“ szavazata, a jelen levő tagok egy ötöd részének kívánságára szintén felvételik a naplóba.

4. A congressus ülészése alatt a két ház egyike sem napolhatja el magát a másik beleegyezése nélkül három napnál hosszabb időre, sem más helyen össze nem ülhet, mint csak ott, hol mind a két ház üléseit tartja.

VI. Szakasz.

A két ház tagjainak kiváltságairól és összeférhetlenségéről.

1. A senatorok és képviselők szolgálataikért kárpótlást kapnak, melyet nekik a törvény biztosít, s mely az Egyesült-Államok kincstárából fizettetik. Ők minden esetben, kivéve az árulást, hűtlenséget, közcsend háborítást, szolgálatuk ideje, az illető ház — melynek tagjai — ülészése, oda menetelők és

*) Ajánlom az olvasó figyelmébe az amerikai törvényhozás által a kisebbségek befolyásának megóvása tekintetéből megállapított ez intézkedést. Ennek folytán alig néhány tagból álló kisebbség képes volt napokon át sakkban tartani a congressus többségét.

visszatérésök ideje alatt mentek a fogságtól; s a két ház valamelyikében tartott beszédek vagy vitakozásaik miatt másutt pörbe nem vonathatnak.

2. Azon idő alatt, melyre választatott, egy képviselő, vagy egy senator sem vállalhat az Egyesült-Államokban oly hivatalt, mely az idő alatt keletkezett, vagy melynek jövedelmei szaporítottak; és mindaz, a ki az Egyesült-Államokban valamely hivatalt visel, hivatalának ideje alatt nem lehet a házak egyikének sem tagja.

VII. Szakasz.

A törvények alkotásáról.

1. Az adók felemelésére vonatkozó minden billnek a képviselőházból kell kiindulni; azonban a senatus módosítványokat javasolhat, s mint más törvényjavaslatoknál is, hozzájárulhat.

2. Minden bill, mely a képviselőházon és a senatuson keresztülment, mielőtt törvényerőre emelkednék, az elnök elébe terjesztetik. Ha helyesli, tartozik aláírni, ha nem, ellenvetéseivel együtt azon házba küldi vissza, melyből eredetét vette, a ház ezen ellenvetéseket egész terjedelmökben naplójába vezeti s a billt még egyszer tárgyalás alá veszi.

Ha e második megfontolás után a ház két harmadrésze a bill mellett szavaz, az elnök ellenvetéseivel egyetemben a másik házhoz küldetik át, mely azt szintén második tárgyalás alá veszi; ha itt is két harmadrész elfogadja, törvényerőre emelkedik.

De a két ház mindezen esetekben igennel vagy nemmel szavazzon, s azon tagok nevei, kik a bill

mellett, vagy ellene szavaztak, mindkét ház naplójába beírassanak. Ha az elnök valamely billt tíz nap alatt (ide nem számítva vasárnapokat), a felterjesztés idejétől számítva, vissza nem küld, törvénynyé válik, mintha aláírta volna; ha pedig a congressus az által késlelteti a visszaküldést, hogy magát hosszabb időre elnapolta, ez esetben nem emelkedik törvényerőre.

2. Minden rendszabály, határozat vagy szavazat, melyhez a senatus és a képviselőház hozzájárulása szükséges (kivéve az elnapolás esetét), az Egyesült-Allamok elnökéhez felterjesztendő; csak ha ő elfogadja, érvényesek; ha el nem fogadja, ép oly módon, mint a billék, a senatus és képviselőház két harmada elfogadása következtében emelkednek érvényre. *)

VIII. Szakasz.

A congressus hatásköréről.

A congressusnak jogában áll:

1. Díjakat, közvetlen vagy közvetett adókat kivetni és beszedni **), közadósságot fizetni s az

*) Kilátszik ebből, hogy a congressus függetlensége védve van a végrehajtó hatalom minden befolyása ellen.

***) A törvények nem tesznek semmi különbséget az egyenes és közvetlen adó közt. Az egyenes adó főleg a jövedelemre vetetik ki. — Minden egyén, kinek nyeresége, haszna vagy jövedelme meghaladja az ezer dollárt, öt perczentes adónak van alá vetve. Mindenki, a kielhanyagolja vagy megtagadja bevallani jövedelmeit az assistant assessornak, ha csak betegséggel nem mentheti magát, 100 dollár pénzbírsággal büntetetik, s azonkívül adója ötven százalékkal szaporítatik. Ez esetben az assistant assessor a megadóztatandó jövedelem-összeget azon információk alapján állapítja meg, melyeket megszerezhetett, Ha az assistant assessor nem találja kimerítőknek az adózó bevallá-

Egyesült-Államok védelméről és jólétéről gondoskodni; de minden díjaknak és adónemeknek egyenlőknek kell lenni az összes Egyesült-Államokban.

2. Az Egyesült-Államok hitelére kölcsönöket kötni.

3. A kereskedelmet külnemzetekkel s más országokkal, valamint az indián törzsekkel rendezni;

4. Az idegeneknek honosítására *), és az Egyesült-Államokban előforduló bukásokra **) egyenlő törvényt hozni;

5. Pénzt verni, ennek, valamint a külföldi pénzek értékét szabályozni; továbbá a mértéket és súlyt megállapítani;

6. Megbüntetni azokat, kik az Egyesült-Államok bankjegyeit és forgalomban levő pénzeit utánozzák;

7. Posta hivatalokat és posta-utakat felállítani és rendezni;

sait, az adót más információk alapján veti ki. Azon esetben, ha az adózó nem egyezhet meg az assistant assessorral, joga van bevallását esküvel vagy más módon bizonyítani, úgy hogy azt lehet mondani, miszerint ő maga veti ki önmagára az adót. A közvetett adó a ki- és bevételre, kézműgyártmányokra, bélyegre, stb. terjed ki. Lásd the direct taxact of August 6, 1861; the Excise tax of July 14, 1862; the amendatory acts of March 3, 1863; the acts of June 1864; March 1865; the amended acts of July 20, 1866, and March 1867.

*) Az Egyesült-Államokkal békében élő bármely országból származott idegennek 3 évig kell itt lakni, hogy az Egyesült-Államok polgárává lehessen. Meg kell esküdnie, hogy e 3 év alatt szándéka volt az Egyesült-Államok polgárává lenni, s egyszersmind le kell mondania minden czimről és rendjéről.

**) A congressus 1867. martius 2-án a bukásokról szóló következő című törvényt fogadott el: „An act to establish an uniform system of bankruptcy throughtout the United-States.“

8. A tudományok és hasznos művészetek felvirágzását az által elősegíteni, hogy íróknak és feltalálókknak műveik *) és találmányaikért **) bizonyos időre kiváltságot ad;

9. Törvényszékeket felállítani, melyek a főtörvényszék alatt állanak;

10. Hadat üzenni, a visszatörlesztésekre ***) engedélyt adni, s a tengeri s szárazföldi foglalásokról intézkedni;

11. Megállapítani és megbüntetni a kalózkodást, hűtlenséget a nyílt tengeren és a népjog megsértését;

12. Hadseregeket állítani és fentartani, de az erre szükséges pénz nem szavaztathatik meg két évnél hosszabb időre.

13. Hadi hajókat építeni és fentartani;

14. A tengeri és szárazföldi kormányzat szabályozására törvényeket alkotni;

15. A katonaságot beidézni, az Unió törvényeit végrehajtani, felkeléseket elnyomni és támadásokat visszaverni; †)

16. Gondoskodik a milicz szervezete, fegyverzete és fegyelméről, valamint a milicz azon részének kormányzatáról, mely az Egyesült-Államok

*) A congressus az íróknak írói tulajdonjogot (a copyright) ad tizenegy évre, de melyet meg lehet újítani.

**) A feltalálókknak szintén engedélyokmányt ad, melynek tartama tizenegy évre terjed.

***) A megtorlási engedélyek alatt az egyeseknek adott azon megbízást kell érteni, hogy ezek valamely idegen kormány alattvalóinak tulajdonát a tengeren lefoglalhassák.

†) Részben ez intézkedésnek köszönhető, hogy az amerikaiak nélkülözhetik az állandó hadseregeket.

szolgálatában áll; de fenhagyja az illető államoknak a jogot, hogy tisztjeiket kinevezhessék s a miliczet a congressus által előirt módon képezhessék.

17. Mindig kizárólag gyakorolja a törvényhozó hatalmat azon (10 angol négyszög mértföldnél nem nagyobb) kerületek fölött *), melyek az egyes államok képvisellete s a congressus beleegyezése folytán az Egyesült-Államok kormánya alá jutottak; ugyszintén azon helyek fölött is, melyek azon állam törvényhozása folytán vétettek meg, melyekben fekszenek, hogy rajtok várak, raktárak, fegyvertárak, hajó-dogdok és más hasznos épületek helyeztessenek el.

18. Végül alkotja mindazon törvényeket, melyek alkalmasok és szükségesek arra, hogy az említett jogok, vagy az ezen alkotmány által az Egyesült-Államok kormányának, vagy a tőle függő osztály, vagy hivatalnoknak adott hatalomnak érvény szerztessék.

IX. Szakasz.

Az Egyesült-Államokban tiltott cselekvényekről.

1. Oly személyek bevándorlása vagy bevitele, melyet a jelenlegi államok megengedni jónak látnak, a congressus által nem fog eltiltatni az 1808. év előtt **); azonban az ily bevitelre díj vagy adó vettetik, mely egy-egy személyre 10 dollárnál többre nem mehet.

• 2. A Habeas corpus törvény ne függesz-

*) Ilyen a columbiai kerület.

***) Itt a négerekről van szó. Mihelyt a congressus az alkotmány megsértése nélkül tehetette, az az 1808. január 1-től kezdve megtiltotta a rabszolga-bevitelt. Azóta e záradéknak nincs semmi jelentősége.

tessék fel előbb, mintha azt lázadás vagy megtámadtatás esetében a közbiztonság szükségessé teszi.

3. Semmiféle bill d' attainder **), sem visszaható ex post facto törvények nem hozhatnak.

4. Semmiféle fő-, vagy egyenes adó nem vehető ki máskép, mint census vagy a főnebb elrendelt számlálás útján.

5. Az államok valamelyikéből kivitt árukra ne vessék sem adó, sem más díj. Sem pedig a kereskedelem szervezése vagy egyik állam kikötőjének megadóztatása által előny ne szereztessék egy másik rovására; sem végül a hajók, melyek egyik államból vagy állam felé veszik útjukat, ne köteleztessenek másutt kikötni, vagy adót fizetni.

6. A kincstárból pénz nem vehető ki máskép, mint a törvény utalványozása folytán **); s időnként a közpénzek bevételeinek s kiadásainak pontos kiszámítása tétessék közzé.

7. Az Egyesült-Államok ne osztogassanak nemesi czimet; s az, ki ez államokban fizetéséit szol-

*) A bill d'attainder a törvényhozó testület által oly célra megszavazott bill, mely által valaki árulásban vagy hűtlenségben bűnösnek nyilvánítatik és megbüntettetik anélkül, hogy az igazságszolgáltatás formái vele szemben megtartatnának,

***) Még az elnök háza ajtajának kitatarozására is törvényre van szükség. Előitem fekszik egy 1866. mart. 4-én elfogadott pénzügyi törvény, mely a Fehér Ház kijávitására 5500 dollárt rendel fordíttatni. Egy 1500 dollárt tevő összeg a congressus könyvtárának fűtésére szükséges kőszén bevásárlására, 600 dollár pedig a főtörvényszék pinczéjének kiigazítására rendeltetett, stb. stb. Az összes szövetségi hivatalnokok minden fizetése a capitoliumban alkalmazott ajtónállókéig törvény által állapíttatik meg.

gálatot vagy fontos hivatalt foglalt el, a congressus beleegyezése nélkül ne fogadjon el királytól, fejedelemtől vagy külföldi államtól sem ajándékot, sem kitüntetést, sem bármi néven nevezendő hivatalt vagy czimet.

X. Szakasz.

Az egyes államokra nézve tiltott cselekvények.

1. Egy állam sem léphet önmagától szövetségre, összeköttetésre vagy confoederatióra; nem adhat megtorlási engedélyeket; pénzt, hiteljegyeket ki nem adhat; aranyon és ezüstpénzen kívül egyébbel adósságot nem törleszthet; d' attainder billeket vagy ex post facto vagy oly törvényeket nem hozhat, melyek által a szerződések érvénye megszüntetnének, ugy szintén nemesi czimeket sem oszto-gathat.

2. Egy állam sem vethet ki a congressus beleegyezése nélkül vámot vagy adót a be- vagy kivitelre, kivéve annyit, a mennyi felügyeleti törvényeinek *) végrehajtására szükséges. Mindazon vá-mok és adók tiszta jövedelme, melyeket az egyes államok a be- és kivitelre vethetnek, az Egyesült-Ál-lamok kincstárába foly és az erre vonatkozó törvé-nyek a congressus revisiója és ellenőrzése alá es-nek. A congressus beleegyezése nélkül egy állam sem vethet ki tonna-adót, békében serget vagy hadi hajót nem tarthat; más állammal vagy külföldi hata-lommal egységre nem léphet, s háborut nem

*) A felügyeleti törvények czélja: emelni és fentartani a kézmű-
iparczikkék értékét, meggátolván, hogy valamely áru egyik államból a
másikba vitethessék a törvényhozás beleegyezése nélkül.

kezdhet, ha csak valóban meg nem támadtatott s a veszély oly nagy, hogy halasztást nem tűr.

II. Cikk.

A VÉGREHAJTÓ HATALOMRÓL.

I. Szakasz.

Az elnökről és alelnökről.

1. A végrehajtó hatalom az Egyesült-Államok elnökére ruháztatik. Hivatalának ideje négy évig tart. Hasonlókép az alelnöké is. Mindketten következő módon választatnak.

2. Minden állam saját törvényhozása által megállapított módozat szerint annyi választót nevez ki összesen, a hány senatort és képviselőt küldeni a congressusra jogositva van; de sem senator, sem képviselő, sem pedig az, ki az Egyesült-Államokban hivatalt visel, meg nem választathatik.

A választók összegyűlnek illető államaikban s golyóval szavaznak két egyénre, kik közül az egyik ne legyen azon állam lakosa. Följegyzik az egyének neveit, kikre a szavazás történt a szavazatok számával együtt, melyet nyertek. Aláírnak és hitelesítnek minden jegyzéket s lepecsételve az Egyesült-Államok kormányának és pedig a senatus elnökének küldik. A senatus elnöke a senatorok és képviselők jelenlétében közöl minden beérkezett iratot, mire a szavazatok megszámitatnak. Kinek legtöbb szavazata van, az lesz az elnök, ha e szavazatok száma az összes szavazók többségét képezi. Ha egyenél többen ily szavazattöbbséget s a szavazatok egyenlő számát nyerték, ezek közül a képviselőház

azonnal válaszson meg egyet elnöknek golyó-szavazás útján. Ha egyiknek sincs szavazattöbbsége, a nevezett ház a három jelölt közül, kik legtöbb szavazatot nyertek, hasonló módon válaszson elnököt *). De az elnökválasztásnál a képviselőházban a szavazatok az államok szerint számíttassanak, minden állam képviselőjének csak egy szavazata lévén. E végből minden államnak egy tagja, vagy az összes államok kétharmadának kell jelen lenni s az összes államok szavazattöbbsége dönti el a választást.

Ha a képviselőház, erre felszólítva, nem választja meg az elnököt jövő márczius hó 4-ig, az alelnök lesz elnökké, valamint az elnök halálának vagy alkotmányos képtelenségének esetében is.

2. A ki legtöbb szavazatot nyert az alelnökségre, alelnök lesz, ha e szám az összes választók többségét képezi; ha senki sem bír szavazattöbbséggel, a senatus választja meg az alelnököt a két legtöbb szavazatot nyert jelölt közül; e választásra a senatorok két harmada s az összes számnak többsége kívántatik meg.

3. Mindenki, a ki alkotmányosan az Egyesült-Államok elnökségére meg nem választható, — az elnökségre sem választható meg.

4. A congressus állapítja meg az időt, melyben a választók **) kineveztetnek s a napot, melyben sza-

*) Jefferson, ki 1800-ban annyi szavazatot nyert mint Aaron Burr, a képviselőház által választatott elnökké. Hasonlókép John Quincy Adams is 1824-ben.

**) Ez eljárást elnök-választásnak nevezik. Az elnök-választásra a törvény által meghatározott nap minden negyedik évben martius hó első keddi napja.

vazzanak; de ennek minden államban ugyanazon napon kell történni.

5. Csak benszülött polgár, vagy az, ki ezen alkotmány létrejöttekor az Egyesült-Államok polgára volt, választható meg elnöknek; annak, ki e hivatalra megválasztatik, 35 évesnek kell lenni s szükséges hogy 14 év óta tartózkodjék az Egyesült-Államokban

6. Ha az elnök elmozdittatik hivatalától, meghal, leköszön, vagy annak viselésére alkalmatlanná lesz, az alelnök lép az ő helyére. Ha ugyanez esetek fordulnának elő az alelnöknél, a congressustörvény által határozza meg, hogy melyik hivatalnok töltsen be az elnök helyét *). Ez teljesíti aztán az elnöki teendőket, míg ez ismét képessé lesz annak betöltésére vagy míg új elnök választatik.

Az elnök meghatározott időben szolgálataiért fizetést huz, mely azon idő alatt, melyre választatik, sem nem szaporítható, sem nem csökkenthető; és ez idő alatt nem huzhat más díjazást az Egyesült államoktól vagy azok egyikétől. **)

Mielőtt elfoglalná hivatalát, következő esküt köteles letenni:

„Esküszöm, (vagy állítom, erősítem), hogy az Egyesült-Államok elnökségének helyét hiven fogom betölteni és minden erőmet az Egyesült-Államok

*) A congressus elrendelte az 1792. mart. 1-én alkotott törvényben, hogy az elnök és alelnök egyidejű elmozdítása, halála, leköszönése vagy képtelensége esetében a senatusnak pro tempore elnöke, vagy ennek hiányában a képviselőház speakere (elnöke) tölti be az elnöki tiszteletet.

**) Az elnök fizetése 25,000 dollárt tesz évenként. Azonkívül használja a „Fehér Házat” és a butorzatot, mely benne van. Az alelnök 8000 dollár fizetést huz.

alkotmányának fentartására, pártfogására és védelmére fogom fordítani.“

II. Szakasz.

Az elnök hatásköre.

1. Az elnök főparancsnoka az Egyesült-Államok hadseregének és tengeri haderejének, valamint az egyes államok polgár-katonaságának főparancsnoka, ha azok valóban az Egyesült-Államok szolgálatára vannak összegyűlve. Ő a végrehajtó osztályok főbb hivatalnokaitól írásbeli véleményt követel illető hivatalaik körébe eső minden tárgyra vonatkozólag, és joga van az Egyesült-Államok ellen elkövetett vétségek büntetését elengedni vagy enyhíteni, kivéve a képviselőház általi vád alá helyezés esetét.

2. Joga van a senatus tanácsa és beléegyezése mellett szövetségeket kötni, de csak a jelenlevő senatorok kétharmadának hozzájárulásával; ő nevezi ki és helyezi el a senatus tanácsa beléegyezése mellett, a külföldre küldött követeket, más nyilvános ministereket és consulokat, a főtörvényszék bíráit és az Egyesült-Államok minden más hivatalnokait, kiknek kinevezése ez alkotmányban nem másképp állapittatik meg vagy törvény által meg nem határozottatik *). De a congressus törvény által egyedül az elnökre, vagy

*) Az elnök nevez ki államtitkár név alatt hét minisztert a külügy, pénzügy, belügy, tengerészet, hadügy, igazságügy, (attorney general) és postaügy vezetésére. Kinevezésüket a senatus erősíti meg. Egyenkint 8000 dollár fizetést huznak egy évre. Az elnök nevezi ki kizárólag a hivatalnokokat a szövetséges kormány e hét ágában. Ugy szintén a területek kormányzóit is ő nevezi ki.

a bíróságokra, vagy az osztályfőnökökre bízhatja az alsóbb hivatalnokok kinevezését. *)

3. Az elnöknek joga van minden üresedést betölteni, mely a senatus szünetelése alatt áll be; de ezen betöltések csak a legközelebbi ülésszak végeig érvényesek.

III. Szakasz.

Az elnök kötelessége.

Az elnök köteles időről időre a congressusnak az Unio állapotáról jelentést tenni s oly intézkedéseket, rendszabályokat ajánlani, melyeket jónak lát **); rendkívüli esetekben minkét házat vagy csak az egyiket összehívja. Ha a két ház nem egyezhet meg az idő fölött, melyre magukat elnapolják, ő oly határidőre napolja el őket, melyet alkalmasnak talál. Ő fogadja a követeket és más nyilvános ministereket; köteles arról gondoskodni, hogy a törvények híven hajtassanak végre s ő igtatja hivatalába az Egyesült-Államok minden hivatalnokát.

IV. Szakasz.

Az elnök vád alá helyezéséről.

Az elnök, alelnök s az Egyesült-Államok minden polgári hivatalnokai állásától elmozdítottak, ha árulás, megvesztegettetés, sikkasztás, más nagyobb

*) Megjegyzendő, hogy az alkotmány nem tesz említést a hivatalnokok elmozdításáról. Az elnöknek elvben joga van elmozdítani a hivatalnokokat, kiket ő nevezett ki, kivéve a főtörvényszék bírait.

***) Az elnöknek a congressushoz intézett e közleményei az elnök üzeneteinek nevezetnek.

büntény és rosz magaviselet (misbehavior) miatt vád alá helyezve elmarasztaltattak.

III. Cikk.

A BIRÓI HATALOMRÓL.

I. Szakasz.

Az Egyesült-Államok bíróságairól

Az Egyesült-Államok birói hatalma a főtörvényszékre és az alsóbb törvényszékekre ruháztatik, melyek a congressus által időnként felállítottak. *) A főtörvényszék és az alsóbb bíróságok tagjai mindaddig megtartják hivatalukat, míg jól viselik magukat. Szolgálataikért meghatározott időre fizetést kapnak, mely hivataloskodások ideje alatt nem csökkenthető. **)

II. Szakasz.

Az Egyesült-Államok bíróságainak hatásköre.

A birói hatalom kiterjed mindazon büntényekre, melyek az alkotmány, az Egyesült-Államok törvényei és azon szövetségek ellen elkövetettek, melyek az Egyesült-Államokkal kötettek

*) A congressus kilencz kerületi és negyvenkét járásbíróságot állított fel. Az alsóbb törvényszékek bírait mind az elnök nevezi ki. Minden kerületi törvényszék áll a főtörvényszék egyik ülnökéből és azon kerület törvényszékének egyik bírájából, melyben e bíróság ülést tart. Ezek évenként minden kerületben két ülést tartanak. A járásbíróságok egy-egy bíróból állnak, kik azon járásokban székelnek, melyekbe delegáltattak.

**) A főtörvényszék elnöke (chief justice) évenként 6500 dollár fizetést kap. A nyolcz ülnök mindenike pedig 6000 dollárt huz.

vagy fognak köttetni; továbbá mindazon esetekre, melyek követeket, nyilvános minisztereket vagy consulokat illetnek; az admirális és tengerészeti törvényhatóság minden tárgyára; azon viszálykodásokra, melyek két vagy több állam között, egyik állam és másikkal polgárai között, egyik állampolgárai között egyrésztől, kik oly tartomány vagy országrészeket követelnek vissza, melyeket más államok engedtek át, s egy másik állam vagy annak polgárai és külföldi államok, polgárok és alattvalók között másfelől kitörnek.

XI. Cikk
MÓDOSITVÁNY.

1. Az Egyesült-Államok birói hatalma nem terjed ki azon pörös eljárásokra, melyek az Egyesült-Államok valamelyikének, vagy idegen hatalomnak polgárai és alatt valói által az Egyesült-Államok egy másik ellen indítatnak.

(Ezen intézkedés is megváltoztattatott az alkotmány XI-ik módosítása által.)

2. Minden esetben, a mely követekre, miniszterekre vagy consulokra vonatkozik, a főtörvényszék határoz. Minden más esetben a főtörvényszék elfogadja a fellebbezéseket úgy a törvényre, mint a tényálladéokra vonatkozólag, de csak azon korlátok és intézkedések mellett, melyeket a congressus meg fog állapítani.

3. Minden nemü bünper, kivéve a képviselőház általi vád alá helyezés esetét, esküdtek által döntések el. A pört azon államban kell tárgyalni, hol a bűntény elkövetetett, ha pedig egyik államban sem

követtetett el, azon helyen lesz tárgyalva, melyet a congressus törvény által ki fog jelölni.

III. Szakasz.

Az árulás büntényéről.

1. Az Egyesült-Államok elleni árulás egyedül abban áll, ha valaki ellenök háborut támaszt, vagy ellenségekkel szövetkezik, vagy annak segítséget nyújt. Árulás miatt senki sem íteltetik el, ha a tény bizonyítására két tanu föl nem lép vagy maga a vádlott a bíróság nyilvános ülésében be nem vallja.

2. A congressus szabja ki az árulás büntényére a büntetést*), de az árulás miatti bármely büntetés nem eredményezi a vérbecstelenítést (corruption of blood) vagy az elítelt javainak confiscatióját hosszabb időre mint ennek élete.

IV. Cikk.

I. Szakasz.

A nyilvános cselekvényekről.

A nyilvános törvények, okmányok és a többi államok bírósági tárgyalásai minden államban hirtelre találhatnak. A congressus általános törvényekkel megállapíthatja, hogy mi módon hitelesítenek e törvények, okmányok és tárgyalások s minő érvénynyel birjanak.

II. Szakasz.

A polgárok kiváltságairól.

1. Az egyik állam polgárai jogositva vannak a másik állam polgárainak minden kiváltságára és mentességére.

*) A congressus elhatározta, hogy az árulás bünténye akasztással fenytessék.

2. Ha valaki, a ki az államok egyikében áruulás, hűtlenség vagy más bűntényekkel vádolva, abból megszökik s egy másik államban elfogatik, akkor azon állam végrehajtó hatalmának kivánságára, melyből elillant, szolgáltatassék ki és vezetessék azon államba, mely a bűntény felett itélni illetékes.

3. Ha valaki, a ki egyik államban szolgálatra vagy munkára van kötelezve, egy másik államba szökik, itt sem törvény, sem rendelet által föl nem menthető szolgálati vagy munkakötelezettsége alól; hanem annak kivánságára, kinek ő ily szolgálattal vagy munkával tartozik, kiszolgáltatandó.

III. Szakasz.

Az új államokról és területekről.

1. A congressus új államokat vehet fel az Unióba; de semmi új állam nem alakíttathatik más állam hatósága alatt; úgy szintén két vagy több államnak, vagy egyes részeiknek egyesülése által sem képezhető új állam illető törvényhozásaik és a congressus beleegyezése nélkül.

2. A congressusnak teljes hatalma van az Egyesült-Államok területe vagy azok más birtokai fölött rendelkezni és minden szükséges intézkedést megtenni és ez alkotmánynak semmi része se magyaráztassék úgy, hogy az Egyesült-Államok vagy azok egyike igényeire hátrányos legyen.

IV. Szakasz.

A főbb előnyökről, melyeket az Egyesült-Államok az egyes államoknak biztosítanak.

Az Egyesült-Államok az Unio minden államának köztársasági kormány-formát biztosítanak, min-

denikét megvédelmezik a támadásoktól és a törvényhozás (vagy ha ez egybe nem hívattathatnék) a végrehajtó hatalom megkeresésére belföldi erőszakoskodásoktól is.

V. Cikk.

A MÓDOSÍTÁSI JOGRÓL.

Ha mindkét ház kétharmadrésze szükségesnek tartja, a congressus ez alkotmánynak javitmányát, módosítványát indítványozhatja; vagy ha a különböző államok törvényhozásainak kétharmada sürgeti, hívjon egybe conventet a módosítások indítványozására, melyek az alkotmány részeinek fognak tekintetni, ha a különböző államok háromnegyedének törvényhozásai, vagy conventjei által, a mint azt a congressus javasolni fogja, elfogadtattak. Kikötetik azonban, hogy az első cikk kilencedik szakaszának első és negyedik záradéka az 1808. év előtt semmiféle módosítás által meg ne változtathassék; és hogy egy állam se fosztassék meg saját beleegyezése nélkül a senatusban gyakorolt szavazat-jogától.

VI. Cikk.

A KÖZADÓSSÁGRÓL, AZ ALKOTMÁNY FENSÉGÉRŐL, AZ
ESKÜRŐL.

1. Az Egyesült-Államok az ezen alkotmány elfogadása előtt kötött adósságok és elvállalt kötelezettségek tekintetében ép oly lekötelezettek maradnak ez alkotmány, mint a confederatio alatt.

2. Ezen alkotmány, az Egyesült-Államok által alkotott törvények s az általok kötött vagy kötendő szerződések a legfőbb országos törvényeket képezik s

minden állam birái ezekhez vannak kötve, daczára valamely állam alkotmányában vagy törvényeiben előforduló ellenkező intézkedésnek.

3. A fönnebb említett senatorok és képviselők, az államok különböző törvényhozásainak tagjai, ugy az Egyesült-Államok, mint az egyes államok közigazgatási és birói tisztviselői eskü, vagy állítás által köteleztessenek ezen alkotmány fentartására; de az Egyesült-Államok bármely hivatalának betöltésére szükséges képesség feltételeül semmiféle hitvallás ne követeltessék.

VII. Cikk.

AZ ALKOTMÁNY JÓVÁHAGYÁSA.

Kilencz állam conventjének ratificatiója elégséges ezen alkotmánynak azon államokba való behozatalára, melyek azt jóváhagyják.

Az alkotmány módosításai.

(Ez alkotmány felolvasása nagy elégtelenséget szült a különböző államok conventjeiben, melyek annak helybenhagyására hivatnak össze. Azt találták, hogy a nép jogai nincsenek kellőleg biztosítva az Egyesült-Államok vagy egyes államok kormányainak hatalmaskodása ellenében. Így keletkezett a congressusnak 1789. márt. 4-ki ülésében a tiz módosítvány, melyek az államok háromnegyed részének jóváhagyásával 1796. december 15-én kiegészítő részei lettek az alkotmánynak.)

I. Cikk.

LELKIISMERETI, GONDOLAT-, TÁRSULATI- ÉS
KÉRVÉNYEZÉSI SZABADSÁG.

A congressus nem alkothat oly törvényt, mely vallási intézményre vonatkozik, vagy mely annak

szabad gyakorlatát eltiltsa, megoszorítsa a szólási vagy sajtószabadságot, vagy a népnek azon jogait, hogy békésen összegyülekezzenek vagy sérelmei orvoslására a kormányhoz kérvényeket intézzen.

II. Cikk.

FEGYVERVISELÉSI JOG.

Miután a jól rendezett milicz szükséges a szabad állam biztonságára, a nép fegyvertartási és viselési jogának sérthetetlennek kell lenni.

III. Cikk.

KATONA EL NEM SZÁLLÁSOLÁSI JOG.

Béke idején ne szállásoltassék el a katona senki házába a tulajdonos engedelmével; de még háboru idején se, kivéve a törvény által megállapított módon.

IV. Cikk.

A SZEMÉLY ÉS A POLGÁROK LAKÁSÁNAK
SÉRTHETLENSÉGE.

A népnek azon joga, hogy személye, háza, majorjai s ingatlanai minden igazságtalan letartóztatás, lefoglalás vagy kutatás ellen biztosítva legyenek, meg ne sértessék; és ne adassék ki oly rendelet, mely nem eskü által erősített valószínű okon alapszik és mely az átkutatandó helyet és letartóztatandó személyt határozottan ki nem jelöli.

V. Cikk.

A POLGÁROK ÉLETÉNEK, SZABADSÁGÁNAK ÉS TULAJDONÁNAK MÁS BIZTOSÍTÉKAI.

Senki sem köteles magát védelmezni főben járó vagy becstelenítő vádak ellenében, hacsak nem fogatik perbe és vád alá a nagy jury által, kivéve azon eseteket, melyek a szárazföldi és tengeri hadseregnél vagy a milicznél, ha valóságos szolgálatban van, háboru idején, vagy közveszély alkalmával előfordulnak. Egy és ugyanazon bűntényért senki se tétessék ki a veszélynek kétszer, hogy életét vagy tagját elveszítse. Ugyszintén senki se kényszeríttessék arra, hogy valamely bűnügyben önmaga ellen bizonyítson; és senki se veszítse el életét, szabadságát vagy vagyonát a nélkül, hogy jogszerűleg ítéltetett volna el. Igazságos kárpótlás nélkül a magánvagyon se fordíttassék közhasznú czélokra.

VI. Cikk.

A VÁDLOTTAK JOGAI.

Minden vádlott fölött a bünperben gyorsan és nyilvánosan részrehajlatlan esküdtek bíraskodnak azon államból és kerületből, mely utóbbinak határai megelőző törvény által határozottan megállapítottak, hol a bűntény elkövetett; joga van a vádlottnak, a vád minősége és okáról értesítve, az ellene bizonyító tanukkal egyszerre kihallgattatni, valamint az iránt is utasítást nyerni, hogy maga számára tanukról s ügyvédekről gondoskodjék.

VII. Cikk.

JOG A JURY ÁLTALI ELITÉLTETÉSRE.

A közönséges jog szerinti pörökben (in suits at common law), melyekben a pörös tárgy 20 dollárnál többet tesz, azon jog, hogy az esküdtek ítélenek, maradjon épségben és az esküdtek által egyszer eldöntött ügy az Egyesült-Államok egy törvényszékének sem jöhet felülvizsgálata alá, mint csak a közönséges jog által körülírt esetekben.

VIII. Cikk.

A TÖRVÉNYSZÉKEK SZIGORUSÁGA ELLENI MÁS BIZTOSÍTÉKOK.

Tulságos nagy biztosítékok, igen nagy pénzbüntetések vagy kegyetlen és szokatlan börtönbüntetések ítéletileg ki nem mondhatók.

IX. Cikk.

Az alkotmányban meg nem nevezett, előszámlált jogok nem magyarázhatók a nép birtokában lévő más jogok megtagadásának vagy mellőzésének.

X. Cikk.

Azon jogok, melyeket az alkotmány az Egyesült-Államokra nem ruházott át, vagy az egyes államoktól meg nem tagadott, az illető államoknak vagy a népnek tartatnak fen.

(A XI. és XII. cikket lásd fönebb.)

XIII. Cikk.

(Előterjesztetett a congressus által a különböző államok törvényhozásának 1865. febr. 1-én és az összes államok háromnegyed szótöbbségének elfogadása által jóváhagyatott ugyanezen év december 18-án.)

I. Szakasz.

Az Egyesült-Államok területén belül vagy az azok hatósága alatt levő bármely helyen sem rab-
szolgaság, sem önkénytelen szolgaság nem létez-
hetik, kivéve, ha ez büntetendőnek ítélt büntény méltó
megfenyítésére alkalmaztatik.

II. Szakasz.

A congressusnak jogában áll oly törvények alkotása, melyek által ezen cikk végrehajtása biztosítottatik.

(Azon államok, melyek e cikket helybenhagyták, következők: Illinois, Rhode Island, Michigan, Maryland, New-York, Nyugat-Virginia, Maine, Kansas, Massachussets, Pensylvania, Virginia, Ohio, Missouri, Nevada, Indiana, Louisiana, Minnesota, Wisconsin, Vermont, Tennessee, Arkansas, Connecticut, New-Hampshire, Déli-Carolina, Alabama, Éjszak-Carolina és Georgia. Összesen huszon hét állam.)

DEBALLAGI MÓR.

JEGYZETEK.

A.

Joë Smith szegény szülőktől született Scharonban (Windsor grófság, Vermont állam) 1805. decemb. 23-án. Beszéli, hogy midőn 15 éves korában egy erdőbe vonult, hogy hangosan imádkozzék, az atya isten és Jézus Krisztus két fénylő személy alakjában jelent meg előtte. 1823. septemb. 21-én az angyal egy könyvet fedezett fel neki, mely az örök evangéliumot foglalja magában. Négy évvel később ugyanazon égi küldött, kit ő Nephinek nevez, egy barlangot mutatott neki, melyben egyiptomi betűkkel beirt arany táblák voltak, ugyszintén egy pár szemüveg, melyen át azok olvashatók voltak. Ezen betűkkel irt szöveg lefordítása képezi az új szentek bibliáját, vagy mint ők mondják, a mormonok könyvét. Az ó és új testamentumot foglalja magában, a mint mi is ismerjük, Amerika népeinek történetével, melyek azt a világ teremtése óta lakták. Az új egyház első szervezését Manchester faluban 1830. april 6-án nyerte s „Church of Jesus Christ of latter day saants.“ — „Az utolsó nap szentjeinek Jézus Krisztus egyháza“ nevet vett fel. Ekkor csak hat hivat számlált. Joë Smith 1832-ben néhány tanítványa kíséretében Missouri államba ment, hogy egy új Sion alapítására helyet szemeljen ki. A következő évben egy városnak első alapjait veté meg Jakson grófságban a Missouri partjain. De nem sokára a lakosok által elűzve, kénytelen volt Illinoisba menekülni, hol Nauvoo várost alapította 1839-ben. E város, mely mintegy varázsütesre a földből nőtt ki, oly óriási terv szerint volt építve, hogy az utazó most is bámulattal nézi romjait. Alapítása után öt évvel már hat ezer lakosa volt. A mormonok független alkotmányt nyertek Illinois államtól s fegyverben tartották a miliczet, midőn az üldözések megkezdődtek. Katonáik lefegyvereztettek s Joë Smith Carthago városába vitetett fogságba hol álarczozott emberek által felkonczoltatott 1844. jun 27-én. Erre

aztán a mormonok elhagyták e barátságatlan országot 1846-ban február havában s Brigham Young vezetése alatt átkeltek a Missisipijegén és mindig nyugatnak a Sziklás-hegyek felé tartva, eltűntek apusztaságokban. Két évi utazás után, mely alatt éhséggel, szomjúsággal, hideggel és vadakkal kellett küzdeniök, elérték a Sóstó völgyét. Itt alapították meg Great Salt Lake City városát s független állammá alakultak, melynek a mormon könyvből vett Desert nevet adtak, a mi méhet jelent. De az Egyesült-Államok congressusa vonakodott ez új államot független állam gyanánt az Unióba felvenni, hanem Utah területé alakította s kormányzóul Brigham Youngot nevezte ki, a ki mint ilyen s mint az indián ügy főnöke 1858-ig működött, midőn a mormonok sikeresen tartották magukat Buchanam elnök által ellenök indított háboruban. Brigham Youngot ekkor kormányzói állásában Cumming váltotta fel. Azóta nem háborították a mormonokat, kik a földművelésre és iparra adták magukat. (Lásd a mormonok vallására és történelmére vonatkozólag legrészletesebb adatokat tartalmazó műveket: *Les mémoires d'un Mormon*, par L. A Bertrand, Paris, collection Hetzel, E. Dentu, librairie Palais-Royal. Lásd Hepworth Dixon munkáját: *L'Amérique nouvelle*. Továbbá: a *Livre de Mormon*, Paris, 1852, Marc Duclouxnál 7, rue Saint-Benoit. — *The Book of doctrine and covenants*. Liverpool, 1854, by S. W. Richards, 15, Wilton street, stb.)

B.

Az amerikai Unio jelenleg 37 államot és 9 tartományt foglal magában, melyek alkotmányai csaknem utánzását képezik a szövetsége alkotmánynak. A tartományok abban különböznek az államoktól, hogy sokkal nagyobb függésben vannak a szövetséges kormánytól. A tartományok kormányzóit az Egyesült-Államok elnöke nevezi ki s működésök négy évig tart, míg az államok kormányzóit a nép vagy a törvényhozás választja egy vagy két évre az államok különfelelése szerint.

Ugy a tartományok, mint az államokban az elnök felfüggesztő vetoval bír a törvényhozás által elfogadott törvényekre nézve; de a tartományokban, mielőtt e törvények kihirdetnének, a szövetséges congressus által kell helybenhagyatniok, míg az államok oly törvényeket alkothatnak, minőket akarnak, a nélkül, hogy az Egyesült-Államok kormányának ellenőrzése alá bocsátnák, kivéve néhány esetet,

melyek az alkotmány első cikkének tizedik szakaszában vannak felsorolva.

Az államok népességök számaránya szerint küldenek követeket a washingtoni congressusba, — a tartományok pedig nem.

Minden állam törvényhozása tagjai közül két senatort választ meg, kik az Egyesült-Államok congressusán egy-egy szavazattal bírnak.

A tartományok törvényhozása csak egy senatort küld a congressusra, ki részt vesz ugyan a tanácskozásokban, de nem bír szavazati joggal.

Az egyedüli feltétel, hogy a tartomány állami ranggal vétessék fel az Unióba: a tíz ezer főnyi lakosság; de ekkor is a congressustól függ, hogy felvegye-e azt az Unióba, vagy pedig kizárja.

Igy Utah, melynek lakossága meghaladja a kétszázezeret, még most is csak tartomány.

C.

A mormonoknál a püspök mint békebíró az első folyamodásu, felelősségi és semmitő törvényszék tagja szerepel egy személyben.

Salt lake Cityben a hány városrész, annyi, az az 21 püspök van.

Foglalatosságuk abban áll, hogy minden héten tudomást, meggyőződést szerezzenek egyházkerületbelieik vagyoni állásáról, továbbá ők segítyezik a bujdosókat, szűkölködőket, és felszedik a tizedet, mely az ujonnan oda érkezők segítyezésének társulati alaptőkéjét képezi. — S viszont ha ez utóbbiak bírnak valamivel, vagyonuk egy tizedrészét e pénztár javára kötelesek adományozni.

Az első folyamodásu törvényszék 12 főpapból áll. A legidősebb tag elnököl és resumálja a tárgyalást. Itélet szótöbbséggel hozatik.

Végül a felelősségi törvényszék a Melchisedech-rendből választott 3 tagból áll. — Minden mormon pap, és két rendre oszlanak. Áron és Melchisedech papságára, mely utóbbi örökletes. Ehez van kötve e törvényszéki tagság és isteni kinyilatkoztatások nyerhetésének kiváltsága. Egyébiránt az egész nép választja őket s évenként kétszer: april és october hóban újra választásnak vannak alávetve. A jelenlegi czimzetesek ezek: Brigham Young, Heber, Kimball és Daniel Wels.

A nép kétszer gyül össze évenként Great Salt lake City anyavárosában, hogy megválassza vagy újra válassza az egyházi tisztviselőket és megvitassa a közügyeket. E népgyűlések, melyekben a nők is bírnak szavazattal, rendszeren három napig tartanak.

D.

A gunynevőkön rcszketőknek nevezettck (shakers) magokat „Krisztus második eljövételében hívők társaságának“ nevezik. Rájok nézve a menyeknek országa már elérkezett. Feltámadottaknak és szenteknek hívén magokat, úgy élnek mint az égben: távol minden vágytól és szenvedélytől. Meg vannak győződve, hogy a halál nem egyéb, mint fejlődési mozzanat és átalakulás, ezért a házasságot haszontalan és erkölcstelen intézménynek tartják.

Azt mondják, hogy a shakerek az Egyesült-Államok legjobb kertészei; a nők kitünő csemegéket és finom illatszereket készítenek. Mintegy huszra menő bámulatos fekvésű falvaikat virágzó kertek és jól művelt földek környezik. Leghíresebb falvaik között Mount Lebanon.

A perfectionisták is hisznek Krisztus második eljövételében s azt 1870-re teszik.

Az övéken kívül -- mondják ők -- nem volt soha valódi egyház. Az egyedüli keresztények, kik isten törvénye szerint éltek, az apostolok s ezek első tanítványai voltak, mert közösen és teljes egyenlőségben éltek. A perfectionisták azt állítják, hogy ők ezek példáját követik. Jó földművesek és ügyes iparosok. Főleg kelepcczéket készítenek, melyek eladásából tekintélyes jövedelmet huz a község.

Megjegyzendő, hogy e két, erkölcsére nézve oly annyira különböző felekezet, ugyanazon hitvallással bir s vagyó tekintetében is ugyanazon communistikus tanokat alkalmazza. Nálók, valamint Észak-Amerika minden benszüllött népénél, a föld s minden vagyon a község tulajdona. Szerencsésebbek lévén Fourier, Louis Cabet és Victor Considerantnál, a szociális törvények szerint élve, melyekről pedig mindig azt szokták mondani, hogy a gyakorlat kimutatta ferdeségöket, igen nagy jólétet értek el. (Lásd Hepworth Dixon munkáját.)

E.

A „köztársasági“ és „demokrata“ elnevezések az Egyesült-Államokban nem azt jelentik, mint Európában. E szavak francia értelmében minden amerikai republikánus és demokrata. A két ellentétes párt által nem tudni miért választatott e két elnevezés, oly kevésbé képes jelezni a véleményeket, melyeket a pártok vallanak, hogy San-Louisban a demokratapárt lapja „Missouri Republican“, a köztársasági párté pedig „Missouri Demokrat“ nevet visel.

Nem lehet tehát e két elnevezésnek több jelentőséget tulajdonítani, mint a családi neveknek.

A demokrata elnevezés alatt értik a délieket s ezek északi barátjait, az államok szabadságának és a szabad kereskedelmi rendszernek pártiveit stb. Csaknem minden katolikus, a jezsuiták, kiknek az Egyesült-Államokban roppant vagyonuk van, s ugyszintén majd minden irlandi demokrata.

A köztársasági elnevezés alatt értik az abolitionistákat. A szabad munka- és védvámnak pártiveit, mely utóbbinak czélja: kedvezményekben részesíteni a helyi ipart, oda vonzani a kivándorlókat és javítani a munkások helyzetén a munkabér felemelése által. A nyugat lakosai s általában mindazok, kiknek érdekében felszik az Unio fentartása s a belföldi termények könnyü kelendősége, republikánusok. A németek mind republikánusok. Lincoln és Grantrepublikánus elnökök voltak.

TARTALOM.

	Lap.
Chicago	1.
Omaha	14.
A csendestengeri vasut.	23.
A mormonok	37.
Az amerikaiak különös elfogultsága	62.
Izgatás a kormány iránti gyűlölet- és megvetésre	68.
Sine lege libertas	79.
Demokratikus erkölcsök	88.
Egy rendőri állomás	109.
Paloták és sétányok	116.
Elnök-választás	123.
Közoktatás	138.
Befejezés	156.
Függelék. (Kivonat a függetlenségi nyilatkozatból.)	160.
Az amerikai Egyesült-Államok alkotmánya	163.
Jegyzetek	191.

LÉGRÁDY TESTVÉREKNÉL

PESTEN, NÁDOR-UTCA 6. SZ.,

megjelent és minden hiteles könyvkereskedésben kapható

Az 1869-dik évi ápril 20-dikára hirdetett

ORSZÁGGYÜLÉS KÉPVISELŐHAZÁNAK NAPLÓJA.

Hiteles kiadás.

Ára: I. kötet 4 frt; II. kötet 5 frt; III. kötet 4 frt 50 kr; IV. kötet 4 frt; V. kötet 4 frt; VI. kötet 4 frt; VII. kötet 4 frt; VIII. kötet 4 frt; IX. kötet 4 frt; X. kötet 4 frt; XI. kötet 4 frt; XII. kötet 4 frt; XIII. kötet 4 frt; XIV. kötet 4 frt; XV. kötet 4 frt. A XVI., XVII., XVIII., XIX., XX., XXI., XXII., XXIII. és XXIV. kötetek ára 4 frt; a XXV.-nek 3 frt 50 kr.

AZ ALSÓHÁZ RENDSZABÁLYAI.

Hiteles kiadás.

Ára 40 kr.

IFJUSÁGI KÖNYVTÁR.

(Báró Eötvös József utasítása szerint szerkesztve.)

Fent és alant. Gyönyörű borítékban és 6 színnyomatu képpel, ára 2 frt 50 kr. — **Mesék, kalandok és történetek.** Gyönyörű borítékban és 8 színnyomatu képpel, ára 2 frt. — **Vadölő.** Gyönyörű borítékban és 8 színnyomatu képpel, ára 2 frt 50 kr. — **Az utolsó Mohikán.** Gyönyörű borítékban és 8 színnyomatu képpel, ára 2 frt 50 kr. — **Az utmutató.** Gyönyörű borítékban és 8 színnyomatu képpel, ára 2 frt 50 kr. — **Bőrharisnya.** Gyönyörű borítékban és 8 színnyomatu képpel, ára 2 frt 50 kr. — **Vadfogó.** Gyönyörű borítékban és 8 színnyomatu képpel, ára 3 frt. — **Balassa János, írta Györry Vilmos.** Gyönyörű borítékban és 8 színnyomatu képpel. Ára 2 frt 50 kr.

PUDLI FEJEDELEM.

Regény. Irta Lahoulays. Fordította Amica.

Ára 1 frt 20 kr.

ÁTALAKULÁS vagy A MONTE-BENI CSALÁDREGE.

Irta Hawthorne Nathaniel. Fordította Veres Sándor.

Két kötet ára 2 frt.

LÉGRÁDY TESTVÉREK KIADÁSÁBAN

megjelenik az

„ELLENŐR“

CZIMŰ NAGY POLITIKAI NAPILAP.

Előfizetési ára :

Egy évre . . . 20 forint | Évnegyedre . 5 frt — kr.
Félévre 10 „ | Egy hóra . . 1 „ 80 „
Az előfizetést — postai uton vagy személyesen — nyugtázza

AZ „ELLENŐR“ KIADÓ-HIVATALA

(Pesten, nádor-utca 6. sz.)

Margit, vagy: A kettős szerelem.

Irta Mme. Emilie de Girardin. Fordította Rakovszky István. Ára 1 frt 50 kr.

AZ APÁCZA.

Irta Diderot. Ára 1 frt.

MAGYAR VEZÉREK ÉS KIRÁLYOK ARCZKÉPCSARNOKA.

Ragyogó borítékban és 60 könyomatu hü arozképpel. Ára 2 frt.

ZADIG vagy A VÉGZET.

Keleti történet. Irta Voltaire. Fordította Rakovszky István. Ára 60 kr.

EGY VILÁGPOLGÁR LEVELEI.

Irta Goldsmith Oliver. Ford. Csernátony Lajos. Ára 1 frt.

Pénztárca-naptár az 1873. évre.

Ára 20 kr.

Portmonnaie-Kalender für das Jahr 1873.

Preis 20 kr.

199

